

CHRISTUS EEN VOLKOMEN ZALIGMAKER,
OF
DE VOORSpraak VAN CHRISTUS, EN WIE DAARAAN DEEL HEBBEN.

Hoe vreemd het ook moge zijn, het is ene droeve waarheid, dat het hart des mensen, tenzij door Gods Geest van de verdoemelijkheid der zonde overtuigd, Christus als Zaligmaker verwerpt. De hoogmoed der menselijke natuur verhindert den zondaar, zich als een hulpeloos wezen in de armen der Goddelijke barmhartigheid te werpen. Komt hij er dan eindelijk toe, de noodzakelijkheid eens Verlossers te erkennen, dan tracht hij Christus als een gedeeltelijken Zaligmaker aan te nemen, die hem ondersteunt en zijn eigen verlossingswerk volmaakt. Slechts de smeltkroes der volle overtuiging van eigen onvermogen brengt het schuim der eigengerechtigheid boven, dat dan door den hemelsen Góudsmid wordt weggenomen. Zodanig was ook Bunyans ervaring, hij had de getuigenis der Schrift leren geloven, dat van den hoofdschedel af tot de voetzolen toe niets geheels aan ons is, zodat uit een onwedergeboren hart niets kan voortkomen dan boze bedenkingen, doodslagen en de zwarte rij ongerechtigheden, die de Heiland opsomt, en die onze beste pogingen tot zelfverbetering ijdel maken. Geen zondaar zal ooit volkomen op den Heere vertrouwen, voor hij zijn verloren toestand duidelijk heeft ingezien en erkend: hangende aan de broze levensdraad boven den ontzettenden afgrond van Gods toorn, al dieper verzinkende in de zonde, die hem als een zekere prooi steeds vaster in haar net wikkelt, totdat hij eindelijk uitbarst in den angstkreet: 'Heere, behoed mij, ik verga!' Dan eerst zijn wij gewillig, Christus als enen VOLKOMEN ZALIGMAKER aan te nemen. Deze waarheid straalt in alle werken van Bunyan door en heeft gewis ook zijne prediking doordrongen. Hij wees en wijst zondaars steeds uitsluitend op het Lam Gods, dat alleen en volkomen de zonde der wereld wegneemt.

Het oogmerk van dit geschrift is, de aandacht te vestigen op iets, dat gewoonlijk uit het oog wordt verloren, wijl het als achter een scherm verborgen is-de voorspraak van Christus als het voortdurende werk des Verlossers in den hemel. Velen beperken het 'zien op Jezus' tot een staren op Zijn kruis, maar dat is niet genoeg, wij moeten Hem in onzen geest volgen naar ene onzichtbare wereld en opklimmen tot den verheerlijkten Heiland, gezeten aan des Vaders rechterhand, waar Hij onze Voorspraak is. Hij is onze enige Middelaar, door wie anders zouden wij tot den Vader kunnen naderen? De verzoening der zonden werd gekocht tot den prijs van Zijn bloed, en allen, die zalig worden, maken een deel uit van Zijn geestelijk lichaam. Hij gaf Zijn leven om zonde en dood te overwinnen, en wanneer de gekochten door Zijn bloed op den weg der heiligmaking vatbaar zijn voor struikelen en vallen, Hij is degene, die hen weer opricht en hun schuld voor het aangezicht Zijns Vaders bedekt. Dus wordt Hij een volkomen Zaligmaker en zal met eeuwige heerlijkheid hen kronen, die hun vertrouwen geheel en al op dien enigen Middelaar hebben gevestigd.

CHRISTUS EEN VOLKOMEN ZALIGMAKER.

‘Waarom Hij, ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden. Hebreeën 7:25.

In dit hoofdstuk stelt ons de Apostel twee zaken voor ogen: de grootheid van den persoon van Jezus Christus, en de uitnemendheid van Zijn priesterschap.

In de eerste plaats wijst hij op de grootheid van Christus’ persoon: hij stelt Hem boven Abraham, die ons aller Vader is, ja, ook boven Melchizedek, die hoger dan Abraham stond en dezen, die de belofte had, gezegend heeft.

Wat ten andere de uitnemendheid Zijns priesterschaps betreft, de Apostel toont aan, dat Hij Priester geworden is, niet volgens de wet van enig vleeselijk gebod, maar omdat Hij in der eeuwigheid blijft. Niet zonder, maar ‘met eedzwering, door Dien, die tot Hem gezegd heeft: de Heere heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek’, zodat Deze, ‘wijl Hij in der eeuwigheid blijft, een onvergankelijk priesterschap heeft.’ Op deze waarheid nu, dat Christus in eeuwigheid Priester blijft, is mijn tekst gebouwd: ‘Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.’ Vier zaken liggen duidelijk in deze woorden uitgedrukt. Ten eerste: de voorspraak van Christus-Hij bidt voor ons, ten tweede: de uitwerking dier voorspraak-waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken, ten derde: de personen, die aan Christus’ voorspraak deel hebben namelijk degenen, die door Hem tot God gaan, en ten laatste, de zekerheid, dat zij daaraan steeds deel hebben-also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.

1. DE VOORSPRAAK VAN CHRISTUS.

Wij zullen dus met ZIJNE VOORSPRAAK beginnen, en eerst zien wat zij is, dan waarvoor zij geschiedt, en eindelijk wat uit Christus' voorspraak voor ons volgt.

Eerst wil ik alzo aantonen wat Zijne voorspraak is. Voorspraak is tussenkomst, wanneer een derde persoon zich mengt in de betrekking, die twee op elkaar hebben. Deze tussenkomst evenwel kan strekken om ze verder van elkaar te verwijderen, of om ze nader bijeen te brengen. In Romeinen 11:2 lezen we b.v. van Elia's tussenkomst in de onderlinge betrekking tussen God en Israël, maar zijn doel is niet, om het diep gevallen Israël nader bij God te brengen, integendeel: hij spreekt God aan tegen Israël, en het is als of hij meent, dat de Heere ene te goede gedachte van Zijn volk koestert. Doch de tussenkomst, waarvan in Hebréeën 7:25 sprake is, is niet tegen, maar voor een volk, zij is voorspraak. 'Hij leeft altijd om voor hen te bidden.' De Hogepriester pleit voor, niet tegen het volk. 'Alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn, opdat hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden, ' Hebréeën 5:1. De voorspraak van Christus geschiedt tussen twee partijen: God en den mens, den laatste tot heil.

Ten tweede: die voorspraak of voorbede behelst:

1. dat de uitverkorenen allen tot Hem, dat is: tot God mogen gebracht worden,
2. dat de zonden, na hun bekering begaan, hun mogen vergeven worden,
3. dat de genade, die ze bij hun bekering hebben ontvangen, hun voortdurend worde geschonken en vermenigvuldigd, en
4. dat zij mogen bewaard worden voor Zijn hemels Koninkrijk.

1. Hij bidt voor de uitverkorenen, dat zij allen tot God mogen gebracht worden, en zo tot de enigheid des geloofs komen. Dit blijkt duidelijk uit Johannes 17:20 : 'Ik bid niet alleen voor dezen (die reeds bekeerd zijn), maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen', voor allen dus, die uitverkoren waren om eens in Hem te geloven, of, gelijk vers 9 zegt: 'voor degenen, die Gij mij gegeven hebt.' 'Daarom zal ik Hem een deel geven van velen', Jesaja 53:12. De grond, waarop die aanspraak rust, is dat Hij hun rantsoen betaald heeft. Wanneer Christus dus voor de goddelozen- want alle onbekeerde uitverkorenen zijn dezulken- bidt, dan brengt Hij Zijne voorspraak in voor de Zijnen, voor Zijne gekochten, voor welke Hij eerst stierf, opdat zij door Zijn bloed mochten verlost worden.

2. Al zijn enigen van hen reeds tot God gebracht, toch blijft Hij voor die bidden, namelijk dat ook de zonden, die zij na hun bekering door hun zwakheid begaan, hun mogen vergeven worden.

Dit wordt ons duidelijk gemaakt door de tussenkomst des hogepriesters onder de wet: deze moest de ongerechtigheden der heilige dingen onder de kinderen Israël's wegnemen en verzoening doen voor hen, die gezondigd hadden: 'de priester zal voor hem, van wege zijne zonde, die hij gezondigd heeft, verzoening doen en het zal hem vergeven worden, ' Leviticus 5:10. Deze schaduw verwijst op den Heere, wanneer Hij als Middelaar zegt: 'Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze, ' Johannes 17:15. Dat Christus bad, dat de bekeerden mochten bewaard blijven voor iedere wijze van zonde te doen, moet niet verondersteld worden, want daardoor zou Zijne voorspraak in sommige opzichten overbodig worden, en Hij zich zelf tegenspreken, immers zegt Christus: 'Ik weet, dat Gij Mij altijd hoort, ' Johannes 9:42. Maar de zin is deze: Ik bid, dat Gij ze bewaart voor verzoeken, waardoor hun ziel onvermijdelijk in de verdoemenis gebracht zou worden, als ook, dat zij beschermd mogen worden tegen den verwoestenden invloed van elke zonde, van iedere verleiding. Dit doet Hij voor Zijne voorspraak en door Zijne vergevende genade.

3. Dan bidt Hij ook, dat hun de genade, die zij bij hun bekering ontvangen hebben, voortdurend worde geschonken en vermenigvuldigd. Dit blijkt duidelijk uit hetgeen hij tot Petrus zegt:

Simon! Simon! ziet, de Satan heeft ulieden zeer begeerd, om te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude', Lukas 22:31, 32. Doch, zullen enkelen zeggen, hier bidt Christus voor de ondersteuning des geloofs, maar volgt hieruit, dat Hij bidt om de onderhouding en toeneming van al onze genadegaven? Ja, als Hij bidt, dat het geloof niet ophoude, dan bidt Hij, dat al onze genadegaven mogen bestendig worden, want het geloof is de eerste, hoogste genadegave, die alle andere in zich bevat, en waaruit alle andere voortvloeien, ja, het geloof is de grond van alle verdere genadegaven, die zonder geloof niet zouden zijn. Laat dan het geloof behouden blijven, en alle genadegaven worden bestendig-dat is, in den tegenwoordigen staat, gezondheid en mate des geloofs. Christus bad aldus voor elke genadegave, toen Hij bad, dat 'uw geloof niet ophoude.' Ook deze tekst heeft dezelfde strekking: 'Heilige Vader! bewaar ze in Uwen Naam, die Gij Mij gegeven hebt', Johannes 17:11. Bewaar ze in Uwe vreze, in het geloof, in den waren Godsdienst, op den weg des levens, door Uwe genade, door Uwe kracht, door Uwe wijsheid, enz. Dit moet in hoofdzaak de zin dezer woorden zijn, en hij, die deze betekenis uitsluit, zal daarin slechts weinig zien.

4. Eindelijk bedoelt Zijne voorspraak ook, dat zij mogen bewaard worden voor Zijn hemels Koninkrijk. En om die bewaring bidt Hij:

- a. pleitende op het recht, dat Hij op hen heeft,
- b. pleitende op de belofte der heerlijkheid, die Hij hun heeft gegeven,
- c. pleitende op zijn eigen wens, en
- d. pleitende op de noodzakelijkheid, dat het alzo geschiede.

a. Hij bidt dat de uitverkorenen tot de heerlijkheid mogen komen, wijl zij de Zijnen zijn en dat op den besten grond: 'Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelve gegeven', Johannes 17:6. Vader, Ik wil ze hebben, want zij zijn de Mijnen, 'Zij waren Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven.' Wat het mijne is, mijne vrouw, mijn kind, mijn goed of mijne vreugde, dat mag ik gewis bij mij hebben. Daarom pleit Hij en bidt in Zijne voorspraak, dat onze personen voor Zijne heerlijkheid mogen bewaard blijven. 'Zij zijn Mijne, want Gij geeft ze Mij.'

b. Dan pleit Hij, dat Hij hen reeds-in de belofte-heerlijkheid had gegeven, en daarom moeten zij die ook ontvangen. 'En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt', Johannes 17:22. Rechtschapen mensen, die iets goeds beloofd hebben, bedoelen de vervulling dier belofte, ja, meer dan dat, zij houden ze werkelijk. Zo zegt ook Biliam, de profeet, ondanks zich zelf: 'Zou Hij het zeggen en niet doen? of spreken, en niet bestendig maken?' Numeri 23:19. Heeft Christus ons heerlijkheid beloofd, en zou Hij ze niet schenken? Ja, heeft de Waarheid zelf ons die belofte niet gegeven, en zullen zij, die de belofte hebben ontvangen, ontvangen door het woord der Waarheid, van de vervulling verstoken blijven?

c. Christus pleit in Zijne voorspraak om de hemelse heerlijkheid voor de Zijnen daarop, dat Hij zelf die heerlijkheid voor hen begeert. 'Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt', Johannes 17:24. Zie hier, Hij drukt Zijn besliste begeerte uit, dat het zo zij. Het moet zo zijn. Het zal zo zijn. Hij wil het. Wij lezen van Adonia, dat zijn vader hem nooit bedroefd, en nooit tot hem gezegd had: 'Waarom hebt gij alzo gedaan?' 1 Koningen 1:6. Slechts gaf hij hem het koninkrijk niet, omdat door den Heere daarvoor zijn broeder als erfgenaam was aangewezen. Hoeveel te meer zal onze Vader Zijnen Zoon, onzen Heere Jezus, in dezen ter wille zijn, daar Hij het evenzeer begeert als de Zoon zelf. 'Vreest niet, gij klein kuddeken! want het is Uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven', Lukas 12:32. Een vast besluit brengt veel ten uitvoer, vooral een besluit om iets te doen, waartegen zich slechts onmachtigen verzetten. Waarom dit het geval zal zijn? Het vast besluit onzes Middelaars is, dat ons de heerlijkheid werd weggelegd, ja, op dit besluit pleit Hij in Zijne voorspraak: 'Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt.' Moet het derhalve niet alzo zijn?

d. Eindelijk voert hij de reden aan, waarom Hij dat wil, namelijk: 'opdat zij Mijne heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld', Johannes 17:24. Dit is het doel hunner heerlijkheid, het is alsof Hij zei: 'Vader, dezen zijn met Mij gebleven in Mijne verzoeken, dezen hebben Mij in al Mijne ontberingen aanschouwd, dezen hebben Mij in Mijnen lagen, armen en verachten toestand gekend, dezen hebben gezien, hoe Ik om Uwentwille spot, verwijt en lastering in deze wereld heb verduurd, en nu wil Ik, dat zij ook zullen zijn, waar zij Mij in Mijne heerlijkheid zullen aanschouwen. Ik heb hun gezegd, dat ik Uw Zoon ben, en zij hebben het geloofd, Ik heb hun gezegd, dat Gij Mij weer in heerlijkheid zoudt opnemen, en zij hebben het geloofd, maar zij hebben Mijne heerlijkheid niet gezien, zij moeten toch gelijk de koningin van Scheba aanschouwen, zij zullen slechts de helft geloven, tenzij hun ogen zien. Bovendien, Vader! dezen zijn het, die Mij lief hebben, en het zal hun blijdschap verhogen, wanneer zij Mij in heerlijkheid ontmoeten, het zal hun een hemel in het hart zijn, zo zij hunnen Zaligmaker in heerlijkheid zien. Ik wil daarom, dat zij, die Gij Mij gegeven hebt, bij Mij zijn waar Ik ben, opdat zij Mijne heerlijkheid mogen aanschouwen.' Dit is dus een reden, waarom Jezus Christus, onze Heer, onze Voorspraak is, dat Zijn volk met Hem in Zijne heerlijkheid moge zijn.

In de derde plaats willen wij nagaan, wat uit Christus' voorspraak voor ons volgt.

1. Dit volgt er uit, dat de heiligen-want ik wil hier niets zeggen van de nog ongeroepen uitverkorenen-God dikwijls beledigen, hoewel zij genade hebben ontvangen, want voorspraak dient om iemand in eens anders gunst te doen blijven delen, en alle verwijdering te herstellen, die te eniger tijd de goede gezindheid van den een jegens den ander mocht verstoren. Alzo verzoent Hij de ongerechtigheid, want verzoening voor ongerechtigheid kan op twee wijzen geschieden: ten eerste door den losprijs te betalen, en ten andere door op den reeds betaalden prijs pleitende, voor den schuldige tussenbeide te komen. Daarom lezen wij, dat onder de Mozaïsche bedeling het bloed van den geslachten bok door den priester binnen den voorhang gedragen en, als voorspraak voor het volk, op het verzoendeksel en voor hetzelfde gesprengd moest worden: 'Daarna zal hij den bok des zoenoffers, die voor het volk zal zijn, slachten, en zal zijn bloed tot binnen in den voorhang dragen, en zal met zijn bloed doen, gelijk als hij met het bloed van den var gedaan heeft, en hij zal dat sprengen op het verzoendeksel en voor het verzoendeksel. Zo zal hij voor het heilige, van wege de onreinigheden der kinderen Israël's, en van wege hun overtredingen, naar al hun zonden, verzoening doen, en alzo zal hij doen aan de tent der samenkomst, welke met hen woont in het midden hunner onreinigheden, ' Leviticus 16:15, 16. Dit moest, gelijk wij hieruit zien, geschieden, opdat de tabernakel, de zetel van Gods tegenwoordigheid en barmhartigheden, onder de kinderen Israël's mocht blijven, ondanks hun onreinigheden en overtredingen. Dat is ook het uitwerksel van Christus' voorspraak: de tekenen van Gods tegenwoordigheid en genade mogen onder Zijn volk blijven, ofschoon het door zijne afdwalingen God zo vaak tot toorn verwekt.

2. Uit Christus' voorspraak maak ik verder op, dat ontwaakte zondaars, zo als de Godzaligen zijn, na ene overtreding niet in hun eigen naam tot God mogen komen om van Hem barmhartigheid af te smeken. God is buiten Christus een verterend vuur, en de zonde heeft den beste onzer gemaakt wat een stoppel voor het vuur is, waarom zij voor Gods aangezicht niet mogen, niet kunnen, niet durven verschijnen om hulp te erlangen, dan door enen Middelaar of Tusschenpersoon. Toen Israël het vuur, de donkerheid en de bliksemen zag en de donderen en het vreselijk geluid der bazuin hoorde, zei het tot Mozes: 'Spreek gij met ons, en wij zullen horen, en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven!' Exodus 20:19, Deuteronomium 18:16. Schuld en een gevoel van verwijdering tussen God en ons doet ons uitzien naar iemand, die zijne hand op beiden legt, en ons in de ogen onzes Vaders weer aangenaam maakt. Dit, zeg ik, leid ik af uit de voorspraak van Christus, want, indien er enige kans bestond op onze

bekwaamheid, om zonder Hem met goeden uitslag tot God te gaan, welke behoefte zou er dan bestaan hebben aan de voorspraak van Christus?

Absalom durfde niet weer in de tegenwoordigheid zijns vaders verschijnen, zonder een middelaar, die voor hem tussenbeide kwam, hij zond derhalve Joab tot den koning, om zijne voorspraak te zijn, 2 Samuel 13 en 14. Ook Joab durfde deze opdracht niet zelf volbrengen, maar koos weer een ander, die hem moest inleiden. De zonde is iets verschrikkelijks, ze verlamt en vernietigt den moed eens mensen en maakt hem bang om voor degene te verschijnen, dien hij beledigd heeft, al is deze ook slechts een medemens. Hoeveel te meer zal zij dus een mens, met schuld beladen en met schaamte vervuld, den moed benemen om in de tegenwoordigheid van een heilig en najverig God te komen, tenzij hij tot Hem kunne naderen door, of in den naam van enen Middelaar? En hier vindt het volk Gods zijn sterkte en troost: er is een Middelaar om het in al zijne zwakheden ter hulp te komen, en die Middelaar is voortdurend daarmee bezig. 'Hij leeft altijd om voor hen te bidden.'

3. Ook volgt uit Christus' voorspraak, dat, indien wij onbewust uit verwaandheid ons vermaten, uit ons zelve tot Hem te naderen, tegen wie wij overtreden hebben, Hij ons niet zou aannemen. Dat maakte Hij Elifaz bekend. Wat Elifaz dacht of voornemens was te doen, weet ik niet, maar God zei tot Hem: 'Mijn toorn is ontstoken tegen u en tegen uwe twee vrienden, want gijlieden hebt niet recht van Mij gesproken, gelijk als Mijn knecht Job. Daarom neemt nu voor ulieden zeven varren en zeven rammen, en gaat henen tot Mijnen knecht Job, en offert brandoffer voor ulieden, en laat Mijnen knecht voor ulieden bidden, want zeker Ik zal zijn aangezicht aannemen, opdat Ik aan ulieden niet doe naar uwe dwaasheid: want gijlieden hebt niet recht van Mij gesproken, gelijk Mijn knecht Job, Job 42:7-8. Hier zien wij het, ene overtreding is een slagboom en hinderpaal om door God te worden aangenomen, anders dan door een Middelaar, een Voorspraak. Wie uit zich zelf tot God komt, dien antwoordt God door zich zelf, dat is: zonder Middelaar, en ik zeg: dezulken hebben geen uitzicht op een welwillend en troostvol bescheid-God zal hem, die zo komt, antwoorden naar de menigte zijner afgoden. 'Ik zal Mijn aangezicht tegen diezelfde man zetten, en zal hem stellen tot een teken en tot spreekwoorden, en zal hem uitroeien uit het midden Mijns volks, en gijlieden zult weten dat Ik de Heere ben', Ezechiël 14:7-8.

Hij, die iemands voorspraak is bij een heilig en rechtvaardig God, moet noodzakelijk zelf rein zijn, opdat Hij, bij Wie hij eens anders zaak bepleit, niet zegge: 'Reinig eerst u zelf en kom dan en spreek voor uwen vriend.' Daarom is deze de rechte beschrijving van onzen Hogepriester en gezegenden Middelaar: 'Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden, Dien het niet allen dag nodig was, gelijk den hogepriesters, eerst voor Zijne eigene zonden slachtofferen op te offeren', Hebréeën 7:26, 27. Hadden wij zulk een Middelaar niet, wij zouden in een zeer treurigen toestand verkeren, maar wij hebben er Enen, die ons betaamt, Enen, die juist voor onze behoeften berekend is, Enen, tegen Wie onze God niets heeft, in Wie Hij geen vlek noch rimpel ziet, in Wiens mond geen onrecht gevonden is.

4. Daar Christus onze Voorspraak is, volgt hieruit ook, dat Hij in staat is om aan elke eis te voldoen, die Hem gesteld wordt door Degene, tegen Wie wij overtreden hebben, zodat onze vrede hersteld, en de genade ons wederom geschonken wordt, die wij verzondigd en toch zo nodig hebben. Dikwijls zegt de beledigde-ik spreek naar menselijke wijze-tot den bemiddelaar: 'Wel, gij komt mij over dezen man spreken, maar het belang, dat gij in hem stelt, en de belediging, die hij mij heeft aangedaan, zijn twee verschillende zaken'. Wat kan nu een bemiddelaar doen, zo hij buiten staat is deze tegenwerping te beantwoorden? Maar kan hij daarop antwoord geven-dat is naar recht en gerechtigheid, dan vermag hij ook elke tegenwerping des beledigden uit den weg te ruimen, ten gunste van hem, voor wie hij tussenbeide komt.

Welnu, zo is ons geval: ongetwijfeld hebben wij tegen een rechtvaardig en heilig God overtreden, en Jezus Christus is onze Middelaar geworden. Hij weet volkomen, dat, zo wij ons zelve van de hel wilden bevrijden, wij geen penningske konden bijbrengen om vrede met God te maken, dat is, aan niets in ons kan uit het oogpunt van wet en gerechtigheid de geringste waarde toegekend worden, maar Hij is onze Middelaar. ‘Daaruit volgt, dat Hij in Zich zelf de pleitgronden vindt, om daarmee tot den Vader te gaan en op elke tegenwerping te antwoorden. Voorts wordt gezegd, dat Hij zowel gaven als slachtofferen voor de zonde heeft. ‘Een iegelijk hogepriester wordt gesteld, om gaven en slachtofferen te offeren, waarom het noodzakelijk was, dat ook deze wat had, dat hij zou offeren’, Hebr. 8:3. En merk hierbij op, dat de Apostel spreekt van Christus in den hemel, waar Hij het tweede gedeelte Zijner taak volbrengt: ‘Want indien Hij op aarde ware, zo zou Hij zelfs geen Priester zijn’, vers 4. Deze gaven en slachtofferen offert Hij alzo nu in den hemel door Zijne voorspraak, terwijl Hij als onze Middelaar pleit en dringt, dat de waarde Zijner offerande dien toorn des Vaders mogen bezweren, die door onze schuld en ongehoorzaamheid is opgewekt. ‘Een gift in het verborgene houdt den toorn onder, en een geschenk in den schoot de sterke grimmigheid,’ Spreuken 21:14.

Welke gaven hier bedoeld worden, betuigt de Schrift op alle plaatsen. Hij gaf zich zelf, Hij gaf Zijn leven, Hij gaf alles voor ons, Johannes 6, Galaten 1:4, 1 Timotheus 2:6, Mattheus 20:28. Gelijk Hij deze gaven voor ons op Golgotha offerde om alle gerechtigheid te vervullen, zo houdt Hij ze nu God in den hemel gedurig voor als gaven en slachtoffers, ter wegneming der zonden, van alle zonden, die wij door onze zwakheid van den dag onzer bekering aan tot den dan onzes doods toe bedrijven. En deze gaven zijn zo voldoende, zo algenoezaam voor God, dat zij altijd aangenomen worden ter aanhoudende uitdelging onzer zonden voor Hem. Ja, zij werken meer uit dan de vergeving onzer zonden, door dezelve invloed wordt de genade aan ons telkens vernieuwd, de duivel gedurig teruggewezen, zijne strikken vaak ontdekt, het geweten van schuld bevrijd, en ons menige blik van Gods vriendelijk aangezicht geschonken, Efeziërs 3:12.

5. Wilt Christus onze Voorspraak is, vloeit hieruit eindelijk voort, dat de gelovigen niet op het kruis moeten blijven staren om gehoord te worden, daarheen richt zich hun oog om rechtvaardiging, maar, gerechtvaardigd zijnde door Zijn bloed, behoren zij met Hem ten hemel op te klimmen. Aan het kruis ziet gij Hem in Zijne smart en vernedering, in Zijn lijden en ellende, maar volg Hem waar Hij nu is, en gij zult Hem zien in Zijn gewaad, in Zijn priesterlijk gewaad, met den gouden gordel om Zijne lendenen. Daar aanschouwt gij Hem, dragende het borstharnas der gerechtigheid, met u aller naam in Zijn hart geschreven. Dan zult gij ontdekken, dat het ganse geslacht in hemelen en op aarde uit Hem genoemd wordt, Efeziërs 3:15, en dat Hij bij den Vader aller barmhartigheid voor u bidt. Sta een ogenblik stil en luister, ja, treed binnen in het heilige der heilige en zie uwen Jezus, daar Hij om uwentwille in Gods tegenwoordigheid staat, hoe Hij kampt tegen duivel en zonde, tegen dood en hel, voor u! Hebr. 10:9. O! het is goed Jezus in het heilige der heilige te volgen, het voorhangsel is gescheurd, gij moogt met ongedekten aangezichte als in enen spiegel schouwen de heerlijkheid des Heeren. Deze is onze Hogepriester, dat Zijne voorspraak, zulke zijn de zegeningen, die Hij ons bereidt! Het ligt aan ons die te vermeerderen en wijsheid te verkrijgen, die eveneens van den troon der genade afdalt, waar Hij, onze Hogepriester, altijd leeft om voor ons te bidden, Wie de ere zij tot in der eeuwigheid!

2. DE UITWERKING VAN CHRISTUS' VOORSPRAAK

Dus heb ik gesproken van de eerste zaak: de voorspraak van Christus, nu beschouwen we meer bijzonder de tweede: DE UITWERKING VAN ZIJNE VOORSPRAAK, namelijk, dat wij daardoor zalig worden. 'Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken.'

In de behandeling van dit gedeelte moet ik u aantonen: ten eerste, wat de apostel bedoelt met 'zalig maken' waarom Hij ook kan zalig maken, ten tweede, wat hij hier meent met 'volkomenlijk' zalig maken-Hij kan volkomenlijk zalig maken, en ten derde willen wij doen gelijk bij de voorgaande betrachting, namelijk uit het geheel enige gevolgtrekkingen maken en daarover spreken.

Eerst alzo vragen we: wat bedoelt de Apostel met zalig maken? 'Waarom Hij ook kan zalig maken.'

Zalig maken kan op twee wijzen verstaan worden. Ik weet, dat het in het algemeen verschillende betekenissen heeft, want men kan op verscheidene wijzen zalig dat is: gelukkig worden, hoewel alle geluk niet hetzelfde is. Maar in Bijbels zin wordt dit woord in twee betekenissen gebruikt:

1. Zalig maken door middel van rechtvaardiging, en 2 Zalig maken door middel van bewaring. Christus nu maakt op beide wijzen zalig. Maar of beide, of een van beide, en welk in dit geval te dezer plaatse bedoeld wordt, daarover wil ik u mijne gedachten mededelen, intussen wil ik u aanwijzen:

1. Wat zalig maken betekent in den eersten zin, namelijk door rechtvaardiging, alsook hoe zulks volbracht wordt.

Zalig te worden is ontheven te worden van de schuld der zonde volgens de wet, wijl deze de bediening des doods en der verdoemenis is, of daarvan door God vrijgesteld te worden. Dit betekent zalig te worden, want hij, die daarvan niet verlost is, wat hij ook omtrent zich zelf moge denken, of wat anderen van hem menen, is een veroordeelde. Ik zeg niet, hij zal zulke worden, maar hij is alrede veroordeeld, Johannes 3:18. De reden daarvan is, dat hij het oordeel des doods heeft verdiend, hetwelk door de wet is uitgesproken. Ja, de wet heeft hem reeds voor God aangeklaagd, beschuldigd en veroordeeld, omdat hij bevonden is, gezondigd te hebben. Voor hem nu, die daarvan verlost is, of gelijk Paulus zegt: 'van de zonde vrijgemaakt, ' Romeinen 6:22, dat is: van den last der schuld ontheven, kan er gene verdoemenis tot het helse vuur meer zijn, maar de aldus vrijgemaakte mens mag werkelijk gezegd worden, zalig gemaakt te zijn. Hierom als men wel eens spreekt van 'wij zullen zalig worden, bedoelt men zalig worden in de tweede betekenis of de eindelijke volmaking der zaligheid, zo zegt men dikwijls: wij zijn zalig geworden' en meent dan, dat we reeds van de schuld zijn bevrijd, dus van de verdoemenis verlost en in veiligheid gebracht bij God voor den tweeden dood, 1 Corintheërs 1:18, Efeziërs 2:5.

De zaligheid wordt ons geschonken krachtens hetgeen Christus voor ons in deze wereld deed, toen Hij voor ons leed. Ik zeg, ze wordt ons hierdoor gegeven, door de genade en de verzoening die in Christus is, En daarom wordt dus zalig te worden genoemd: rechtvaardiging, rechtvaardigmaking ten leven, omdat de dus gezaligde, zo als ik zei, verlost is van de schuld en van die eeuwige rampzaligheid, die hij, naar de wet door zijne zonden verdiend had, 1 Corintheërs 15:1-4, Romeinen 5:8-10.

Daarom zeggen wij, dat wij zalig worden door Zijnen dood, gerechtvaardigd door Zijn bloed, en met God verzoend door den dood Zijns Zoons, dit alles ziet op Zijne zelfofferande ten dage, toen Hij stierf, en niet op Zijn voortdurend Middelaarschap, op die offerande gegrond, want de Apostel spreekt ter zelfder plaatse van ene tweede volgende zaligheid, gewrocht door Zijne voorspraak: 'Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door

den dood Zijns Zoons, veelmeer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven, ‘ vers 9, 10.

Ziehier, wij zijn reeds gerechtvaardigd en verzoend door Zijn bloed en Zijnen dood, en daarom zullen wij ook zalig worden door Zijn leven.

2. De zaligheid, in den tekst bedoeld, is genomen in den tweeden zin, dat is: wij worden zalig, doordien wij bewaard worden en verlost uit al die gevaren, die ons tussen onze rechtvaardiging en onze verheerlijking bedreigen. Ja, zulk ene zaliging, welke ons, die gerechtvaardigd zijn, noodzakelijk in de heerlijkheid moet voeren. Daarom:

Als Hij zegt, zalig te kunnen maken, wijl Hij altijd leeft om voor ons te bidden, dan voegt Hij de ene zaligheid bij de andere, de zaligheid door Zijn leven bij de zaligheid door Zijnen dood, de zaligheid door het pleiten op Zijn bloed bij de zaligheid door het vergieten van Zijn bloed. Hij gaf zich zelf tot een rantsoen voor ons, en volmaakt nu deze gave door voor Gods troon onze Voorspraak te zijn. Want, gelijk ik reeds ter loops heb opgemerkt, de hogepriesters onder het Oude Verbond namen het bloed des zondoffers, brachten het tot binnen in den voorhang, sprengden het op en voor het verzoendeksel en deden dus verzoening voor het volk als aanvulling hunner eigenlijke verzoening, hetgeen Paulus dus samenvat en op Christus toepast: ‘Hij kan zalig maken, alzo Hij altijd leeft om te bidden.’

Ook deze woorden uit den brief aan de Romeinen hebben blijkbaar dezelfde strekking: ‘Wie is het, die verdoemt? Christus is het, die gestorven is, ‘ Romeinen 8:34. Dat is: wie is het, die beschuldiging zal inbrengen tegen de uitverkorenen Gods ter verdoemenis, nu Christus door Zijnen dood den vloek voor God heeft weggenomen? Dan voegt bij er aan toe, dat niets ons zal scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere, wijl Hij onze Voorspraak is. ‘Wie is het, die verdoemt? Christus is het, die gestorven is, ja wat meer is, die ook opgewekt is, die ook ter rechterhand Gods is, die ook voor ons bidt, ‘ vers 34.

Als zondaars en vijanden, uit een staat van verdoemenis door de zonde, maakt Christus ons alzo door Zijnen dood zalig, als gerechtvaardigden en verzoend door Zijn bloed maakt Christus ons zalig door Zijn leven. Derhalve worden wij verlost van die verdoemenis, waarin onze zonden ons gebracht hadden, en verlost van die ellende, welke al de vijanden onzer ziel over ons willen brengen, maar niet kunnen, want de voorspraak van Christus zegeviert, Romeinen 6:7-10.

Christus heeft ons verlost van den vloek der wet. Wat de wet ook kan inbrengen om ons met den vloek te beladen, heeft Christus van ons afgenomen, een vloek geworden zijnde voor ons. Maar deze vloek, die Christus voor ons gemaakt is, moet tot Zijn lijden beperkt en niet tot Zijne verheerlijking, dus ook niet tot Zijn middelaarschap uitgebreid worden, want Christus is slechts ten vloek gemaakt, toen Hij leed, niet nu Hij onze Voorspraak is. Hij nam dus in Zijnen dood den vloek, en de zonde, die derzelve oorzaak was, weg door Zijne zelfofferande, Galaten 3:13, en door Zijn leven, door Zijne voorspraak verlost Hij ons van al die vijanden, welke ons weer onder die verdoemenis trachten te brengen.

De zaligheid dan, die wij door Christus’ middelaarschap verkrijgen, gelijk gezegd werd-ik spreek nu van hen, die uit deze leer troost en kracht kunnen putten-is ene zaligheid, die volgt op en komt na de rechtvaardiging. Wij, die verlost zijn tot rechtvaardigmaking des levens, moeten nog verlost worden tot opname in de heerlijkheid, want hoewel wij door Christus’ dood van den vloek der zonde zijn bevrijd, worden toch door menigeen pogingen aangewend om ons de heerlijkheid te ontroven, die voor de gerechtvaardigden bestemd is, en daartegen worden wij beschermd door Zijn middelaarschap.

De mens alzo, die voor eeuwig zalig gemaakt wordt, moet beschouwd worden:

a. als een erfgenaam des toorns, en

b. als een erfgenaam Gods. Een erfgenaam des toorns is hij uit zich zelf door de zonde, een erfgenaam Gods uit genade door Christus, Efeziërs 2:5, Galaten 4:7. Als een erfgenaam des

toorns wordt hij verlost, en als een erfgenaam Gods wordt hij bewaard, als een erfgenaam des toorns is hij gekocht met Christus' bloed als een erfgenaam Gods wordt hij bewaard door Christus' voorspraak. Door Zijnen dood brengt Christus mij, die daardoor met God verzoend ben, in een staat van rechtvaardiging, en God neemt mij in Hem in genade en gunst aan. Maar daarin ligt niet opgesloten dat er niet zouden zijn, die mij van het einddoel willen afhouden, waartoe ik bestemd ben door deze verzoening met God door verlossing uit genade, doch dat ik desnietteenstaande dat doel zeker bereiken zal, daartoe dient mij de gezegende voorspraak van onzen Heere Jezus Christus.

Tegenwerping

1. Misschien zullen sommigen zeggen: 'Wij zijn door Christus' dood niet van de ganse straf der zonde bevrijd, en indien al, dan toch door Christus' voorspraak niet van alle gevaar voor de verdoemenis.'

Antwoord. Wij zijn van de straf des helsen vuurs door Christus' dood volkomen verlost. Jezus heeft 'ons verlost van den toekomenden toorn', 1 Thessalonicenzen 1:10, zodat, wat deze grote straf betreft, God ons om Zijnentwil al onze misdaden vergeven heeft, Colossenzen 2:13. Maar nu wij van slaven des duivels kinderen Gods geworden zijn, behoudt God zich de vrijheid voor, om te kastijden wanneer wij overtreden, gelijk een man zijn zoon kastijdt, Deuteronomium 8:5. Deze kastijding is echter geen uitvloeisel van wettelijken toorn, maar van Vaderlijke genegenheid, niet om ons te verderven, maar opdat wij daarbij zouden gewinnen, ja, Zijner heiligheid zouden deelachtig worden, dat is: 'opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden', 1 Corinthiërs 11:32, Hebreeën 12:5-11. Wat het tweede gedeelte dezer tegenwerping betreft, velerlei pogingen worden aangewend om het werk Gods in ons te verstoren en ons door onze zwakheid te doen verloren gaan, ondanks den prijs, dien Christus voor ons betaald heeft. Maar wat zegt de Schrift? 'Wie zal ons scheiden van de liefde Christi? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard? (Gelijk geschreven is: want om Uwentwil worden wij den gansen dag gedood, wij zijn geacht als schapen ter slachting.) Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere' Romeinen 8:35-39.

De Apostel somt dus alle vijanden op, die den gerechtvaardigden zondaar in dit leven kunnen aanvallen, en verklaart, als daagde hij ze allen uit, dat geen van hen, noch allen te zamen in staat zullen zijn hem te scheiden van de liefde Gods, die tot ons komt door Christus, Zijnen dood en Zijne voorspraak.

Tegenwerping

2. Verder kan iemand aanmerken, dat de Apostel hier de zonde weg laat, waaraan wij weten, dat de heiligen onderhevig zijn, ook na hun rechtvaardiging. En de zonde alleen, zonder enigen anderen vijand, is machtig de ganse wereld te verderven.

Antwoord. Zonde is overal en te allen tijde zonde. Maar wat aangaat hare verdoemelijkheid, zo is ze weggenomen voor degenen, wie Christus' gerechtigheid tot rechtvaardigmaking is toegerekend. Evenmin zal een der bovengenoemde dingen, hoewel elk een streven toont om ons tot zonde te brengen, ons tot verderf en ondergang vermogen te voeren. Ik ben verzekerd, zegt Paulus, dat zij dat nooit zullen kunnen doen. De Apostel, hoewel hij de zonde niet uitdrukkelijk noemt, begrijpt ze toch onder die reeks vijanden, die Satan tot dienaars verstrekken om de zonde binnen te loodsen, en dan roemt hij in de liefde Gods in Christus, van welke hij besluit, dat de gerechtvaardigde nimmer zal gescheiden worden. Bovendien was het in dit geval onnodig, de zonde als zodanig te noemen, wijl uit het voorgaande blijkt, dat hij tot dezulken spreekt, die daarvan gerechtvaardigd waren.

Nog een enkel woord, alvorens tot het tweede punt over te gaan. Gelijk ik opmerkte, heeft de Vader zich de vrijheid voorbehouden, Zijne zonen te kastijden, namelijk met tijdelijke straffen, indien zij overtreden. Dit blijft nog ons deel, ondanks Gods genade, Christus' dood en Zijne gezegende voorspraak. En deze kastijding is zo zeker verbonden met de zonden, die wij, gelovigen, begaan, dat wij daarvan onmogelijk geheel en al kunnen ontheven worden, de Apostel noemt zelfs hen bastaarden, welk recht zij overigens ook op het zoonschap menen te hebben, dit niet om hun zonden der Vaderlijke kastijding deelachtig zijn.

Het is om opheffing dezer straf, dat wij moeten bidden, of God ze misschien weg wil nemen, wanneer wij geleerd worden te vragen: 'Vergeef ons onze schulden.' En hij, die aan deze bede ene andere betekenis hecht, verkort de waarde van Christus' dood of van het geloof of van beide. Want hij besluit, of dat Christus voor enige zijner zonden niet stierf, of dat hij gehouden is te geloven, dat, hoewel God hem reeds vergeven heeft, Hij dit nog niet deed noch doen wil, totdat de bidder iets goeds verricht hebbe: 'vergeef ons, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren', Mattheus 6:14, 15. Maar dit toegepast op tijdelijke straf, zo is het waar, dat God zich ene vrijheid heeft voorbehouden om zelfs de zonden van Zijn volk te straffen, ja, Hij wil zulke zonden niet vergeven, wat betreft de opheffing der straf, tenzij zij zelve een goed werk verrichten: 'Indien gij den mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uwe misdaden niet vergeven', Mattheus 6:15, 18:28-35.

En dit is de reden, waarom sommigen, die God toebehoren, toch onder Gods tuchtigende hand verkeren, zij hebben gezondigd, en God, die hun Vader is, straft. Ja, dit is ook de reden, waarom enkelen, die Gode dierbaar zijn, van deze soort van straf nimmer ontheven worden, maar die blijven dragen tot het einde huns levens, tot den dag huns doods toe, ja, waarom ze zelfs de oorzaak huns doods is. Door deze kastijding worden zij afgesneden uit het land der levenden. Maar dit alles geschiedt, opdat zij 'met de wereld niet zouden veroordeeld worden.' 1 Corintheërs 11:32.

Christus stierf niet om hen van deze straf te bevrijden, Christus is geen Middelaar om van deze straf te ontheffen. Niets dan een heilig leven zal van die straf verlossen, en zelfs dat niet altijd. Dat God vaak Zijn aangezicht verbergt, Zijne Voorzienigheid ons vaak door diepe wegen leidt, en harde kastijdingen menigmaal Zijne kinderen treffen, bewijst duidelijk, dat Christus niet stierf om van deze tijdelijke straf te verlossen, ook niet onze Voorspraak is om daarvan te bevrijden, namelijk niet in volstrekten zin. God heeft zich de macht voorbehouden om de beste en dierbaarste Zijner kinderen met tijdelijke kastijdingen te bezoeken, indien zij dit behoeven. Soms neemt Hij ze weer weg, en soms laat Hij ze voortduren, al naar het Hem behaagt.

Wij komen nu tot ons tweede punt. Ik wil er u thans iets van aantonen, wat het zeggen wil, dat Christus volkomenlijk zalig maakt door Zijne voorspraak. 'Hij kan volkomenlijk zalig maken.' Dit is ene veelomvattende uitdrukking. Volkomenlijk betekent: tot in de grootste uitgestrektheid, zonder enig gebrek of voorbehoud, tot den einde toe. Zowel personen als zaken kunnen als onoverkomelijke bezwaren toeschijnen, waarom Christus niet volkomenlijk zou kunnen zalig maken.

1. Personen dus allereerst. Enkele mensen zijn in hun eigene schatting zeer, zeer verre verwijderd, zelfs verder van Christus verwijderd dan iemand anders, en toch komen ze, gelijk de verloren zoon. Dezulken zijn vaak bijzonder bevreesd: het gezicht van den afstand, dien zij tussen zich en Christus opmerken, veroorzaakt hun zulk enen angst, gelijk ergens elders wordt gezegd: 'Die op de einden wonen, vrezen voor Uwe tekenen,' Psalm 65:8. Zo zijn dezulken bang, dat zij niet zullen verkrijgen waarom zij tot God gaan. Doch de tekst zegt: 'Hij kan volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan.'

Twee soorten van mensen schijnen ver, zeer ver van God af te zijn: de openbare zondaars en de afgedwaalden, Nehemia 1:9. Maar ook dezen, indien zij komen, kan Hij volkomenlijk zalig maken. Hij is bekwaam hen uit alle gevaren te redden, die zij menen, dat hun de genade en

barmhartigheid, waaraan ze in tijd van nood behoefte hebben, zullen benemen. De tollenaars en hoeren zullen het Koninkrijk der hemelen binnengaan.

2. In de tweede plaats zaken. Er zijn sommige dingen, die enkelen tegenhouden, wanneer ze door Christus tot God willen gaan, zodat hun het komen zeer moeilijk valt.

a. Een ongewoon aan den dag treden van de verdorvenheid hunner natuur. Het schijnt dan, dat al hun lusten en lage vleeselijke hartstochten meester geworden zijn, en nu met de ziel kunnen doen wat zij willen. Ja, zij regeren zulk een mens en spelen met hem, als een kind met een bal. Deze mens is geen meester van zich zelf, van zijne gedachten, noch van zijne hartstochten: 'zijne misdaden voeren hem weg als een wind, ' Jesaja 64:6. Hij meent vooruit te gaan, maar die wind drijft hem achterwaarts, hij werkt tegen dien wind op, maar vindt niet, dat hij grond wint, hij maakt van elke gelegenheid gebruik, die hem voorkomt, maar met al zijne pogingen ontzinkt hem het hart, en verliest hij allen moed. Hij staat stil en hijgt en snakt naar adem. 'Ik heb mijnen mond wijd opengedaan en gehijgd, ' zegt David, 'want ik heb verlangd naar Uwe geboden, ' Psalm 119:131. Hij tracht opnieuw vooruit te komen, maar vindt slechts arbeid en moeite.

b. Ja, om zijne ellende te vermeerderen, blijven Satan en zijne engelen niet in gebreke, zijne neus met den reuk van hun stinkenden adem te kwellen en zijne voeten in hun onreine voetspoor te leiden. 'En nog, als hij naar Hem toekwam, scheurde hem de duivel, en verscheurde hem, ' Lukas 9:42. Hoeveel vreemde, afschuwelijke en ontzettende godslasteringen zijn sommigen, die tot Christus kwamen, ingeblazen geworden. Niets schijnt hun dan zo gemeenzaam als de ene of andere helse begeerte tegen God, tot Wie zij wilden gaan. Zulke godslasteringen zijn als die vorsen, waarvan ik gehoord heb, welke gewoonlijk een sprong nemen en met hun poten iets vastgrijpen. Help thans, Heere! Heere Jezus! wat moet ik doen? Zone Davids, ontferm U mijner! Ik zeg, zulke woorden kan zo iemand bijna niet uiten. Maar toch, Christus kan ook dezen, die door Hem tot God gaat, volkomenlijk zalig maken.

c. Dan spannen ook de tegenwerpingen van het verstand met den duivel tegen de ziel samen, de mannen van zijn eigen huis staan tegen hem op. Men zou denken, dat iemands eigen verstand zich niet met den duivel tegen hem zelf zou verbinden, en toch niets is gewoner, niets natuurlijker, dat dat ons eigen verstand tegen ons en onzen God strijd voert. En dan valt het allermoeielijkst tot God te komen. Beter kan iemand tegenwerpingen van anderen aanhoren en uit den weg ruimen, dan wanneer zij in eigen boezem oprijzen. Zij spreken luide, en men kan zijn oor er niet voor sluiten: ze willen gehoord worden, ja, zij jagen en plagen hem, gelijk de duivel, overal, in elke schuilplaats na. Maar kom, mens! kom: Hij kan volkomenlijk zalig maken.

d. Schuld is de vrucht en het gevolg dezer aanvallen, en welke last is zo ondraaglijk als schuld? Men spreekt van stenen en van het zand der zee, maar het is de schuld, die een hart met hare zwaarte verplettert. En Satan kan elke zonde zo groot mogelijk voorstellen, hij kan ze tot een verbazenden omvang opzwellen en elke hoofdhaar zo dik als een ceder maken. Hij kan er een afschuwelijk vergrijp, ene onvergefelijke misdaad van maken, ene zonde, zo lang voortgezet en tegen zoveel licht bedreven, dat het onmogelijk is, daarvoor ooit vergeving te vinden. Maar zie! Christus kan volkomenlijk zalig maken: 'Hij is machtig meer dan overvloedig te doen, bovenal wat wij bidden of denken', Efeziërs 3:20.

e. Voeg hierbij al de woede en de vreze van mensen, hetgeen op zich zelf reeds genoegzaam is om alle begeerte om tot God te komen, in de ziel te onderdrukken, ja, dat geschiedt inderdaad bij duizenden, die niet naar de hel wensen te gaan. Toch blijft de ziel hijgen, ene ganse wereld mensen, duivelen en zonden zijn niet bij machte ons van dat komen af te houden. Hoe komt het, dat gij volhoudt, dat gij u tegen weer en wind verzet? Gewis niet uit u zelf, noch door een uwer vijanden. Het komt van God, hoezeer gij u dit niet bewust zijt, en het wordt u verkregen

door de voorspraak van Gods gezegenden Zoon, welke u, die door Hem tot God komt, volkomenlijk zalig kan maken.

f. Ten besluite wil ik hierbij opmerken, dat de eer onzes Heeren Jezus met de volkomen zaligheid van degenen, die komen, gemoeid is: 'Ik ben in hen verheerlijkt,' zegt Hij zelf, Johannes 17:10. 'Hij is verhoogd tot enen Vorst en Zaligmaker,' Handelingen 5:31. En wanneer de Gezegende het ene verhoging acht, Zaligmaker te zijn, dan is het gewis ene uitnemende verhoging. 'Zij zullen tot den Heere roepen van wege de verdrukken, en Hij zal hun enen Heiland en Meester zenden, Die zal hen verlossen,' Jesaja 19:20. Indien het ene ere is, een Zaligmaker, een groot Zaligmaker te zijn, dan is het tevens ene ere voor dien Zaligmaker, zalig te maken, ja, volkomenlijk zalig te maken, te verlossen zelfs den diepst gezonken zondaar, zelfs van de grootste zonde, zelfs uit de zwaarste verzoeking. En daarom zegt Hij wederom, sprekende van de overtredingen, zonden en ongerechtigheden, die Hij wilde uitdelgen, dat 'het Hem zijn zal tot enen vrolijken Naam, tot enen roem, en tot een sieraad bij alle Heidenen der aarde,' Jeremia 33:9. Hij rekent het zich dus tot ene ere, een groot Zaligmaker te zijn, volkomenlijk zalig te maken.

Toen Mozes zei: 'Toon mij nu Uwe heerlijkheid!' luidde Gods antwoord: 'Ik zal al Mijne goedigheid voorbij uw aangezicht laten gaan, en zal den Naam des Heeren uitroepen voor uw aangezicht,' Exodus 33:18, 19. En toen de Heere voor het aangezicht van Mozes voorbijging, riep deze: 'Heere, Heere, God, barmhartig en genadig, langmoedig en groot van weldadigheid en waarheid! Die de weldadigheid bewaart aan duizenden, Die de ongerechtigheid en zonde vergeeft, Die den schuldige geenszins onschuldig houdt,' Exodus 34:6-7. Die geenszins onschuldig houdt, die niet tot Mij wil komen om zalig te worden.

Tonen u deze woorden niet duidelijk aan, dat Hij zelf het Zich tot ene ere rekent, Zijne goedigheid, al Zijne goedertierenheid aan ons te bewijzen? En hoe is dat mogelijk, zo Hij niet volkomenlijk zalig maakt degenen, die door Hem tot God gaan? Want Gods goedertierenheid wordt door ons niet gezien, tenzij zij zich aan ons openbaart. En ik ben verzekerd, dat zalig te maken, volkomenlijk zalig te maken, ene der krachtigste openbaringen is, waaruit wij die goedertierenheid leren kennen. Ik weet, zij bewijst zich op velerlei wijzen aan de wereld, maar hare ware grootheid komt dan eerst uit, wanneer zij vergeeft en zalig maakt, ja volkomenlijk vergeeft en zalig maakt. 'Mijne goedheid raakt niet tot u,' zegt Christus, 'maar tot de heiligen, die op de aarde zijn, en de heerlijken, in welke al Mijn lust is,' Psalm 16:2-3. Niet Mijn Vader behoeft Mijne goedheid, maar Mijne heiligen, en daarom zal zij hun ter hulpe komen, in welke al Mijn lust is. En: 'O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen, dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U vertrouwen, in de tegenwoordigheid der mensen kinderen!' Psalm 31:20. Het is dus in Zijne bekwaamheid, volkomenlijk zalig te maken degenen, die door Hem tot God gaan, dat Christus' Naam, Zijn roem en Zijne ere gelegen is.

In Christus' bekwaamheid om zalig te maken, ligt onze zekerheid. Maar, zullen enkelen zeggen, wat is de betekenis van het woordje kan: Hij kan volkomenlijk zalig maken? Waarom wordt hier op Zijne bekwaamheid, en niet op Zijne bereidwilligheid gewezen? Want dit laatste zou aangenamer geweest zijn. Ik wil met een paar woorden op deze vraag antwoorden. En wel Ten eerste: door dit woordje kan worden wij opmerkzaam gemaakt op de algenoegzaamheid en de grote waarde Zijner verdiensten, want als Middelaar doet Hij Zijne verdiensten gelden, al Zijne verzoeken, gebeden en smekingen zijn gegrond op de waardij Zijns persoons als Middelaar, en op de geldigheid Zijner offerande als Hogepriester. Dit wordt nog duidelijker, wanneer wij bedenken om welke reden de priesters en offeranden onder het Oude Verbond gene volkomene verlossing konden aanbrengen. Het was, zeg ik, wijl hun zelve waardij en hun offeranden verdienste ontbrak. Maar toen Deze kwam en Zijne offerande offerde, heeft Hij door deze ene daad 'in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden,' voor wie de

hemelse heerlijkheid bewaard wordt. 'Maar Deze, een slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods,' Hebreëën 10:1-12.

Toen Mozes voor het volk Israël smeekte, sprak hij: 'Nu dan, laat toch de kracht des Heeren groot worden, gelijk als Gij gesproken hebt.' Maar wat had de Heere gesproken? 'De Heere is lankmoedig en groot van weldadigheid, vergevende de ongerechtigheid en overtreding, Die den schuldige geenszins onschuldig houdt.' 'Vergeef toch de ongerechtigheid dezes volks, naar de grootte Uwer goedertierenheid, en gelijk Gij ze aan dit volk, van Egypteland af tot hiertoe, vergeven hebt!' Numeri 14:17-19.

Ten tweede: wanneer Hij slechts de macht heeft, weten wij dat Hij gewillig is, anders zou Hij het ons niet beloofd hebben. Ook is het Zijne eer, te vergeven en zalig te maken. In Zijne bekwaamheid alzo ligt onze zekerheid. Al ware Hij ook nog zo gewillig, wat zou dat baten, indien Zijne bekwaamheid te kort schoot? Maar, gelijk ik zei, Hij heeft Zijne bereidwilligheid getoond door Zijne belofte: 'Die tot Mij komt, dien zal Ik geenszins uitwerpen,' Johannes 6:37. Daarom ligt nu onze troost in Zijne macht, daarin, dat 'Hij ook machtig was hetgeen beloofd was te doen,' Romeinen 4:21. En dit zal ook gezien worden, wanneer Hij degenen, die door Hem tot God komen, zalig gemaakt, volkomenlijk zalig gemaakt zal hebben, niet naar de mate Zijner bekwaamheid, maar naar den omvang hunner behoeften. Want ik geloof, dat Hij nimmer Zijne volle bekwaamheid behoeft aan te wenden om Zijne gemeente te behouden, niet omdat Hij traag is om te verlossen, maar wijl Zijne gemeente ze niet geheel nodig heeft, Hij behoeft niet al Zijne macht in het werk te stellen om Zijne gemeente zalig te maken. O, Zijne verdienste is genoegzaam om nog duizendmaal meer zalig te maken dan er werkelijk door Hem gered worden: 'Hij is machtig meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken,' Efeziërs 3:20. Maar ik zeg: wat dat is, kan geen mens zich denken noch voorstellen. Dus heeft Jezus Christus meer macht om zalig te maken, dan ooit iemand meende dat Hij bezat, wij weten niet wat al in Zijn vermogen staat. Daarom moet deze waarheid allen, die tot Hem komen, troosten en met hoop vervullen. Dit, zeg ik, moet hen bemoedigen om hun verwachting, naar dit woord, te bevestigen en hoger te spannen, want 'Hij kan volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan.'

Ons derde punt is uit het geheel: de uitwerking van Christus' voorspraak, enige gevolgtrekkingen af te leiden.

1. Hebben zij, die door Christus' bloed gerechtvaardigd zijn, nog nodig, door Zijne voorspraak zalig gemaakt te worden? Dan volgt daaruit, dat rechtvaardiging met onvolmaaktheid samengaat. Er blijkt dus uit, dat de gerechtvaardigde niet zonder gebreken is, want hij, die zonder gebreken, dat is: volmaakt is, heeft niet meer nodig verlost te worden door ene daad, die door enen Middelaar en Zijne voorspraak moet volbracht worden.

Wanneer ik zeg, dat rechtvaardiging met onvolmaaktheid samengaat, dan meen ik daarmee niet, dat zij dezelve toestaat, goedkeurt of beschermt, maar dat de rechtvaardiging niet aanstonds volmaaktheid, onze persoonlijke volmaaktheid in zich sluit, en dat wij zonder dezelve gerechtvaardigd worden, ja, dat de gerechtvaardigden hier onvolmaakt blijven. Wederom: als ik zeg, dat de rechtvaardiging met onvolmaaktheid samengaat, bedoel ik niet, dat onze rechtvaardiging zelf onvolmaakt is, want die is volkomen: 'wij zijn volmaakt in Hem,' 'die onze Rechtvaardigheid is, Colossenzen 2:10. Anders ware hetgeen ons rechtvaardigt, namelijk de gerechtigheid van Christus, onvolmaakt. Ja, dan zou zelfs een onrechtvaardig oordeel uitgaan van Hem, die Zijne gerechtigheid ons tot rechtvaardigheid toerekent, wijl onze zonden dan met iets onvolmaakts zouden bedekt worden. Maar verre zij het van allen, die geloven, te menen, dat God zo iets kan doen, al Zijne werken zijn volmaakt, er is geen gebrek in, wat de tegenwoordige bestemming betreft.

Vraag. Maar wat bedoelen wij dan, als wij zeggen, dat De rechtvaardiging met enen toestand van onvolmaaktheid samengaat?

Antwoord. Ik meen daarmee, dat de gerechtvaardigden in zich zelf nog zondaars zijn, nog vol onvolmaaktheid, ja, vol zondige onvolmaaktheid. Toen Paulus gerechtvaardigd was, zei hij: 'Ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont', Romeinen 7:18. Omdat wij nog zondaars zijn, worden wij gerechtvaardigd door het bloed van Christus. Daarom wordt ook gezegd: 'Hij rechtvaardigt den goddeloze, ' Romeinen 4:5, 5:8-9. De rechtvaardigmaking dus bedekt slechts onze zonden voor Gods oog, zij maakt ons niet volmaakt met eigene volmaaktheid. Maar om wille dier gerechtigheid, die ons uit genade wordt toegerekend, verklaart God ons vrij en verlost van den vloek, en ziet de zonde in ons niet meer tot verdoemenis.

Waarom de gerechtvaardigden enen Middelaar behoeven.

Dit is de reden, of althans een reden, waarom de gerechtvaardigden enen Middelaar nodig hebben-namenlijk, om hen te verlossen van de zonde, die nog in hun vlees overblijft, nadat zij uit genade door Christus gerechtvaardigd en van de wet der verdoemenis bevrijd zijn. Daarvan, zegt ons tekstwoord, worden wij verlost: 'Hij kan volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altoos leeft om voor hen te bidden.' De Godzaligen-want zo willen wij hen thans noemen, hoewel nog overvloed van zonden in hen woont-bespeuren zelfs na hun rechtvaardiging nog veel in zich, waardoor zij overtuigd worden, dat zij nog met zondige onvolmaaktheid bevangen zijn. Onvolmaakt in hun gevoelens en neigingen.

a. Zij ontdekken in zich ongelooft, vrees, wantrouwen, twijfel, wanhoop, murmurering, godslastering, hoogmoed, lichtzinnigheid, dwaasheid, gierigheid, vleselijke lusten, afkeer van het goede, zondige begeerten, lage gedachten van Christus, goede gedachten van de zonde en soms een sterk verlangen naar de grofste onzedelijkheid.

b. Zij bespeuren in zich zelf ene geneigdheid om tot dwaling te vervallen, b.v. op de werken der wet te vertrouwen ter rechtvaardigheid, de waarheid der opstanding en van het toekomstig oordeel in twijfel te trekken, onoprecht te zijn in hun belijdenis en de volbrenging hunner plichten, in het opvolgen van Gods geboden meer den mensen dan Gode, die het haat proeft, te behagen, enz.

c. In tijden van beproeving bemerken zij, dat hun hart overhelt om onder het kruis te bezwijken, om redding bij zich zelf te zoeken, om de geopenbaarde waarheid op zij te schuiven, ten einde mensengunst te winnen, en dingen te zeggen, die niet behoren, om geen tegenspraak te verwekken.

d. Zij ontdekken lauwheid in het vervullen hunner Godsdienstplichten, maar ene natuurlijke begeerte naar de dingen des vlezes, en lust om de perken van gepast vermaak overal te buiten te gaan.

e. Zij bemerken in zich zelf ene gemakkelijkerheid om goede gaven, als: spijs, kleding, slaap, omgang, goederen, betrekkingen, schoonheid, vernuft, verplichtingen, bevalligheid, enz. tot zondige doeleinden aan te wenden. Zulke en vele andere onvolmaaktheden bespeurt en vindt de gerechtvaardigde in eigen gemoed, tot zijne vernedering en verootmoediging, en om hem van den verderfelijken invloed dier overgeblevene zonden te verlossen, leeft Christus altijd om voor hem te bidden.

Onvolmaakt in hun genadegaven. De gerechtvaardigden zijn wederom onvolmaakt in hun genadegaven en hebben daarom nodig, door de voorspraak van Christus van de slechte gevolgen dezer onvolmaaktheid verlost te worden. Christus' rechtvaardigende gerechtigheid gaat met genadegaven vergezeld-de genadegaven des Geestes. Hoewel deze genadegaven niet den grond uitmaken, waarop en waarom wij gerechtvaardigd zijn, noch enig deel daarvan, daar alleen de gehoorzaamheid van Christus ons uit louter welbehagen en ontferming wordt toegerekend, toch, zeg ik, vergezellen zij de rechtvaardigmaking, Romeinen 9. En hoezeer ze niet aanstonds gemakkelijk worden opgemerkt, komen zij naderhand toch duidelijk te voorschijn. Maar ik herhaal, hoe velen zij ook zijn, en hoe snel zij ook toenemen, de hoogste

trap onzer genadegaven blijft toch nog beneden de volmaaktheid. Gene der genadegaven van Gods Geest in onze harten kan haar werk doen zonder tekortkoming, en wel uit oorzaak onzer onvolmaakheden en der tegenwerking, die zij in ons vlees ondervinden.

a. Dat het geloof, de eerste en grootste aller genadegaven, in ons onvolkomen is, blijkt duidelijk uit onze kortzichtigheid wat betreft den persoon, het werk, de betrekking en de waardigheid van Christus, die thans in de hemelen voor ons pleit. Ook komt het te kort, wanneer wij uit het Woord troost kunnen putten, of bestendigen, als wij dien reeds geproefd hebben, wanneer wij kracht behoeven om de zonde te overwinnen, en om ons hart te reinigen. Wat het geloof uitwerkt, is werkelijkheid, maar hoeveel ontbreekt er nog aan? Werd het niet uit kracht van Christus' middelaarschap ondersteund, hoe vaak zou het volkomen onbekwaam zijn om ons staande te houden! Lukas 22:31, 32.

b. Een andere genadegave des Geestes, ons geschonken, is de hoop. Hoe vaak kwijnt niet hare uitnemende werking! 'Ik zal omkomen', zegt David, 'ik ben afgesneden van voor Uwe ogen', Psalm 31:23. Waar was toen zijne hoop en hare heerlijke, sterkende kracht? Ook ontstaat al onze mensenvrees, al onze vreze des doods en des oordeels, uit de onvolmaaktheid onzer hoop. Maar van al deze gebreken verlost Christus ons door Zijne voorspraak.

c. Vervolgens de liefde, die in ons warm, ja brandende moet zijn. Zij wordt met vuur, zelfs met het heetste vuur vergeleken, heter dan gloeiende jeneverkolen. Maar wie vindt in zich deze brandende liefde ook maar gedurende een kwartier? Enige spranken werpt ze misschien nu en dan naar buiten, maar waar is dat aanhoudend branden van genegenheid, waarop het Woord, Gods liefde en de liefde Christi recht hebben? Ja, waarop ook de arme en beproefde leden van Christus aanspraak hebben? Ach, de liefde is verkoeld in onze koude dagen, en gering, zelfs wanneer ze haar hoogsten gloed bereikt heeft.

d. Waar ontdekken wij de gave der nederigheid? Wie bezit ze ook maar in geringe mate? Waar is hij, die 'met ootmoedigheid bekleed' is, en doet wat hem bevolen wordt, 'met alle ootmoedigheid'? 1 Petrus 5:5, Handelingen 20:19.

e. Waar ontmoeten wij ijver? IJver voor God tegen zonde, gemeenheid, bijgeloof en afgoderij? Ik spreek tot de Godzaligen, die dezen ijver in beginsel bezitten, maar o, hoe weinig werkt dezelve in zulke dagen als de onzen metterdaad uit!

f. Waar ontwaren wij den uitnemenden invloed van eerbied, vrees en ontzag voor Gods Woord en oordelen? En waar ze het meest gevonden worden, hoe ver staan ze zelfs daar beneden de volmaaktheid?

g. Met hoeveel onreinheid is eenvoud en oprechtheid in den besten nog vermengd, vooral onder hen, die rijk zijn en de armzalige gewoonte van complimenten maken hebben aangeleerd! Want: hoe meer complimenten, des te minder oprechtheid. Vele woorden betekenen weinig, want 'in de veelheid der woorden ontbreekt de overtreding niet', Spreuken 10:19. Oprechten zijn tegenwoordig dun gezaaid, een mond zonder valsheid of bedrog is thans iets zeldzaams. Op deze wijze kan men al de genadegaven des Geestes optellen en aantonen, hoe elk een zeer gebrekkig en onvolkomen is. En zie, wat aan derzelver onvolmaaktheid nog ontbreekt, wordt met zonde en ijdelheid aangevuld, want er is overvloedig zonde en vleselijke lust om elke plaats in ons hart in te nemen. Geen schuilhoek in de ziel des Godzaligen, of de duisternis vestigt er zich, wanneer het licht gemist wordt, en de zonde sluipt overal binnen, waar de genade niet doordringt. Satan staat bovendien begerig te wachten om de deur binnen te treden, als Zorgeloos ze maar even laat openstaan.

Maar o! de genade onzes Heeren Jezus Christus, die altijd leeft om voor ons te bidden, verlost ons op die wijze van alle onvolmaaktheid onzer genadegaven en van derzelver werking, en van alle voordeel, dat het vlees, de zonde en de duivel daarbij behalen.

Onvolmaakt in hunnen wandel. Verder, gelijk Christus Jezus, onze Heer, ons door Zijne voorspraak bevrijdt van het nadeel, dat door de onvolkomenheid onzer genadegaven

onvermijdelijk moet ontstaan, zo worden wij ook verlost van het zondige, dat ooit in de uitvoering onzer plichten en in onzen wandel wordt gevonden. Dat onze wandel onvolmaakt is, volgt uit hetgeen wij hierboven bespraken, want zo onze genadegaven onvolmaakt zijn, hoe kunnen dan onze daden anders wezen?

a. Hoe onvolmaakt zijn onze gebeden! Met hoeveel ongeloof zijn zij vermengd! Hoe geneigd is onze tong, om onder het bidden ons hart vooruit te lopen! Met hoeveel ernst bewegen zich onze lippen, terwijl ons hart zo koud is als een steen! Ja, en vaak is er reden om te vrezen, dat ons hart weinig geeft om hetgeen de mond vraagt. Waar is de man, die met alle macht jaagt naar hetgeen hij met zijn ganse hart schijnt te bidden? Het gebed is heden ten dage, wat betreft geest en leven des gebeds, een vernis geworden, een zekere formaliteit, een ledige schaal. Ik spreek thans van de gebeden der Godzaligen. Ik ontmoette eens ene arme vrouw, die mij verhaalde, dat zij in de grootste ellende dikwijls 's nachts in de koude opstond, om God te bidden, terwijl de vreze, dat haar gebed onverhoord mocht blijven, en de begeerte naar redding voor hare ziel haar het zweet deed uitbreken. Ik heb van menigeen gehoord, dat hij zich in het zweet gespeeld, maar van weinigen, die zich in het zweet gebeden hebben, worstelende met God om barmhartigheid en genade.

b. Een andere Evangelische plicht is het uitreiken van aalmoezen, maar hoe spaarzaam wordt ze beoefend? Wij hebben zoveel dwaze dingen, waaraan wij ons geld besteden, dat wij weinig of niets tot onderhoud der armen overhouden. Geeft ook niet menigeen aan zijnen hond, of laat het in zijn huis bederven, zodat hond noch kat het meer lust, wat, ter rechter tijd besteed, een arm lid van Christus voeding en verkwikking had kunnen brengen?

c. Dan komt het horen naar het Woord. Helaas! de zitplaats van vele belijders is ene slaapplek geworden. Ik heb dikwijls opgemerkt, hoe nauwkeurig winkeliers zelfs op klanten letten, die voor ene kleinigheid bij hen kopen, maar wanneer zij zelf op Gods markt komen, brengen zij hunnen tijd maar al te zeer door met gedachten, die verre van Gods geboden afzwerven, en waarvan onnutte of slechte dingen het onderwerp zijn. Hoofd en hart van de meeste hoorders zijn voor het woord Gods als ene zeef voor water, zij kunnen geen tekst of preek onthouden, brengen niets mede naar huis en weten met het gehoorde geen voordeel te doen ter opbouw van anderen. En hebben ook niet de besten te veel goede voornemens, en letten te weinig op hetgeen, waartoe God door Zijn woord hen aanspoort, omdat met een goed geweten te volbrengen?

d. Voorts getrouwheid in het vermanen, getrouwheid omtrent de broederen, tegenover de wereld, jegens kinderen, dienstbaren en allen, overeenkomstig onze betrekking en bekwaamheid. O, hoe schaars wordt dat alles op de lippen en in den wandel aangetroffen, om niet van het hart der belijders te spreken!

Ik wil met deze opsomming niet verder voortgaan, reeds het thans genoemde noopt mij nog eens te herhalen: zelfs velen onder de ware Godzaligen zijn hier zeer onvolmaakt. Maar wat zouden zij doen, indien er niet te allen tijde aan de rechterhand Gods Een ware, die, door Zijne voorspraak, ook deze soort van overtredingen wegneemt?

2. Hebben zij, die door Christus' bloed gerechtvaardigd zijn, nog nodig door Zijne voorspraak zalig gemaakt te worden? Dan kunnen wij daaruit besluiten, dat zonde en Satan met hun aanvallen zelfs van den uitnemendste der heiligen niet af zullen laten.

De rechtvaardiging ontheft ons niet van Satans aanvallen. 'Simon, Simon, ziet, de Satan heeft ulieden. zeer begeerd om te ziften als de tarwe, ' Lukas 22:31. Er zijn twee dingen, die den duivel moed geven om het volk van God aan te grijpen, namelijk:

a. Hij weet niet, wie uitverkoren zijn, want niet alle belijders zijn zulks, hij tracht ze allen in zijne zeef te krijgen om hen verloren te doen gaan. En op deze wijze behaalt hij groot voordeel. Hij heeft menige moedigen belijder overmocht, hij heeft sommige sterren van den hemel op de aarde geworpen, hij maakte een uit de Apostelen en, naar men zegt, ook een uit de zeven

diakenen buit en keerde velen onder Christus' discipelen af, maar hoevelen, denkt gij, vangt hij thans niet volkomen in zijne netten?

b. Indien het geschiedt, dat hij niet kan verderven, wijl Christus' voorspraak de bovenhand behoudt, tracht hij toch de gemeente te verstoren en te bedroeven. Want ten eerste, zo hij ons tot een val kan brengen, gelijk Petrus, dan heeft hij bewerkt, dat Gode oneer aangedaan wordt, de zwakken struikelen, de wereld aanstoot neemt, en het Evangelie gesmaad en gelasterd wordt. Of ten tweede, al vermag hij onzen voet niet te doen wankelen, toch is hij in staat ons te grieven, te kwellen, te pijnigen, te verschrikken, twijfeling in onze ziel te strooien, ons leven onaangenaam te maken en ons zuchtende naar het Vaderhuis te doen opzien. Maar geloofd zij God voor zijnen Christus, die 'eeuwig leeft om voor ons te bidden.'

3. Hebben de gerechtvaardigden door het bloed van Christus, daarna nog behoefte aan Christus' voorspraak, zo volgt hieruit verder, dat het gevaarlijk is, iets in eigen naam of kracht aan te vangen. Indien wij de vruchten van Christus' voorspraak willen genieten, laat ons dan zorg dragen, dat wij hetgeen wij doen, verrichten overeenkomstig Zijne woorden, zo goed wij kunnen, gelijk Hij het gebiedt, en dan behoeven wij niet te twijfelen, of door de voorspraak van Christus zullen wij hulp en verlossing ook in dit opzicht ontvangen. 'Doet alles, ' zegt de Apostel, 'in den naam des Heeren Jezus, ' Colossen 3:17. O, maar dan zullen de wereld en de duivel het meest beledigd worden! Welnu, indien gij slechts niets doet dan in Zijne vreze, naar Zijn woord, in Zijn Naam, zo kunt gij verzekerd zijn van elke hulp, die Zijne voorspraak u kan geven, en die ondersteunt u krachtiglijk niet slechts om aan te vangen, maar ook om in elk goed werk te volharden, gelijk u betaamt. Ook zult gij daardoor van die gevaren en verleidingen bevrijd blijven, die degenen, welke in hun eigen naam en kracht uitgaan, zeker zullen ontmoeten.

4. Indien de gerechtvaardigden door Christus' bloed nog bovendien Zijne voorspraak nodig hebben, dan volgt daaruit ten vierde, dat God een groot mishagen heeft aan de zonden van Zijn eigen volk, en ze veel strenger zou veroordelen en straffen, dan Hij nu om wille van Christus' voorspraak doet. Het Evangelie is niet, gelijk sommigen denken, ene losbandige en achteloze leer, en evenmin Gods bestuur over Zijne gemeente ene onachtzame en zorgeloze regering, want ofschoon zij, die geloven, ook reeds een Middelaar hebben, toont God toch Zijn haat tegen de zonde, door hen dikwijls Zijne ontevredenheid diep te doen gevoelen. De oprechten, die vaak begeren met God te wandelen, hebben ervaren wat ik zeg, ja, menigmaal tot 'verbrijzeling der beenderen.' Onverschilligen en zij, welke God niet liefhebben, mogen hieraan vreemd zijn, maar degenen, welke inderdaad de Zijnen zijn, weten het anders. 'Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend, ' zegt God, 'daarom zal Ik al uwe ongerechtigheden over ulieden bezoeken, ' Amos 3:2. God houdt nauwkeurig huis onder Zijne kinderen. David ondervond dat, Heman ervoer het, Job smaakte zulks, en ook de gemeente leert die waarheid kennen, en ik weet niet, dat Zijn Geest ooit minder vertoornd is over de zonde, niettegenstaande wij enen Middelaar hebben. Wel is waar verlost onze Middelaar ons van de verdoemenis der zonde, van het oordeel der verwerping, maar Hij zal ons geenszins bevrijden van tijdelijke straffen of van geestelijke kastijding, tenzij wij waken, ons zelven verloochenen en in Zijne vreze wandelen. Ik wenste wel van God, dat degenen, die anders oordelen, gedurende drie of vier maanden iets gevoelen mochten van hetgeen ik sedert vele achtereenvolgende jaren geproefd heb van lage, zondige gedachten! Ik wenste dat, zeg ik, indien het tot hun bestwil mocht strekken en hun leren, beter te verstaan. Maar of mijn wens aan hen vervuld wordt of niet, ik ben zeker, dat God gene zonde kan gedogen, ook niet in Zijn eigen volk, ja, in hen allermint. En wat anderen betreft, hoewel Hij voor een ogenblik geduld met hen moge hebben, opdat Zijne goedertierenheid hen mogelijk tot bekering leide, toch komt de dag, wanneer Hij de vleselijken en huichelaars met een verterend vuur voor hun ongerechtigheid straffen zal.

Maar al laat onze heilige God ons niet geheel zonder kastijding, hoewel wij zulk een machtigen en heerlijken Middelaar hebben, die bij God voor ons pleit op zulk een kostbaren prijs als Zijn eigen bloed, wat zouden wij kunnen doen, indien er geen Middelaar ware om voor ons te bidden, om onze Voorspraak te zijn? Lees dezen tekst: 'Want Ik ben met u, spreekt de Heere, om u te verlossen: want Ik zal ene voleinding maken met al de Heidenen, waar henen Ik u verstrooid heb, maar met u zal Ik gene voleinding maken: maar Ik zal u kastijden met mate, en u niet gans onschuldig houden, ' Jeremia 30:11. Indien het zo is, zeg ik, wat ware er van ons geworden, zo wij genen Middelaar gehad hadden? En hoe zal het hun gaan, van wie de Heere reeds heeft gezegd: 'Ik zal hun namen op Mijne lippen niet nemen' Psalm 16 4, en : 'Ik bid niet voor de wereld, ' Johannes 17:9?

5. Behoeven degenen, die door Christus' bloed gerechtvaardigd zijn, nog de voorspraak van Christus, dan vloeit hieruit ook voort, dat Christus niet alleen de Beginner, maar ook de Voleinder onzer zaligheid is, of, gelijk de Heilige Geest Hem noemt: 'de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, ' Hebreëen 12:2, of wederom: 'de Oorzaak der eeuwige zaligheid, ' Hebreëen 5:9, onzer volkomene zaligheid, van het begin tot het einde, van het eerste tot het laatste. Zijne handen hebben het fundament onzer zaligheid in Zijn eigen bloed gelegd, en Zijne handen zullen het ook door Zijne voorspraak voleinden, Zacheria 4:9. Gelijk Hij den grondslag vast heeft gemaakt, zo zal Hij ook den hoofdsteen voortbrengen met vreugdegeschrei, en wij zullen roepen: Genade, genade tot den einde toe, de zaligheid is alleen van den Heere, Zacheria 4:7, Psalm 3:8, Jesaja 43:11.

Er zijn er velen, die met genade beginnen en met de werken eindigen, en menen dat DAT de enige weg is. Inderdaad bevrijden de werken dezulken van tijdelijke kastijding, wanneer zij van hun onvolmaaktheden door Christus' voorspraak verlost worden, maar zalig te worden en de heerlijkheid binnen te gaan, van mijn eerste komen tot Christus totdat ik mijne voeten in de poorten van het Paradijs zet, dat is het werk van mijnen Middelaar en Hogepriester. Hij is het, die ons weer opzoekt, wanneer wij afgedwaald zijn, Hij richt ons op, als duivel en zonde ons hebben neergeworpen, Hij verkwikt ons, zo wij koud worden, Hij troost ons in onze vertwijfeling, Hij verwerft ons vergeving, als wij gezondigd hebben, en Hij reinigt ons geweten, wanneer wij met schuld beladen zijn. Ezechiël 34:16, Psalm 145:14.

Ook weet ik, dat hun, die in Christus geloven en op aarde wèl doen, een hemels loon wacht, maar dit is geen loon door verdienste, maar uit genade. Wij worden zalig door Christus, in de heerlijkheid geleid door Christus, en al onze werken zijn voor God niet aannemelijk dan door den persoon en de persoonlijke verdiensten en uitnemendheid van Christus, daarom, met welke juwelen en armbanden en paarlen gij ook versierd zult worden, als loon voor den dienst, waarmee gij God in deze wereld hebt gediend, daarvoor hebt gij Christus te danken en te belijden, dat Hij ze u verworven heeft, 1 Petrus 2:5, Hebreëen 13:15. Hij maakt ons zalig en reinigt onze werken, Openbaring 5:9-14. Dezelfen zouden alle als slijk op ons teruggeworpen worden, indien zij niet in Christus' bloed gewassen en gezuiverd, in Zijnen wierook welriekend en aangenaam gemaakt, en door de onbevleete hand van Jezus Christus zelf den Vader aangeboden werden. Want dit is het gouden wierookvat, daaruit stijgt de rook op, in Gods neusgaten zulk een aangenamen reuk verspreidt, Openbaring 7:12-14, 8:3-4.

6. Hebben de reeds gerechtvaardigden door Christus' bloed nog behoefte aan Zijne voorspraak om zalig te worden, dan vloeit hieruit ook nog voort, dat wij, die tot hiertoe zalig zijn geworden en gered uit de gevaren, welke ons hebben bedreigd sedert onze eerste bekering tot op dezen ogenblik, de eer moeten geven aan Jezus Christus, en aan God door Jezus Christus. 'Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude, Ik bid, dat Gij hen bewaart van den boze, ' is de eigenlijke oorzaak, dat wij staande, blijven, dat ons geloof en onze belijdenis des Evangelies tot op dezen dag zijn bewaard geworden. Waarom wij God door Christus van alles de eer moeten geven: 'Ik vertrouw niet op mijnen boog, ' zegt David, 'en mijn zwaard zal mij

niet verlossen. Maar Gij verlost ons van onze wederpartijders, en Gij maakt onze haters beschaamd. In God roemen wij den gansen dag, en Uwen naam zullen wij loven in eeuwigheid. Sela!’ ‘Hij doet ons allen tijd triomferen in Christus.’ ‘Wij, die in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen, ‘ Psalm 44:7-9, 2 Corinthiërs 2:14, Filippiëzen 3:3. Dus zien wij, dat zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, alle eer den Heere wordt gegeven, beide voor de rechtvaardigmaking des levens en voor de bewaring tot den dag der hemelse gelukzaligheid. En hij, die zich zelf kent, zal dit geredelijk doen, hoewel lichtzinnigen en degenen, die met de boosheid hunner eigene zondige natuur onbekend zijn, zich zelven prijzen. Toch zullen dezen niet lang eigene eer genieten. De dood komt en zal hen leren verstaan, wat zij nu nog niet begrijpen, en ze afweiden, wijl ze God niet tot hun vertrouwen stelden. Daarom, geef ere voor de bewaring uwer ziel in den gelove tot nu toe, aan den zaligmakenden invloed, dien Christus Jezus, onze Heere, door Zijne voorspraak tot uw behoud, uitoefent.

7. Hebben zij, die reeds door Christus’ bloed gerechtvaardigd zijn, nog nodig door Zijne voorspraak zalig gemaakt te worden, dan leiden wij hieruit ten laatste af, dat de heiligen naar Hem behoren op te zien om die zaligheid, die zij behoeven tussen dezen ogenblik en den dag hunner ontbinding, ja, zelfs van dien dag tot den dag des oordeels. Ik zeg, zij moeten tot Hem blijven opzien om de voleinding hunner zaligheid, of om dat gedeelte hunner zaligheid, hetwelk zij nog niet beërfd hebben. Laat hen daarom met vertrouwen op Christus zien, want in Zijne getrouwe hand is hun zaligheid gewis, en tot hun bemoediging, om op de voleinding hunner zaligheid in de eeuwige heerlijkheid te staren en te hopen, wil ik hun een paar zaken voorhouden.

a. Het moeilijkste en zwaarste gedeelte van de taak uws Verlossers is volbracht, Zijne bloedstorting, het dragen van zonde en vloek, het verlies van het licht van Zijns Vaders aanschijn voor ene wijle, Zijn sterven aan het vloekhout, ziedaar het zwaarste, bitterste en hardste gedeelte van Zijn verlossingswerk. Toch deed Hij het gewillig, gaarne en zonder dat gij het begeerde, ja, Hij deed het, terwijl zij, voor wie Hij zich overgaf, in opstand en vijandschap tegen Hem leefden.

b. Bedenkt ook, dat Hij reeds begonnen is uwe ziel met God te verzoenen, en tot dien einde Zijne gerechtigheid op u heeft gelegd, Zijnen Geest u gegeven en aanvankelijk reeds uw hart, die onwrikbare en onvermurwbare rots, heeft geleerd naar Hem te verlangen, in Hem geloven, en in Hem zich te verblijden.

c. Vergeet evenmin, dat gij alrede enige vertroostende bewijzen Zijner liefde hebt genoten: gij hebt namelijk den verwarmenden gloed Zijner liefde gevoeld, het licht Zijns aanschijs aanschouwd, Zijne macht ervaren, toen Hij u uit uwen val oprichtte, en Zijne krachtige hand mogen vatten, die u staande hield, terwijl de hel op u aanhield en u aan Zijne liefde trachtte te ontrukken.

d. Denkt voorts daaraan, dat hetgeen van het verlossingswerk nog te volbrengen is, in Zijne hand berust en dat dit het gemakkelijkste en lichtste deel dier taak is, hetwelk onmiddellijk op Zijne eer uitloopt, daarom zal Hij ook dat niet laten varen.

e. Wat reeds volbracht is, ligt veiliger in Zijne handen dan het in de onzen zou zijn, Hij is wijs, Hij is machtig, Hij is getrouw, en daarom zal Hij de voltooiing onzer zaligheid volbrengen tot den einde toe. Het is Zijne liefde jegens u, die oorzaak is dat ‘Hij op zijne heiligen niet vertrouwt’, Hij weet, dat Hij zelf u veilig Zijn koninkrijk kan binnenleiden, en daarom heeft Hij dat werk niet aan u toebetrouwd, ja, zelfs niet het geringste deel daarvan, Job 5:18, 15:15.

Leeft dus in hope, in ene levendige hoop, dat, wijl Christus van de doden is opgestaan, Hij eeuwig leeft om voor u te bidden, en dat gij de gezegende vruchten zult genieten dezer dubbele verlossing, die reeds voor u gewerkt is en nog voortdurend voor u gewrocht wordt door Jezus Christus, onzen Heere. Dus hebben wij de heerlijke uitwerking van Christus’ voorspraak beschouwd, en zijn nu genaderd tot het derde hoofdpunt onzer overweging:

3. DE PERSONEN, DIE AAN CHRISTUS' VOORSpraak DEEL HEBBEN

Ik ga u thans aantonen wie aan Christus' voorspraak deel hebben: zij zijn degenen, die door Hem tot God gaan. Dit woord is zeer kort en duidelijk in onzen tekst neergelegd, het zijn degenen, die gaan, die tot God gaan, die door Hem tot God gaan. 'Waarom Hij ook kan zalig maken, volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.'

Door Christus tot God te gaan. Een enkel woord allereerst over de denkbeelden, hierin neergelegd: 'die door Hem tot God gaan.'

Er zijn er, die tot God gaan, maar niet 'door Hem, ' en dezulken worden niet door onzen tekst bedoeld, zij hebben geen deel aan deze zaligheid. Zo kwamen de Joden, de ongelovige Joden tot God, als 'die enen ijver tot God hadden, maar niet met verstand, ' Romeinen 9:30-33, 10:1-4. Dezen onderwierpen zich niet aan Christus, de rechtvaardigheid Gods, maar meenden tot Hem te kunnen komen door hun eigene werken, of ten minste als het ware daardoor, en begeerden also gene zaligheid uit genade, want alleen in Christus is zaligheid uit genade. Voor dezen waren de persoon en het werk van Christus een steen des aanstoots, want zij vielen op Hem en werden verpletterd, en toch behoren zij werkelijk tot degenen, die tot God gaan om het leven te zoeken.

Gelijk er zijn, die tot God gaan, maar niet door Christus, zo zijn er anderen, die tot Christus gaan, maar niet door Hem tot God, namelijk dezulken, die, horende dat Christus een Zaligmaker is, tot Hem komen om vergeving, maar niet door Hem tot God gaan, omdat Hij heilig is, en derhalve hun lasten zal besnoeien en hun hart en natuur veranderen. Let op hetgeen ik zeg. Een groot aantal mensen begeren door Christus behouden te worden, maar willen liever niet in Hem door God geheilgd worden. Dezen houden bij Christus op en gaan niet verder. Mogen dezulken slechts vergeving ontvingen, het bekommert hen niet of zij al dan niet naar den hemel gaan. Voor zulk komen tot Christus denk ik, dat Hij Zijne discipelen waarschuwt, als Hij zegt: 'In dien dag zult gij Mij niets vragen. Voorwaar zeg Ik u: al wat gij den Vader bidden zult in Mijnen naam, dat zal Hij u geven, ' Johannes 16:23. Als wilde Hij zeggen: 'Wanneer gij om iets vragen wilt, komt dan niet slechts tot Mij, maar komt tot mijne Vader door Mij, want die niet door Mij tot den Vader komen, zullen niets ontvangen van hetgeen zij komen bidden.' Christus gerechtigheid zal ons toegerekend worden, 'zo wij geloven in Hem, die Jezus, onzen Heere, uit de doden opgewekt heeft, ' Romeinen 4:24, 25. Tot Christus te gaan om iets te verkrijgen en daar te blijven staan, in plaats van door Hem tot God te gaan, helpt niets. Hierin dwaalde ook de moeder van Zebedeus' zonen, en de Heere deed haar dit opmerken. 'Zeg, ' zei zij tot Jezus, 'dat deze mijne twee zonen zitten mogen, de een tot uwe rechter- en de ander tot Uwe linkerhand in Uw Koninkrijk.' Maar wat is het antwoord van Christus? 'Het zitten tot Mijne rechter-, en tot Mijne linkerhand staat bij Mij niet te geven, maar het zal gegeven worden dien het bereid is van Mijnen Vader, ' Mat. 20:21, 23. Als zei Hij: 'Vrouwe, Ik doe niets uit Mij zelven, Mijn Vader werkt in Mij. Ga daarom door Mij tot Hem, wat gij door Mij van Hem kunt verkrijgen, zult gij ontvangen, namelijk wat tot het eeuwige leven behoort, vergeving en heerlijkheid.'

Wel heeft de Zoon macht vergeving en heerlijkheid te schenken, doch Hij geeft ze niet uit zich zelf, maar naar den wil Zijns Vaders, Mattheus 9:6, Johannes 17:22. Zij derhalve, die tot Hem gaan om een eeuwig goed te erlangen en niet door Hem tot den Vader opzien, zullen niets ontvangen, ik bedoel nu vergeving en heerlijkheid. En daarom, hoewel er geschreven staat: 'De Zoon des mensen heeft macht op de aarde, de zonden te vergeven', namelijk om de werkelijkheid Zijner Godheid te bewijzen en de uitnemendheid, Zijns middelaarschaps aan te

tonen, toch wordt van de vergeving der zonden gezegd, dat zij meer bijzonder in de hand des Vaders ligt, en dat God in Christus ons vergeeft, Efeziërs 4:32.

Gelijk wij zien, vergeeft de Vader niet, tenzij wij tot Hem komen door den Zoon. Hoe kunnen wij dan menen, dat de Zoon zal vergeven degenen, die niet door Hem tot den Vader gaan?

Derhalve ligt de rechtvaardigende gerechtigheid in den Zoon, en daarmee ook het middelaarschap, maar vergeving ligt in de hand des Vaders, ja, ook de gift der Heiligen Geestes en de macht, de rechtvaardigende gerechtigheid van Christus ons toe te rekenen. Daarom bidt ook Christus tot den Vader, 'Vergeef het hun, ' bidt den Vader, dat Hij Zijnen Heiligen Geest zende, en het is God, die Christus' gerechtigheid ons tot rechtvaardigheid toerekent, Lukas 23:34, Johannes 14:16, Romeinen 4:6. De Vader doet alzo niets, dan om wille van en door den Zoon, ook doet de Zoon niets, dat de glorie des Vaders kan verminderen. En het zou des Vaders glorie verduisteren, indien de Zoon degenen, die niet door Hem tot den Vader gaan, zalig maakte. Daarom gij, die roept: Christus, Christus, en u zelve verblijdt bij de gedachte aan vergeving, maar niet door Christus tot den Vader gaat om ze te verkrijgen, gij zijt geenszins begrepen in de heerlijke waarheid van onzen tekst, want Hij maakt door Zijne voorspraak zalig alleen degenen, die door Hem tot God gaan.

Van drie soorten van mensen kan men zeggen, dat zij tot Christus gaan, maar niet door Hem tot God:

1. Dezulken, wier begeerte zich bepaalt tot verlossing van de schuld en van de vrees voor de verdoemenis. En wederom zijn er drie tekenen, waaraan zo iemand gekend kan worden:

a. hij neemt een geloof in vergeving aan, maar gaat voort op zijn vleselijken weg gelijk te voren,

b. hij vindt troost in dat geloof, maar mist alle andere vruchten des Heiligen Geestes,

c. hij wentelt zich, na zijne afwassing, opnieuw zonder bezwaar in het slijk, als de gewassene zeug of de hond, die tot zijn eigen uitbraaksel wederkeert.

2. Ook zij mogen gezegd worden, tot Christus te gaan, maar niet door Hem tot God, die de verschillende heilswaarheden schiften en uitzoeken, alleen die aangrijpen, welke van genade getuigen, en heimelijk van alle andere een afkeer hebben, die tot zedelijke heiligheid aansporen. Dezulken hebben God nimmer gezien, welke kennis zij overigens ook van den Heere Jezus en van de vergeving in Hem mogen hebben, Mattheus 5:8.

3. Zij gingen gewis nimmer door Christus tot God, hoezeer zij zich ook op de genade van Christus beroemen mogen, die uit de vrijheid van het Evangelie der genade ook inschikkelijkheid jegens de zonde afleiden.

Wijze van tot God te gaan. En nu een paar woorden van het gaan tot God, of het gaan gelijk de tekst bedoelt. Daartoe moet ik twee zaken aanhalen:

1. aangaande God, en

2. betreffend de gesteldheid des harten van hem, die tot God gaat.

a. Aangaande God. God is het hoogste Goed. Goed gelijk er niets buiten Hem bestaat. Hij is in zich zelf volmaakt gelukkig, ja al het goede en alle waar geluk wordt alleen in God gevonden, als de diepste grond Zijns wezens, ook bestaat er geen goed noch geluk in enig schepsel, tenzij door God aan hetzelfde geschonken. God is het enig begeerlijke Goed, niets buiten Hem is onzes harten waardig. Juiste gedachten van God zijn in staat het hart te verrukken, hoe veel gelukkiger is de mens, die naar God verlangt. God alleen kan door Zich zelf de ziel in een gelukkiger, blijder en gezegender toestand verplaatsen, dan de gehele wereld vermag, ja volkomener, dan wanneer alle geschapen geluk van alle engelen des hemels in eens mensen boezem woonde. God onderhoudt alle schepselen, en wat zij ook bezitten, dat voor hun behoeften goed is, komt van God, aan God ontlenen alle dingen hun bestaan en al het goede, dat zij genieten. Ik weet niet hoe ik God roemen zal, ik verzink in dezen oceaan. Het leven, de ere, de heerlijkheid en de zielverkwikkende goedheid Gods gaat alle beschrijving te boven.

b. Nu moet er in ons enig verlangen des geestes naar dien God zijn, alvorens wij gewillig worden tot Hem te gaan. Derhalve kan niemand gezind zijn op de rechte wijze tot God te gaan, tenzij God dien mens eerst een indruk heeft gegeven van Zijne heerlijkheid. Daarom wordt van Abraham gezegd, dat de Heere Zich zelf aan hem vertoonde, opdat hij gewillig mocht zijn, tot Hem te komen en Hem zonder voorbehoud te volgen: ‘gij mannen broeders en vaders! hoort toe: de God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham, nog zijnde in Mesopotamië, eer hij woonde in Charran, en zei tot hem: ga uit uw land en uit uwe maagschap, en kom in een land, dat Ik u wijzen zal, ‘ Handelingen 7:2, 3, Genesis 12:1.

Het was deze God der heerlijkheid, het gezicht van dezen God der heerlijkheid, die Abraham er toe bracht, zijn land en zijne maagschap te verlaten, om God te gehoorzamen. De reden, waarom zo vele mensen zorgeloos of onverschillig zijn, of zij al dan niet tot God gaan, ligt daarin, dat hun ogen verblind zijn, zodat zij Gods heerlijkheid niet kunnen zien. God is zulk een heerlijk wezen, dat, zo Hij Zich zelf en Zijne heerlijkheid niet verborg, de ganse wereld verrukt zou worden. Doch Hij verbergt, ik zal niet zeggen uit majesteit, maar om zijner heerlijkheid wil, om weldadige redenen, Zich zelve voor de wereld, en vertoont zich slechts aan enkelen. Toen Hij op deze wijze aan Abraham verscheen, werd Abrahams ijdelheid, zijne afgodische denkeelden en genegenheid weggenomen, en begon zijn hart zich tot God te keren, wijl in deze verschijning ene stem sprak, die hem vertrouwen inboezemde en zijne ziel onderwees. Vandaar ook, dat hetgeen Mozes een verschijnen noemt, door Christus een horen, een leren geheten wordt: ‘Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij, ‘ Johannes 6:45. Maar, zeg ik, wat zullen zij van den Vader horen en leren, dan dat Christus de weg der heerlijkheid, de weg tot den God der heerlijkheid is? Dit is alzo een trekken des Vaders, waarom ook hetgeen in dit vers leren genoemd wordt, in het voorgaande vers trekken heet: ‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke, ‘ Johannes 6:44, dat is, met machtige voorstellingen, overtuigende gronden en hartvertederende invloeden.

Na deze overwegingen willen wij nu voortgaan en u aantonen: welke soort van mensen het zijn, die door Christus tot God gaan, om vervolgens daaruit weer enige gevolgtrekkingen af te leiden.

Wie zij zijn, die door Christus tot God gaan.

Er zijn drie soorten van zulke mensen: ten eerste: de pas ontwaakte zondaar, ten tweede: de afgedwaalde, die terugkeert, ten derde: de oprechte man.

Ten eerste: de pas ontwaakte zondaar. Met ontwaakt bedoel ik: geheel wakker geworden, zodat hij zich zelve ziet wie hij is, de wereld zoals zij is, wat de wet is, wat de hel, wat de dood, wat Christus, wat God, en wat het oordeel is.

Zo iemand op de rechte wijze door Christus tot God zal gaan, dan moet hij noodzakelijk vooraf van al deze dingen kennis hebben gekregen.

1. Hij moet zelf weten, welk een ellendige en doemwaardige zondaar hij is, voor hij een stap zal doen om door Christus tot God te gaan. Dit blijkt duidelijk uit ene menigte Schriftuurplaatsen, b.v. uit de gelijkenis van den verloren zoon, Lukas 15, uit de geschiedenis der drie duizend zielen op den eersten Pinksterdag, Handelingen 2, uit die van den stokbewaarder, Handelingen 16, en uit zo vele andere plaatsen. Die gezond zijn, hebben den Medicijnmeester niet van node. Niet de gezonden en sterken, maar de lammen, blinden, doven, in één woord: de gebrekkigen en zieken kwamen tot Jezus om genezen te worden, zo ook komen niet de rechtvaardigen, maar de zondaars door Christus tot God.

Het is zelfs allen mensen op aarde onmogelijk, iemand zover te brengen, dat hij door Christus tot God gaat, omdat het in hun macht niet staat, iemand een gezicht in zijnen natuurlijken staat te geven. En waarom zou een mens tot God gaan, die buiten Hem in de wereld kan leven? Ons

verstand zegt dit, de ervaring spreekt niet anders, en de Schrift bevestigt deze waarheid. Het is de wetenschap van wat ik ben, die mij uit mijne rust opjaagt, die mijne ziel doet sidderen en de behoefte aan redding wekt. Niemand gaat tot God door Christus, dan die zich zelf kent en weet, welke zonden hij tegen Hem bedreven heeft, Job 21:7-15.

2. Gelijk hij zijne eigene ellendigheid moet kennen, zo dient hij ook te weten, hoe ledig de wereld is. Kaïn zag zich zelf, maar niet de ijdelheid der wereld, en daarom, in plaats van door Christus tot God te gaan, keerde hij zich naar de wereld en bleef daar tot den dag zijns doods toe, Genesis 4:16. De wereld is een groot net voor de ziel van ontwaakte zondaars, door verleidende blikken en schone beloften, waarmee zij degenen beloont, die haar dienen willen. Zij stelt zich aan, als kan zij den geest even goed tot rust brengen als een preek, de Bijbel of een prediker. Ja, en hare navolgers dralen niet haar luide toe te juichen en alom aan te prijzen, zeggende: 'Wie zal ons (anders) het goede doen zien?' En hoewel 'deze hun weg ene dwaasheid van hen is, nog thans hebben hun nakomelingen een welbehagen in hun woorden,' Psalm 49:14. Derhalve zal iemand, tenzij hij bij zijn ontwaken de ledigheid der wereld ziet, zich met het goede dat zij geeft, tevreden stellen, en niet door Christus tot God gaan. Menigeen is thans in de hel, die deze waarheid zou kunnen bezegelen. Het was de wereld, die een ontwaakten Kaïn, een ontwaakten Judas, een ontwaakten Demas weer begoochelde. Ook Bileam, ofschoon hij gezichten Gods had gezien, werd door de wereld teruggehouden van op de rechte wijze tot God te gaan. Zie, met welk een ernst de wijze jongeling in het Evangelie tot den Heere Jezus kwam, om het eeuwige leven te beërven. Hij snelde naar Jezus toe, viel voor Hem op zijne knieën en vroeg, en dat voor het oog ener grote menigte: 'goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?' Markus 10:17-24. En toch, toen hem gezegd werd wat hij doen moest, drong zich de wereld spoedig tussen hem en dat begeerde leven in en overreedde hem, zich aan haar over te geven, en daarna is, zover wij weten, nimmer weer het verlangen naar dat leven in hem ontwaakt.

Er zijn in de wereld vier dingen, die ertoe bijdragen, een ontwaakten zondaar weer te doen insluimeren, indien God hem niet bevreesd maakt voor de wereld:

a. De zorgvuldigheden en beslommeringen dezer wereld trekken den mens af van de zorg voor de zaligheid zijner ziel. Hiervan spreekt Jezus onder het beeld van 'de doornen', Lukas 14:14. Wereldse zorgvuldigheid is een duivels ding, zij jaagt iemand zonder gebed van zijne sponde, zonder gebed naar de kerk, zonder gebed weer naar huis, zij verhindert het gebed, maakt het Woord onvruchtbaar, verdooft elke overtuiging, overstelpt de ziel en is oorzaak, dat het ontwaken tot gene zaligheid voert.'

b. Vervolgens komt de vriendschap der wereld om den mens, die niet aan dezelve gestorven is, af te brengen van zijn begeerte om door Christus tot God te gaan. En niemand zal aan dezelve sterven, zo hij niet geleerd heeft hare leegheid en ijdelheid op te merken. 'Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld.' Jakobus 4:

4. En hoe kan zo iemand door Christus tot God gaan?

c. Ook de verschrikkingen dezer wereld. Zo iemand daarvoor vreest, zullen zij hem van het gaan tot God af houden. Mensenvrees is een valstrik. Hoe velen zijn er reeds, alle eeuwen door, teruggehouden van tot God te gaan, door den schrik dezer wereld? Ja, hoe velen zijn er, bij iemands weten, tot de poorten des hemels genaderd geweest, die toch weer, louter door de vrees voor de wereld, afgekeerd zijn? Hiervoor waarschuwt Jezus zijne discipelen zo uitdrukkelijk, wetende welk ene dodelijke vijandin zij is. Ook Petrus vermaant de heiligen, zich daarvoor, als voor iets verderfelijks, te wachten, Lukas 12:4-6, 1 Petrus 3:14-15.

d. Eindelijk is de eer dezer wereld een bepaald beletsel om te ontwaken en tot overtuiging te komen, namelijk eer, en grootheid, en voorrang. 'Hoe kunt gij geloven, ' zegt Jezus, 'gij, die eer van elkaar neemt, en de eer, die van God alleen is, niet zoekt?' Johannes 5:44. Indien dus

iemands genegenheid niet aan de eer der wereld gekruist is, kan hij niet op de rechte wijze tot God gaan.

3. Gelijk een mens moet weten, hoe slecht hij is, en hoe ledig de wereld is, zo moet hij ook leren verslaan, hoe streng de wet is, anders zal hij nog niet door Christus tot God gaan. Indien iemand ontwaakt is, verkeert hij in een dubbel gevaar om te verzuimen, door Christus tot God te gaan. Zo hij de onverbiddelijkheid der wet niet kent, staat hij bloot of om hare gestrengheid niet te achten, of om te trachten haar genoeg te doen door goede werken, en niets bewaart hem, dat hij niet strandde op een dezer twee klippen, dan ene grondige kennis van de onomkoopbaarheid der wet.

a. Hij loopt gevaar hare gestrengheid niet te achten. Voorbeelden hiervan zijn alle werelddienaars. Kennen zij de wet niet? Gewis, velen onder hen kunnen de wet der tien geboden uit het hoofd opzeggen. Maar de gestrengheid der wet verstaan zij niet, en daarom, wanneer hun geweten te eniger tijd begint te ontwaken, trachten zij de schuld der ene zonde te verdrijven door zich in het slijk van ene andere te wentelen.

Maar zouden zij alsoo handelen, indien zij de gestrengheid der wet kenden? dan aten zij even gemakkelijk vuur. De onverbiddelijkheid der wet zou voor hun geweten een ondraaglijke, onhoudbare last zijn, het zou hen uitdrijven en doen vluchten om een schuilplaats te vinden, en zij zouden de hun voorgestelde hoop aangrijpen.

b. Of, zo hij de onomkoopbaarheid der wet niet geringschat, tracht hij zijne tekortkomingen te bedekken door goede werken te verrichten. Dit zien wij in den wandel der Joden en Turken en van allen, die in hun voetspoor treden-namelijk, die leven en zaligheid in de wet zoeken. Ook Paulus wandelde in dien weg, voordat Jezus hem nabij Damascus verschenen was. Ontwaakte gewetens geraken licht in deze strikken verward, tenzij zij bovendien de gestrengheid der wet in het volle licht aanschouwen, en opdat gij, lezer, daartoe moogt komen, indien mijn penningske hiertoe kan bijdragen, wil ik deze vier zaken te uwer overtuiging voorstellen:

a. De wet belaaft u met den vloek, zowel om de verdorvenheid uwer natuur, als om de overtredingen uws levens, ja, al had gij nimmer ene zondige daad bedreven, toch staat de verdorvenheid uwer natuur als een slagboom vóór u op den weg des levens, indien gij niet tot God wilt gaan om door Christus barmhartigheid te verkrijgen.

b. De wet bindt u en belaaft u met den vloek, zowel voor zondige gedachten, als voor zondige en onrechtvaardige daden. ‘De gedachte der dwaasheid is zonde,’ Spreuken 24:9, al openbaart ze zich ook nimmer in enige daad, en zij zal evenzeer het oordeel der verdoemenis wegdragen als de grofste overtredingen der wereld.

c. Al zoudt gij nu al de geboden onderhouden, het zou u niet baten, wijl gij eerst gezondigd hebt: ‘De ziel, die zondigt, zal sterven.’ Tenzij gij alsoo den vloek kunt dragen en dus op wettige wijze voldoen voor de zonden, die gij hebt bedreven, zijt gij verloren, indien gij niet door Christus tot God gaat onbarmhartigheid en genade.

d. En meen nooit door berouw der wet den mond te stoppen, want de wet vraagt naar geen berouw, maar naar gehoorzaamheid, evenmin neemt ze u aan, of gij al een zee van bloed en tranen weende over uwe zonden. Dit, zeg ik, moet gij weten, anders zult gij nimmer door Christus bij God het leven zoeken. Want deze kennis zal ten gevolge hebben, dat gij noch de onverbiddelijkheid der wet geringacht, noch waant, door de werken het leven te kunnen verwerven. Welnu, zo gij deze beide klippen ontzeilt, kunt gij niet anders dan het leven bij God door Christus zoeken, want nu is u alle steunsel ontnomen, de genoegens der wereld vermaken u niet langer, en hoop op u zelf kunt gij niet meer voeden. Zo sterft gij nu, en dat is de weg ten leven, want dit inwendig sterven is of gelijkt op een maag, die door den honger gekweld, slechts verlangen kan naar en smeken om spijs en drank. Nu is het even onmogelijk voor u, om met den vinger in het vuur te blijven slapen, als op den duur, zolang deze kennis blijft, dat brandende verlangen uit te houden.

4. Behalve kennis van zich zelven, van de wereld en van de wet, is het den mens ook nodig te weten, dat er een hel is, en hoe ondraaglijk de pijniging dier hel wezen zal, want alle bedreigingen, vloeken en strafaankondigingen voor ene andere wereld zullen blijken slechts bedrog en bangmakerij te zijn, indien er gene plaats der pijniging, geen staat van verdoemenis bestaat, waar de zondaar het loon zijner ongerechtigheid ontvangt, als zijne dagen in deze wereld geëindigd zijn. Het woord 'verlost' veronderstelt zulk ene plaats. Hij kan verlossen van de hel, van de plaats der pijniging, van den staat der verdoemenis, al degenen, die door Hem tot God gaan.

Daarom spreekt Christus dikwijls van de hel in zijne uitnodigingen tot de zondaars om tot Hem te komen, wanneer Hij hun verkondigt dat zij verlost zullen worden, indien zij zo doen, maar verdoemd, zo zij Zijne roepstem versmaden. Als had Hij gezegd: 'Er is een hel, een vreselijke hel, en degenen, die tot Mij komen, zal ik daarvan redden, maar zij, die niet komen, zullen door de wet ter helle verwezen worden. Daarom, opdat gij inderdaad door Christus tot God moogt gaan om barmhartigheid, geloof dat er een hel is, ene vreselijke plaats der pijniging. De hel is Gods schepping, 'Hij heeft ze diep en wijd gemaakt!' De straffen der hel zijn gewrocht door den gesel Zijns toorns, die uit Zijn mond voortkomt als een brandende zwavelstroom, eeuwig de ziel verterende, Jesaja 30:33. Gij moet dit uit het Woord leren verstaan, en die rampzaligheid ontvlieden, of uwe zonden zullen er u bij ervaring mede bekend maken.

Ik kon voortgaan, maar indien ik dat deed, zou ik afdwalen, want zolang wij hier verkeren, zijn wij evenmin in staat de folteringen der hel als de gelukzaligheid des hemels te beschrijven. Alleen dit mag en moet nog gezegd worden, dat God zowel machtig is zalig te maken als in de hel te werpen, Lukas 12:5. Hij is in staat den hemel liefelijk, goed, heerlijk en zo verrukkelijk te maken, dat gene tong het vermag uit te spreken, zelfs niet de verdoemden in de hel zelf, Jesaja 64:4. Indien gij uwe ziel liefhebt, acht de wetenschap, die ons van de hel gegeven is, niet gering, want deze en de wet zijn de sporen, waarmee Christus de zielen tot zich uitdrijft. Wat is de oorzaak, dat zondaars zonder enig kwaad vermoeden met de zonde kunnen spelen? Het is, wijl zij vergeten dat er ene hel is, waarin zij om hunner ongerechtigheid wil zullen nederdalen, wanneer zij deze wereld verlaten. Want dan maakt God een einde aan onze zondige loopbaan, wij bemerken dat de hel haren mond wijd geopend heeft. Uit vrees dat gij het vergeten zoudt, smee ik u andermaal, de kennis der hel niet uit uw geheugen te verliezen, maar de gedachten aan die pijniging op uw geweten te binden, dat is een middel om uwe schreden te verhaasten, wanneer gij door Christus tot God gaat.

5. Ook is het nodig, dat hij, die door Christus tot God wil komen, weet wat de dood is en hoe onzeker de tijd, wanneer hij komt. De dood, zou ik kunnen zeggen, is de afbreker. De dood maak een einde aan ons aardse leven en brengt ons ter plaatse, waar het oordeel ons wacht. Indien de mens uit het geloof in Jezus geleefd heeft, dan legt de dood hem ter ruste totdat de Heere verschijnt, zo hij niet uit het geloof geleefd heeft, zo blijft hij in zijne zonden totdat de Rechter komt, Hebreeën 11:13, 1 Thessalonicenzen 4:14, Job 20:11. Bovendien, indien in u een beginsel leeft, dat goed schijnt, zo zult gij toch in Gods schuren niet binnengebracht worden, indien de dood u overvalt alvorens dat beginsel tot een levendig geloof gerijpt is. Sommige mensen worden 'afgesneden gelijk de top ener aar', en andere worden door den dood weggemaaid in den schoonsten bloei hunner jeugd, terwijl enkelen 'in ouderdom ten grave komen, gelijk de korenhoop te zijner tijd opgevoerd (in de schuur gebracht) wordt, ' Job 24:20, 24, 5:26.

Indien u de dood overvalt, vóórdat gij bereid zijt om te sterven, dan is alles verloren, want in het graf is geen berouw, of, gelijk de wijze man gezegd heeft: 'Alles, wat uwe hand vindt om te doen, doe dat met uwe macht, want er is geen werk, noch verzinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf, waar gij heengaat', Prediker 9:10.

De dood is Gods dienstknecht, Gods gerechtsdienaar, hij arresteert in Gods Naam, als hij komt, maar waarschuwt niet immer alvorens hij iemand op den schouder klopt, en al toeft hij na zijne aankondiging ene wijl om ons gelegenheid te geven te sidderen, wanhopig elke poging tot genezing te beproeven en op het ziekbed te erkennen, dat wij den tijd der genade hebben verzuimd, zijn uitstel is geen afstel. weldra dooft hij onverbiddelijk ons levenslicht uit, en de ziel wordt in de hel geworpen, zo zij niet bereid is ten eeuwigen leven. Wie niet waakzaam is en niet vreest, dat de dood hem onverwacht bezoeken zal, maakt ook geen haast om door Christus tot God te gaan. Wat Job van tijdelijke ellende zei, zal op den dood toepasselijk worden, zo gij niet op uwe hoede zijt: 'Nog thans toen ik het goede verwachtte, zo kwam het kwade, de dagen der verdrukking zijn mij voorgekomen', Job 30:26, 27. Indien gij uitziert of begint uit te zien naar het goede, en de dag des doods verrast u, voordat gij het goede gevonden hebt, waarnaar uwe ziel begeerde, dan is alles verloren, ziel en leven, hemel en zaligheid. Daarom is het verkieselijk, dat gij elke dag aan uwen dood denkt en, als het ware, elke avond uw sterfbed spreidt, dat gij 'roept tot de groeve: Gij zijt mijn vader! tot het gewormte: Mijne moeder en mijne zuster!' Job 17:14. Ik zeg, maak kennis met den dood en met het graf. De dwaas stelt den dag des kwaads verre, maar de wijze gelooft hem nabij. Het is beter, zeven jaren vóór uwen dood bereid te zijn om te sterven, dan een dag, een uur, een ogenblik, een traan, een bittere zucht aan de herinnering van een slecht besteed leven te moeten wijden. Dat is het, waartoe ik u vermaan, namelijk, dat gij weet, wat de dood is en, wat hij uitricht, als hij komt, alsook, dat gij wel het gevaar overweegt, waarin de dood dien mens stort, die bij zijne verschijning nog niet gereed is om in het graf te worden neergelegd.

6. Bij uw ontwaken moet gij evenzeer leren zien, wie Christus is. Dit is beslist noodzakelijk, want hoe kan of zal een mens gewillig zijn tot Christus te gaan, zo hij niet weet wie Christus is, en waartoe God Hem gesteld heeft? Hij is de Zaligmaker, zal iedereen zeggen, maar te smaken en te proeven wat zalig maken is, en dus den aard en de natuur van Christus' verlossingswerk te verstaan, is iets zeldzaams, waarvan de meesten niets en weinigen iets weten. Jezus van Nazareth is de Zaligmaker, die in het lichaam Zijns vlezes, door den dood, den mens met God verzoend heeft, Colossenzen 1:22. Dat is Hij, wiens taak het was, toen Hij uit den hemel op aarde kwam, Zijn volk zalig te maken van hun zonden. Nu is het nodig, dat men wete, hoe Hij deze taak ten uitvoer heeft gebracht, want de een noemt deze, de andere gene wijze, laten we ons herinneren, dat er nu sprake is van de verlossing dergenen, die voor de eerste maal of opnieuw ontwakende, door Christus tot God gaan om het leven te verkrijgen.

a. De een zegt, dat Hij verlost door ons wetten en inzettingen te geven, waardoor wij moeten gerechtvaardigd worden,

b. de ander beweert, dat Hij ons door Zijn voorbeeld, hetwelk wij na te volgen hebben, zalig maakt,

c. een derde houdt staande, dat wij gered worden door het inwendige licht te volgen.

Maar neem u voor al dezulken in acht, want Hij rechtvaardigt op gene van deze drie wijzen. Ik zeg, Hij rechtvaardigt ons, noch door ons wetten te geven, noch door ons ten voorbeeld te worden, noch doordat wij Hem volgen, maar door Zijn voor ons vergoten bloed. Zijn bloed is gene wet, gene verordening, gene inzetting, maar een prijs, een losprijs, Romeinen 5:7-9, Openbaring 1:5. Hij rechtvaardigt ons door ons iets te schenken, niet door iets van ons te verwachten, Hij rechtvaardigt ons uit Zijne genade, niet om onze werken, Efeziërs 1:7. In één woord, gij moet ene grondige kennis hebben, wie Christus is, en hoe de mens door Hem gerechtvaardigd wordt, want anders zult gij niet door Hem tot God gaan.

Bovendien moet gij de bereidwilligheid weten, waarmee Hij hen, die door Hem tot God gaan, ontvangt en in hun behoeften voorziet. Veronderstel, dat Zijne verdiensten volkomen voldoende waren, toch, indien er een bewijs bestond dat Hij traag was in het aanwenden Zijner voorspraak ten behoeve dergenen, die kwamen, zou er weinig uitzicht op Zijne hulp bestaan.

Maar nu, gelijk Hij machtig is, is Hij ook gewillig. Niets behaagt Hem meer dan te geven wat Hij heeft, dan het aan ene arme, behoeftige ziel te schenken. En het is goed, dat gij, die tot Hem gaat, dit weet tot uwe vertroosting en om u aan te moedigen, door Hem tot God te gaan. Lees een paar Zijner uitspraken tot bevestiging van wat ik zeg: 'Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven', Mattheus 11:28. 'Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen, en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen', Johannes 6:37. 'Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering', Markus 2:17. 'Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken', 1 Timotheus 1:15.

7. Behalve kennis van zich zelve, de ijdele wereld, de onverbiddelijke wet, den onzekeren dood en van den Zaligmaker, moet hij, die door Christus tot God komt, ook God kennen. 'Die tot God gaat, moet geloven dat Hij is, en een beloner is dergenen, die Hem zoeken', Hebr. 11:6. God moet gekend worden, hoe kan de zondaar Hem anders zich ten doel stellen, Hem als laatste toevluchtsoord denken? Want zo doet ieder, die door Christus tot Hem gaat, Hij komt door Christus, omdat Die de Weg is, en tot God, wijl hij zich Dien als doel voorstelt. Maar nog eens, zo hij God niet kent, hoe kan hij Hem zich ten doel stellen? Het doel is datgene, hetwelk ik mij ergens mede voorstel, en tot welks bereiking ik middelen aanwend. Welnu, ik wens zalig te worden, maar waarom? Omdat ik bij God wens te zijn. Ik gebruik de middelen om zalig te worden, en waarom? Omdat ik bij God wens te zijn. Ik heb geleerd en verstaan, dat ik door mijne zonden aan Gods ere te kort heb gedaan, en dat Jezus Christus de Enige is, die mij Gods gunst weer kan verwerven, daarom ga ik tot God door Hem, Romeinen 3:23, 5:1-2.

Maar ik herhaal: wie zal God tot zijn doel stellen, die Hem niet kent, die Hem niet goed kent? ja, die Hem niet kent als waardig zijnde, dat men door Jezus Christus tot Hem nadere, niet kent als boven allen het beste, volmaaktste Wezen, in wie alleen de ziel ruste vindt en dien zegen, die ere, dat geluk, waarnaar men overal elders vergeefs zoekt? En zo de ziel dit in God niet ziet, zal zij zich nooit Hem ten doel stellen als den Allerhoogste, in Christus het Begin en het Einde van alles wat bestaat. Dan zal de ziel zich naar iets of iemand anders richten, waarin zij het hoogste goed meent te ontdekken: misschien den hemel, misschien vrijstelling van schuld, misschien bevrijding van de hel, of iets dergelijks. Ik zeg niet, dat een mens zich dit alles niet mag voorstellen, wanneer hij tot God gaat, maar zo hij dit als zijn grootste geluk, als het einddoel van zijn streven aanmerkt, indien de nabijheid en gunst van God, van Gods heerlijke majesteit, niet zijn hoogste zoeken is, dan is hij niet begrepen in de zaligheid, waarvan onze tekst spreekt: 'Hij kan- en wil- volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan.'

Wat is de hemel zonder God? wat is ontheffing van schuld zonder vrede en blijdschap in God? Wat is bevrijding van de hel zonder de vreugde van Gods nabijheid? Deze zaken als uw einddoel te stellen, als uw hoogste geluk, wanneer gij tot Christus gaat, is niet beter dan hetgeen een mens zonder genade zich kan voorstellen. Wie en waar is hij, die niet naar den hemel wenst te gaan? Wie en waar is hij, die niet van den last zijner schuld wenst ontslagen te worden? En wie en waar is hij, die de hel tot zijn deel kiest? Maar toch zijn er velen, die God niet kunnen verdragen, zij begeren niet naar den hemel te gaan, wijl God daar is. Indien de duivel over een hemel, een zondigen en onreinen hemel-als ik mij zo mag uitdrukken-te beschikken had, ik zou mijne ziel, al ware zij ook duizendmaal beter dan zij is, er onder durven verwedden, dat de duivel op zijne enkele uitnodiging twintig gasten zou hebben tegen God één. Zij kunnen, gelijk ik zei, God niet verdragen, hoewel de duivel niets voor hen heeft dan ene hel, toch welke grote hopen gaan den duivel na, en hoe weinigen kiezen God almachtig tot hun deel. Gods natuur is in lijnrechte tegenspraak met des mensen lusten. Een heilig God, een heerlijk, heilig God, een oneindig heilig God, deze verbindingen kunnen den natuurlijken mens niet behagen. Maar voor de ontwaakte ziel, die de dingen ziet zoals zij zijn, is God wat Hij in

Zich zelf is: de Gezegende, de Allerhoogste, de volmaakt Goede, en zonder Wie alles wat bestaat ledig en onbeduidend is.

Daarom raad ik u, die lust hebt door Christus tot God te gaan, dat gij God recht leert kennen. 'Indien gij het verstand zoekt als zilver, en naspeurt als verborgene schatten, dan zult gij de vreze des Heeren verstaan, en zult de kennis Gods vinden, ' Spreuken 2:4-5. En om u verder aan te moedigen: Hij is zo verlangend naar uwe komst, dat Hij u vergeving van zonden en een eeuwig leven aanbiedt. Daarom wordt niet slechts van Hem gezegd, dat Hij liefheeft, maar dat Hij de liefde is. 'God is liefde, en die in de liefde blijft, blijft in God, en God in Hem, ' 1 Johannes 4:16.

Wanneer ik de heerlijkheid beschouw, die de schepselen soms reeds ten toon spreiden, en bedenk dat al die heerlijkheid Gods werk is, dan roep ik uit: o Heere, wat is God zelf dan niet! Wel mag Hij genoemd worden de God der heerlijkheid, de heerlijke God, want daar alle heerlijkheid van Hem afdaalt, zo is Hij zelf de onuitputtelijke bron aller heerlijkheid, ook van die heerlijkheid, die bestemd is voor degenen, die door Christus tot Hem komen. Laat derhalve de heerlijkheid, de liefde, de rijkdom en de eeuwige gelukzaligheid, die in God is, u aansporen om door Christus tot Hem te gaan.

8. Voorts is onontbeerlijk de kennis van het toekomstend oordeel. Van degenen, die door Christus tot God gaan, zegt de Schrift, dat zij 'den toekomstenden toorn vlieden', dat zij 'de toevlucht hebben genomen, om de voorgestelde hoop vast te houden, ' Mattheus 3:7, Hebreëen 6:18.

Het toekomstend oordeel is wel waard, overdacht te worden, ook door ontwaakte zielen, het wordt eeuwig, oordeel genoemd, omdat het Gods laatste raadsbesluit met den mens is. Deze dag wordt geheten: 'de grote en doorluchtige dag des Heeren', Handelingen 2:20, 'de dag, die komt, brandende als een oven, ' Maleachi 4:1, de dag, waarin de engelen de goddelozen als onkruid in busselen zullen samenbinden ter verbranding, maar de rechtvaardigen in het Koninkrijk en de heerlijkheid binnenleiden. In dien dag zullen de ingewanden van liefde en barmhartigheid voor de goddelozen gesloten en de sluizen des toorns geopend worden, in dien dag zal God 'overvloedig vergelden degene, die hoogmoed bedrijft, ' maar den rechtvaardige ere en heerlijkheid geven, Psalm 31:24. Dan zullen de mensen, indien zij konden, zich willen versteken, maar wijl ze niet kunnen, zullen ze roepen tot de bergen: valt op ons, en tot de heuvelen: bedekt ons, toch kunnen ze het eeuwig gericht niet ontvlieden.

In dien dag zullen alle verborgene raadslagen en geheime gedachten openbaar worden, ja 'God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, het zij goed, het zij kwaad, ' Prediker 12. 14. 'Dan zal de Heere komen, welke ook in het licht zal brengen hetgeen in de duisternis verborgen is, en openbaren de raadslagen der harten, ' 1 Corinthiërs 4:5. Dat is de dag, wanneer zij te schande gemaakt zullen worden, die in deze wereld trots en verwaten op hun boze wegen voort wandelden. In dien dag zal God hun stalen voorhoofden en onbeschaamde aangezichten met schaamte overdekken. 'En velen van die, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen ten eeuwigen leven, en genen tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing, ' Daniël 12:2. O, hoe zullen ze verplet en aan den grond genageld staan, als God dan hun goddeloos, zondig, laag en verachtelijk leven, dat zij hier op aarde geleefd hebben, aan het licht zal brengen. Dan zullen ze duidelijk zien, hoe zeer ze God veracht hebben, die hen gevoed, gekleed, hun het leven en den adem gegeven en onderhouden heeft. Maar ach! wanneer ze de kloof voor zich zien, den gapenden afgrond, gereed hen op te slokken, dan zullen ze verstaan wat het zeggen wil, tegen God gezondigd te hebben!

En, zei ik, gij, die tot God wilt gaan, moet dit weten en hiervan wel verzekerd zijn, of gij zult nimmer door Christus tot Hem komen.

Het vooruitzicht van de heerlijkheid, die voor degenen bewaard wordt, welke inderdaad door Christus tot God gaan, zal u evenzeer als iets anders sterken op uwe pelgrimsreize, zo gij ze in

gedachten houdt. Maar wellicht zullen vrees en ongeloof u beletten, daarmee veel bezig te zijn. Toch zal hetgeen ik u zo even herinnerd heb, u tot prikkel en drijfveer verstrekken om u vooruit te brengen, en geschiedt het zo, dan is dat een bewijs van Gods wakende zorg over u, en zult gij er Hem eeuwig dank voor zeggen, Prediker 12 10, 11.

Dus heb ik met een enkel woord gesproken over de eerste soort dergenen, die door Christus tot God gaan: den pas ontwaakten zondaar. Ik herhaal: zo een der hier boven genoemde zaken iemand ontbreekt en in zijn hart vergeefs wordt gezocht, dan blijft het de vraag, of hij ooit door Christus tot God zal gaan, niettegenstaande al zijn geschreeuw over Godsdienst.

1. Indien hij zich zelf en zijnen wanhopigen toestand niet kent, waarom zou hij gaan?
2. Indien hij met de leegheid en ijdelheid der wereld onbekend is, waarom zou hij gaan?
3. Indien hij de gestrengheid der wet niet inziet, waarom zou hij gaan?
4. Zo hij niet weet, wat de hel en hare folteringen zijn, waarom zou hij gaan?
5. Zo de dood hem niet voor ogen staat, waarom zou hij gaan?
6. En als hij noch den Vader, noch den Zoon kent, hoe zal hij tot Hen gaan?
7. Ten laatste is ook wetenschap van het toekomend oordeel een bepaald vereiste voor hem, die door Christus tot God wil gaan. Die dat doet, verlangt naar een toevluchtsoord, naar veiligheid, naar voordeel, naar eeuwige gelukzaligheid. Ik weet dat er graden van kennis zijn, en dat degene, die de meeste kennis bezit, waarschijnlijk ook de grootste haast maken zal, of, gelijk David zegt, ‘zich zal haasten, dat hij ontkome van den drijvenden wind, van den storm’, Psalm 55:9. Daarentegen wie de minste kennis heeft, verkeert in het grootste gevaar te blijven dralen, en zo den prijs te verliezen, want allen, die lopen, ontvangen niet, en allen, die strijden, overwinnen niet, en allen, die er naar streven, verkrijgen den prijs niet, 1 Corinthiërs 9 24-26, 2 Timotheus 2:4-5.

Ten andere willen we nu spreken over degene, dien wij in de tweede plaats genoemd hebben: den afgedwaalde, die terugkeert, en ook over zijn gaan door Christus tot God iets zeggen.

Twee dingen zijn opmerkelijk in zijnen terugkeer tot God door Christus:

1. hij geeft opnieuw getuigenis, dat al het hierboven gezegde waarheid is,
 2. hij bewijst andermaal de noodzakelijkheid, dat de mens door Christus tot God moet komen.
- Ook zal ik misschien een paar woorden zeggen over de wijze, waarop hij weer voor den troon der genade verschijnt.

1. Vooreerst geeft hij, door zijnen terugkeer opnieuw getuigenis, dat al het hierboven gezegde omtrent den ellendigen toestand des mensen van nature, de ijdelheid dezer wereld, de onverbiddelijkheid der wet, de zekerheid des doods en de verschrikking die toekomenden oordeels, waarheid is. Toen hij voor het eerst kwam, zag hij dat alles in, maar nu hij terugkeert, komt hem die waarheid nog veel duidelijker voor. Het is zo, dacht hij bij zijn eerste komst. Het is waarlijk zo, zegt hij bij zijnen terugkeer. De afdwaling eens Christens vloeit voort uit de machtige overreding des duivels en der vleselijke lusten, dat hij zich vergist had, en dat de dingen, welke hij ontvlucht was, niet zo verschrikkelijk waren, noch de begeerde schat zo uitnemend als hij zich verbeeld had. ‘Keer terug, gij dwaas!’ zegt Satan, ‘keer terug op uw vroeger pad, ik weet niet welke krankzinnige u dus heeft verleid en u zoveel goeds doen verachten, dat andere mensen in de lusten des vlezes en de goederen dezer wereld vinden. Wat de wet, den dood en een ingebeelden oordeelsdag aangaat, dat zijn louter schrikbeelden, door heerszuchtige hoofden uitgedacht om de onwetenden onder den duim te houden.’ ‘Welnu, ‘ zegt de onstandvastige ziel, ‘ik wil teruggaan en zien. Zo keert de dwaas zich om, gaat terug en vindt alles gereed, om hem genoeg te doen, zijn geweten slaapt, de wereld glimlacht, het vlees is aangenaam, zondige metgezellen wensen hem geluk, en alles wordt uitgedacht om den afgedwaalde vreugde te verschaffen. Maar, zie, hij begint opnieuw zijne naaktheid op te merken, en bespeurt, dat de wet haar zwaard scherpt. Wat de wereld betreft, hij wordt gewaar, dat zij een zeepbel is, ook ruikt hij de zwavel, want God heeft die op zijne woning gestrooid,

en het begint binnen in hem te branden, Job 18:15. 'Acht' zegt hij, 'ik ben bedrogen, ik ben in den strik gevangen. Mijn eerste gezicht in de werkelijkheid was waar.' Nu begint hij zijn oud toevluchtsoord weer op te zoeken, om daar opnieuw een schuilplaats te vinden 'O, God!' zegt hij, 'ik heb gezondigd, ik heb mij van Uwe waarheid tot leugens gekeerd! Ik geloofde eerst Uw Woord en vind het wederom waarheid. Wees mij genadig, o God!'

Dit, zeg ik, is een getuigenis, een tweede getuigenis van dezelfde mens, omtrent den ellendigen staat des mensen, de onomkoopbaarheid der wet, de ijdelheid der wereld, de zekerheid des doods en de geduchtheid des oordeels. Deze mens heeft dit alles gezien, ja, voor de tweede maal gezien.

Een afgedwaalde, die terugkeert, is een grote zegen, of ten minste wordt ten zegen gesteld voor twee soorten van mensen:

1. voor de uitverkorenen, die nog niet geroepen zijn,
2. voor de uitverkorenen, die geroepen zijn en reeds op dien grond staan. De nog niet geroepenen horen hem en beginnen na te denken, de geroepenen horen hem en worden bevreesd te vallen. Zie daarin Gods wijsheid, hoe Hij zorgt, dat zulk een afdwalen en terugkeren ook door anderen gezien wordt, opdat dezen opmerkzaam gemaakt en gewaarschuwd worden. Ja, Hij laat toe dat enigen van Zijn volk het vuur proeven, om de wereld te overtuigen dat de hel een brandende oven is, en om hun broederen te vermanen op hun hoede te zijn. Ik heb dikwijls in mijn hart gezegd, dat dit de oorzaak is, waarom God toegelaten heeft, dat zoveel gelovige Joden gevallen zijn, opdat de Heidenen toe zouden zien, Romeinen 11:21. 'O broeders, ' zegt de afgedwaalde, die thans terugkeert, 'hebt gij gezien, dat ik mijnen God verlaten heb? hebt gij gezien, hoe ik mij weer gewend heb tot die ijdelheden, welke ik vroeger ontvlood? Ach! ik werd bedrogen, ik werd gevangen en in een net gevoerd, maar ik bevond dat al die ijdelheid nog slechter was, dan ik vroeger meende. Dwaalt niet af! O dwaalt niet af! Toen gij de wereld verliet, deed gij goed, tracht nimmer God ten tweeden male te verzoeken.'

2. Ten andere legt hij, door zijnen terugkeer, andermaal getuigenis af, dat God en Christus dezelfde zijn, ja, dat Zij veel meer zijn dan hij bij zijne eerste komst meende. Deze mens heeft eenmaal en andermaal de zonde der wereld en de gerechtigheid van Christus ervaren. Deze mens heeft zelf gezien en gevoeld, zowel voor als na de ontvangene genade, God heeft hem tot getuige gesteld, hij is als twee mensen, heeft de getuigenis van twee mensen, moet de plaats van twee mensen bekleden. Hij weet wat het is, uit den natuurlijke staat in dien der genade te worden overgezet, maar dit weten alle Christenen even goed. Doch hij weet bovendien, wat het is, ten tweeden male uit de wereld gerukt, van duivel en hel verlost te worden, en dit weten slechts weinige belijders, want weinigen, die afwijken, keren ook weer terug, Hebreeën 6:4-8. Maar, deze mens is teruggekomen, waardoor hij nieuwe kennis heeft opgedaan, treurige kennis, vreselijke kennis, ene kennis, welke degene, die staat, leert toe te zien dat hij niet valle. De terugkerende afgedwaalde is derhalve een zeldzame verschijning, een mens van waarde en ondervinding, een mens, bij wie zich de kinderen dezer wereld moesten aansluiten, en van wie zij behoorden te leren, den Heere God te vrezen. Ook is hij een mens, door wie de heiligen voorzichtigheid, raad en sterkte in hunnen tegenwoordigen staat moeten erlangen, door zijne ervaring onderwezen, zullen zij leren den Heere met vreze te dienen en zich met beven te verheugen, 1 Corinthiërs 10:6-13, Psalm 51:13-15, Lukas 22:32.

Deze mens heeft ook andermaal een bewijs ontvangen van Gods goedertierenheid in Christus jegens hem, een bewijs, dat, den standvastigen Christen ontbreekt-ik wil niemand, die staat, ten val trachten te brengen, maar het goede, dat de terugkerende afgedwaalde uit Gods hand en uit Christus' hand ontvangt, is een dubbele schat, hij is twee malen bekeerd, twee maal als een brandhout uit het vuur gerukt, twee maal van den duivel en van eigen ongerechtigheid verlost. Welk ene genade! Hij heeft daarenboven de vastheid van Gods verbond, de onveranderlijkheid

van Gods gedachten ervaren, de zekere en eeuwige waarheid van zijne belofte in Christus en de algenoezaamheid van Christus' verdiensten voor eeuwig en altoos erkend.

De wijze, waarop de afgedwaalde terugkeert. Ook hierover wil ik een paar woorden zeggen. Hij komt gelijk de pas ontwaakte zondaar komt, en wel om dezelfde reden en met dezelfde wetenschap, die bij hem slechts overvloediger is dan bij den pas ontwaakten zondaar. Gene kent namelijk de schuld zijner afdwaling, ene zeer zware schuld, zwarter en groter dan enige andere schuld ter wereld. Ook leeft in zijn gemoed vrees en twijfel, die nog een anderen grond hebben dan bij den pas ontwaakten zondaar: zij ontstaan namelijk uit de goddeloosheid zijner afdwaling. Ook heeft hij die vreselijke uitspraken der Schrift tegen zich, die hem verpletterender op het hart vallen, zodat hij ze beter leert verstaan, dan de pas ontwaakte zondaar. Bovendien schijnt God, als straf voor zijne afdwaling, den liefelijken invloed Zijns Geestes weg te nemen, als of Hij hem niet langer wilde vergunnen te bidden, noch terug te keren Psalm 51:13, als wilde Hij nu alles van hem wegnemen en hem aan die ijdelheden en afgoden ten prooi laten, om wier wil hij God verliet. Een aantal zijner nieuwe ongerechtigheden vervolgen hem overal, en zulks niet alleen met hare schuld, maar ook met hare besmetting en onreinheid, Spreuken 14:14. Niemand kent de dingen, die den geest des afgedwaalden kwellen, zijne nieuwe zonden zijn alle sprekende duivels, dreigende duivels, brullende duivels binnen in hem geworden. Daarbij betwijfelt hij de echtheid zijner eerste bekering, er leeft in zijn hart ene sterke verdenking, dat zijne eerste ervaring slechts begoocheling is geweest. Het hangt als lood aan zijne schoenen en is oorzaak, dat zijn gaan door Christus tot God des te moeilijker en te zwaarder wordt. Daar de getrouwheid van anderen hem een doorn in het oog is, kan hij geen oprechten, ootmoedigen, heiligen, getrouwen dienstknecht Gods zien, zonder dat zijn hart verwond wordt. 'O, ' zegt zijn hart in hem, 'die man vreest God, die man volgt God getrouw, die, man is standvastig gelijk de uitverkoren engelen, maar ik ben als een duivel van mijne plaats afgeweken. Die man eert God, bouwt de heiligen op, overtuigt de wereld, veroordeelt ze en is een erfgenaam geworden der rechtvaardigheid, die uit het geloof is. Maar ik heb God onteerd, de heiligen bedroefd en doen struikelen, de wereld aanleiding tot lastering gegeven en ben wellicht oorzaak geworden van veler verdoemenis! Zulke gedachten, zeg ik, met een aantal dergelijke komen hem bestormen, ja, zij zullen hem bestormen, hem in het gelaat staren, hem zijnen val herinneren en hem bespotten, gedurende den gansen weg, dien hij moet afleggen om door Christus tot God te komen-ik weet wat ik zeg! en dit maakt zijn komen bitter en moeilijk. Bovendien vreest hij, dat de heiligen hem opgemerkt hebben, hem zullen schuwen en hem geen vertrouwen zullen schenken, ja, hem bij den Vader zullen aanklagen en tegen hem getuigen, gelijk Elia God aansprak tegen Israël, Romeinen 11:2, of gelijk de mededienstknechten aan hunnen heer verklaarden al wat de vrij gelaten dienaar gedaan had, Mattheus 18:31. Schaamte bedekt zijn gelaat overal waar hij komt, hij weet niet wat hij moet doen, de God, tot wie hij terugkeert, is dezelfde God, dien hij verlaten heeft, boven wie hij zijne lusten heeft verkozen, en hij weet, dat God alles kent, en zijne wegen open voor Gods ogen liggen. De man, die, afgedwaald zijnde, tot God terugkeert, kan vreemde ervaringen mededelen, die toch volkomen waarheid zijn. Niemand is in het ingewand van den vis geweest en weer levend uitgespuwd, gelijk de afgedwaalde, maar teruggekeerde Jona, derhalve kan ook niemand zo goed als hij vertellen, in welken toestand hij daar verkeerd, wat hij daar gevoeld en gezien heeft, en wat er al in zijn gemoed is omgegaan.

Ten derde hebben wij te spreken over de laatste soort: den oprechtere man, die door Christus tot God gaat. Hoewel oprechtheid ook aan de beide anderen niet kan ontzegd worden-want wie niet in oprechtheid tot God gaat, kan niet gerekend worden tot Hem te gaan-moet ik toch opmerken, dat ik hierdoor degene bedoel, die, tot het geloof geroepen, immer met zekere mate van oprechtheid voor Gods aangezicht gewandeld heeft.

Ook deze mens gaat door Christus tot God, maar zijn gaan is over het geheel verschillend van dat der beide anderen, genen kwamen om gewisheid van vergeving hunner zonden te erlangen, iets dat de oprechte Christen tot op zekere hoogte in den gelove reeds bezit, en waarvoor hij Gode dikwijls dankzegt. Ik zeg niet, dat hij nimmer twijfelt, of dat zijne gewisheid nimmer beneveld wordt, en evenmin beweer ik, dat de kennis zijner verzoening met God door Jezus Christus zo sterk, zo helder, zo bevestigd en onwrikbaar staat, dat geen wankeling mogelijk en gene vermeerdering nodig is. Ik zal mij duidelijker verklaren. Hij gaat niet tot God gelijk de pas ontwaakte zondaar, ook niet als de afgedwaalde, die terugkeert, maar hij komt als een zoon, als een lid van Christus' huisgezin, als iemand, die sedert zijne bekering niet grovelijk tegen God gezondigd heeft.

1. Hij gaat dus tot God met die onbevreesdheid en Goddelijke vrijmoedigheid, die alleen zij bezitten, welke, gelijk hij, wandelen met God, Romeinen 5:2. Niet iedereen, die zalig wil worden, doet zo, niet iedereen, die zalig wil worden, kan zo doen, gelijk wij hierboven reeds uit twee voorbeelden zagen.

2. Hij gaat door Christus tot God door aanhoudend gebed, gedurige overdenking en door de genademiddelen. Want daarom maakt hij gebruik van de genademiddelen, wijl hij dan door Christus in de tegenwoordigheid Gods komt, Psalm 27:4.

3. Hij gaat tot God door Christus, omdat hij oordeelt, dat God alleen dat goede, die zegeningen, die gelukzaligheid bezit, waardig dat men daarnaar streeft, dat goede en die zegeningen, die alleen de ziel verzadigen kunnen, dat goede en die zegeningen, waarmee ons hart, onze ziel en geest waardig vervuld worden. Daarom noemt David zijn komen tot God een 'schreeuwen', een 'dorsten', dat zelfs zijne tranen doet vloeien: 'Mijne ziel schreeuwt naar U, o God!' En wederom: 'Mijne ziel dorst naar God, naar den levenden God, wanneer zal ik ingaan en voor Gods aangezicht verschijnen?' En wederom: 'Dat ik inga tot Gods altaar, tot den God der blijdschap mijner verheuging', Psalm 42:2, 3, 43:4. Daarom ook benijdde hij de mus en de zwaluw, wijl dezen tot Gods altaren konden komen, waar God beloofd had tegenwoordig te zijn, toen hij, naar ik onderstel, voor de woede van Saul vluchtte en genoodzaakt was rond te zwerven: 'Mijne ziel is begerig', zegt hij, 'ja, bezwijkt ook van verlangen naar de voorhoven des Heeren, mijn hart en mijn vlees roepen uit tot den levenden God. Zelfs vindt de mus een huis, en de zwaluw een nest voor zich, waar ze hare jongen legt, bij Uwe altaren, Heere der heirscharen, mijn Koning, en mijn God! Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis komen, zij prijzen U gestadiglijk.' Dan gaat hij een ogenblik later voort: 'Want één dag in Uwe voorhoven is beter dan duizend elders, ik koos liever aan den dorpel in het huis mijns Gods te wezen-liever op den drempel Uws huizes te zitten-dan lange te wonen in de tenten der goddeloosheid.' En daarop geeft hij de reden van die voorkeur: 'Want God de Heere is een Zon en Schild, de Heere zal genade en ere geven, Hij zal het goede niet onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen', Psalm 8:4.

De tegenwoordigheid Gods en de ziel-verrukkende heerlijkheid dier tegenwoordigheid is iets, dat de wereld niet verstaat, noch kan verlangen als zodanig te leren kennen.

4. Zulk een mens gaat ook om andere reden tot God, want hij heeft tot God menigerlei betrekking.

Wat hem zelf aangaat.

a. Hij gaat tot God om een juister kennis van zich zelf, want hij begeert te weten hoe zwak hij is, omdat hoe beter hij dit weet, des te behoedzamer is zijne ziel op den rechten weg, en des te meer vreest hij zijnen God te verzoeken, hem te verlaten, Psalm 39:1-9.

b. Hij gaat door Christus tot God van wege de zwakheid zijner natuur en zijne verdorvenheid, want die zijn een smart, ja ene bitterheid voor ene waarlijk geheiligde ziel. Om daarvan ontslagen te worden, zou een Godzalig man, zo het mogelijk ware, liever sterven dan leven. Daarnaar verlangde David, toen hij bad: 'Schepp mij een rein hart, o God! en vernieuw in het

binnenste van mij enen vasten geest', Psalm 51:12, en Paulus, toen hij uitriep: 'Ik, ellendig mens! wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?' Romeinen 7:24.

c. Hij gaat door Christus tot God om vernieuwing en vermenigvuldiging zijner genadegaven. De genadegaven, die de Godzaligen ontvangen hebben, staan bloot-en zij weten zulks-aan verachtering, ja, zij kunnen niet leven zonder onophoudelijke vernieuwing dier gaven. Dit is de zin van: 'Laat ons de genade vasthouden', Hebreëen 12:28, en : 'Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwaamer tijd', Hebreëen 4:16.

d. Hij gaat door Christus tot God om gewapend te worden tegen die verzoeking, welke hij overal kan ontmoeten, Mattheus 6:3. Hij weet, dat iedere nieuwe verzoeking een nieuw net, een nieuwe valstrik is, maar welk net of welke valstrik, weet hij niet. Hij weet evenwel, dat God het weet, en dat Hij ons uit de verzoeking kan redden, wanneer wij er eenmaal in, of ons er voor bewaren, zo wij nog vrij zijn.

e. Hij gaat door Christus tot God om zegen op die genademiddelen, welke God bevolen heeft, tot verkwikking der ziel en haren opbouw in het geloof, wetende dat zowel die middelen zelve als de zegen, waarmee zij bekroond worden, van God zijn, 2 Thessalonicenzen 3:1. En hiertoe wordt hij aangemoedigd door Gods eigen woord: 'Ik zal haren kost rijkelijk zegenen, hare nooddruftigen zal Ik met brood verzadigen, ' Psalm 132:15.

f. Hij gaat door Christus tot God om de vergeving zijner dagelijkse afdwalingen, Psalm 19:13, en om, ondanks die overtredingen, voortdurend in het licht Zijns aanschijns te mogen wandelen. Zo neemt Christus hem en zijne werken immer aan en werkt door Zijne voorspraak uit, dat hij steeds van den Vader een gunstig antwoord ontvangt, want dit is het leven zijner ziele. En zo zou ik een aantal zaken kunnen opnoemen, waarom de oprechte Christen voor zich zelf tot God gaat, maar toch onmogelijk alle vermelden. Doch nu:

Wat de gemeente en andere mensen aangaat.

a. Deze mens gaat door Christus tot God ook, om Hem te smeken om den bloei van Christus' Koninkrijk, welke, gelijk hij weet, afhangt van den dood des Antichrists en een overvloediger uitstorting des Heiligen Geestes uit den hoge. Daarom roept hij God aan ons den val des eersten en de uitstorting des Laatste.

b. Hij gaat tot God om te bidden, dat Hij Zijne uitverkorenen haastelijk vergadere, want het is hem ene droefenis, te bedenken dat zo velen, voor wie Christus gestorven is, nog in vijandschap tegen Hem leven, Psalm 122:6.

c. Hij smeekt van God, dat een geest van eensgezindheid onder de gelovigen moge uitgestort worden, want 'in Rubens gedeelten zijnde inbeeldingen des harten groot, ' Richteren 5:15.

d. Hij bidt tot God voor de overheid, dat Hij, ze spoedig stelde om dat werk te doen, waardoor de gemeente opgebouwd wordt-namelijk 'de hoer te haten, haar vlees te eten, haar woest te maken en naakt, en haar met vuur te verbranden, 1 Timotheus 2:1, Openbaring 17:16.

e. Hij gaat tot God om Hem te smeken, dat Hij spoedig dien groten en doorluchtigen dag doe aanbreken, den dag van de komst onzes Heeren Jezus, want hij weet dat Christus alsdan uitermate verheerlijkt zal worden, ja, hij weet ook, dat Christus' gemeente eerst in dien dag volkomen vrij zal worden, Openbaring 22:20.

f. Maar de hoofdgedachte-als ik zo mag spreken-van dezen gewichtigen tekst is, dat de, genen, welke door Christus tot God gaan, tot Hem gaan om zich hier in den gelove en in den geest te verblijden in God, en Hem van aangezicht tot aangezicht te zien in de toekomende wereld. Dit is het grote doel, waarmee de ziel door Christus tot God gaat, en zij gaat tot Hem door Jezus Christus, omdat zij in zich zelf niet durft gaan, en wijl God zelf dezen versen, levenden weg gemaakt heeft. Hier, gelijk ik zei, vindt de Vader wat Hem behaagt, en de ziel wat haar zalig maakt. Hier zijn gerechtigheid en verdiensten om ons te verzadigen, ja, gerechtigheid, die de goddelozen kan rechtvaardigen. Hoe ledig ik in mij zelve ook ben, hier is overvloed van

verdiensten, waarop Christus steeds bij Zijnen Vader pleit, opdat ik te allen tijde datgene moge verkrijgen, wat mij ontbreekt: wijsheid, genade, Gods Geest of elk ander goed. Wilt ik tot dit onderwerp kwam, meende ik over al die zaken in de gekozen orde een enkel woord te moeten zeggen, om uwe gedachten te vermenigvuldigen, uwen geest te overtuigen, u op te wekken tot God te gaan, en u de tekenen der genade aan te tonen, waar zij bestaat, waar zij veronachtzaamd, en waar zij gezocht wordt.

Gevolgtrekkingen, afgeleid uit zulk een gaan tot God door Christus. Gelijk ik reeds ten opzichte van vroegere punten gedaan heb, wil ik ook uit het thans besprokene enige gevolgtrekkingen maken. Ik heb nu gesproken van den mens, die tot God gaat, zowel wat den weg betreft, langs welken hij komt, als aangaande de wijze, waarop, en den geest, waarin hij nadert, en hieruit mag ik wel terstond afleiden:

Ten eerste: dat degene, die door Christus tot God gaat, geen dwaas, ook naar het beste oordeel geen dwaas is. Wel noemt de wereld hem zo, want de dingen, die des Geestes Gods zijn, zijn haar ene dwaasheid, maar volgens de uitspraak van het gezond oordeel is hij zulks niet.

1. Wilt hij thans zoekt en verlangt naar alle wijsheid. Hij begeert in betrekking te komen of die te onderhouden met de bron en den oorsprong aller wijsheid, want Christus is de Wijsheid Gods, de weg tot den Vader door Christus is het grootste mysterie, en de keuze in dien weg te wandelen de vrucht van het verstandigst overleg, waarom hij, die zulk ene keuze doet, geen dwaas is, Spreuken 18:1, 1 Corintheërs 1:30.

2. Het is immers geen teken van dwaasheid, wanneer iemand een tijdelijken ondergang zoekt te voorkomen? Juist zij zijn voorzichtigten, die het kwaad voorzien en zich verbergen, maar 'de slechten gaan henen door en worden gestraft, ' Spreuken 18:3, 27:12. Welnu, deze mens voorziet een kwaad, het grootste kwaad: de zonde en de straf der zonde in de hel, en hij vlucht tot Christus, de Schuilplaats, door God voor boetvaardige zondaars aangewezen, ligt daarin een teken van dwaasheid? God make mij zulk een dwaas, en make u, die dit leest, zulk een dwaas, dan zullen wij wijzer zijn dan allen, die naar de wijsheid dezer wereld onder de wijzen gerekend worden. Is het een teken van dwaasheid, zo iemand met zijnen tegenpartij eensgezind wordt, terwijl zij nog samen op den weg zijn, alvorens hij aan den rechter wordt overgeleverd? Veeleer is dat een bewijs der hoogste wijsheid.

Wie is een dwaas: hij, die voor zich zelf iets duurzaams kiest, of hij, wiens rijkdom in een dag verrotten zal? Zondaars! 'eer dan uwe potten den doornstruik gewaar worden (eer gij zien kunt, waar gij zijt), zal Hij u als levend, als in heten toorn wegstormen, ' Psalm 58:10. Maar deze mens heeft gezorgd, gelijk de schildpad heeft hij zulk een sterk en onbreekbaar schild op den rug, dat hem niets deert, zelfs al gaat een zwaar beladen wagen over hem heen. De Heere is zijn Rotssteen, zijn Burcht, zijn Toevlucht, zijn Hoog Vertrek, tot wie hij telkens vliedt.

Was de onrechtvaardige rentmeester een dwaas, toen hij voorzichtiglijk voor zijne toekomst zorgde? toen hij zich vrienden verwierf, die hem zouden ontvangen, wanneer anderen hem de deur wezen? Lukas 16:8-9. Evenmin is hij een dwaas, die zich schatten oplegt voor de eeuwigheid, vóórdat de dood hem verrast.

3. Evenmin als hij, die door Christus tot God gaat, een dwaas is, kan men hem een kleingeestig mens noemen. Er bestaat in deze wereld een geslacht, dat zich zelf lieden van de meest ontwikkelde geestvermogens noemt, terwijl toch hun begeerte niet hoger gaat dan de dingen, die beneden zijn. Indien zij al hun kracht en macht inspannen en er in slagen, den aardbol rond te zeilen, welk een schat menen ze dan niet verkregen te hebben! Maar deze mens heeft ene plaats in den hemel verkregen, den weg naar de heilige stad gevonden, en de verzekering ontvangen, dat hij door Gods hulp veilig aldaar zal aankomen. De aarde is, volgens zijne ervaring, een vergankelijk goed, aardse grootheid en pracht zijn slechts schielijk uiteenspattende zeepbellen gelijk. Niemand dan God, het einde van al zijne wensen, niemand

dan Christus, door wiens kruisdood en voorspraak hij de eeuwige zaligheid erlangt, zijn voor dezen mens de somma van al wat werkelijk groot en heerlijk is. Geen gezelschap is hem thans aangener dan de Geest van God, Christus, zijne engelen, en de heiligen als zijne mede-erfgenamen. Alle andere personen en zaken zijn voor hem, gelijk onze gewoonten voor vreemdelingen en pelgrims. Zijn geest vliegt hoger dan de adelaar stijgen kan. Hij houdt zich het liefste bezig met de dingen, die boven zijn, en met hetgeen hiernamaals geschieden zal.

4. Doch ik heb u aangetoond, wat hij niet is, nu wil ik met een paar woorden zeggen wat hij wél is.

a. Hij is een mens, die zich met zijne ziel, zijne onsterfelijke ziel, bemoeit. Hoewel de ziel de meeste waarde heeft, wordt zij toch door velen het minste geacht. De ziel der meesten ligt braak, terwijl de overige mens vlijtig bearbeid wordt. Maar deze mens heeft leren inzien, dat zijne ziel van meer waarde is dan de ganse wereld, waarom hij ook voor zijne ziel zorg draagt. Zielsbelangen zijn de hoogste belangen, die met de diepste en heiligste gedachten in verband staan. Hij kent nog geen diepe en heilige gedachten, die nog nooit over zijne ziel nadacht. Welnu, de mens, die door Christus tot God gaat, behartigt zijne zielsbelangen.

b. Ook is zijn geest geschikt voor geestelijke dingen, want een vleselijke zin kan in deze dingen geen behagen scheppen, noch zich daarmee bezig houden: ‘Het bedenken des vlezes is vijandschap tegen God: want het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet,’ Romeinen 8.

7. Deze mens is door God onderworpen, en hij onderwerpt zich zelf voortdurend, terwijl de anderen als wilde ezels op de bergen ronddwalen. Zo de vogelen konden spreken, gewis zouden zij zeggen, dat die, welke in ene kooi gevangen zitten, anders gestemd zijn dan die, welke vrij in velden en wouden rondvliegen. Ja, en indien de kooibewoners de gave der spraak hadden, zij zouden opmerken, dat zij wittebrood en suiker en lekkernijen krijgen, terwijl de vrij rondvliegende vogels zich met maden en wormen moeten behelpen. De huisvogels genieten beter voedsel en gaan met de kinderen der mensen om, bovendien leren zij deuntjes en zingen liederen, waarvan andere vogels geen begrip hebben. O! de mens, wiens geest aan God is onderworpen, die met God verzoend is, niet zodanig, dat slechts een verschil uit den weg is geruimd, maar dat zijn ganse hart met God verenigd is, niemand weet hoe God dien mens verkwikt, en welke heerlijke gezangen der bevrijding God hem op de lippen legt. ‘Hij heeft een nieuw lied in mijnen mond gegeven, en een lofzang onzen Gode, velen zullen het zien, en vrezen, en op den Heere vertrouwen,’ Psalm 40:4.

Ten tweede: Wanneer iemand door Christus tot God gaat, blijkt daaruit, dat hij aan ene toekomende wereld gelooft. Niemand zoekt naar iets, waaraan hij niet gelooft, er moet geloof zijn, alvorens iemand tot Christus gaat, zijn gaan is de vrucht des geloofs. Hij, die gaat, moet vóór zijn gaan geloven, daarom wordt ook gezegd: ‘Wij wandelen door geloof’ dat is, door het geloof gaan wij door Christus tot God, 2 Corinthiërs 5:7, Hebreeën 11. En daaruit leer ik twee dingen:

1. Dat het geloof ene sterke macht is,

2. Dat zij, die niet door Christus tot God gaan, geen geloof hebben.

1. Het geloof is ene sterke kracht, het zij zuiver, of vals.

a. Een vals geloof heeft grote dingen gedaan, het heeft den mens leugens doen geloven, er voor doen pleiten en hem ten verderve gevoerd. ‘Daarom zal God hun zenden ene kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven, opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben,’ 2 Thessalonicenzen 2:11, 12. Zo staat er ook geschreven, dat de mensen ‘zich de leugen tot ene toevlucht hebben gesteld,’ Jesaja 28:15. Waarom? Wilt ‘dit volk op leugen vertrouwt’, Jeremia 28:15. Ene leugen, die men gelooft, waarin men vertrouwen stelt, heeft veel macht, omdat het geloof ene sterke kracht is. Onderstelt, gij zijt twintig mijlen van huis, er komt iemand, die u mededeelt, dat uw huis, uwe vrouw en kinderen, ja al het uwe door

vuur verteerd is. Indien gij die tijding gelooft, al is er ook geen woord van waar, zo zal deze leugen toch 'uwen geest bitterlijk bedroeven', als of de boodschap waarheid bevatte. Hoevelen zijn er niet in de wereld, wier hart door Satan met het geloof vervuld is, dat zij een goed uitzicht hebben op de toekomstige wereld? En dezen leven in de bedrieglijke hoop, dat alles wel met hen zal zijn, en zo worden zij teruggehouden van datgene te zoeken, hetwelk hen in waarheid zalig kan maken. De mens is van nature gemakkelijk te bedriegen, en daarom is een vals geloof des te gevaarlijker en te schadelijker. De verbeelding helpt mede om een vals geloof te bevestigen, en evenzo de ijdelheid des gemoeds en de beperktheid des verstands. Ook ligt in den mens de neiging, de dingen 'op goed geloof' aan te nemen, zonder ze eerst grondig te onderzoeken. En daarenboven verzuimt Satan niet, uw geloof aan ene leugen te versterken en te bevestigen, want dan weet hij een middel om u daar te brengen, waar bij u zo gaarne zou zien. O! dat dus de mensen wilden waken tegen een vals en bedrieglijk geloof!

b. Indien echter een vals geloof reeds zo sterk is, hoe veel te meer dan een waar geloof! Welk ene kracht ligt er, zeg ik, in een geloof, dat, door de waarheid gewerkt, door de waarheid geleid en bevestigd en door Gods waarheid onderhouden wordt? Dit geloof maakt de onzienlijke dingen zichtbaar, niet in de verbeelding, maar in de werkelijkheid: 'Het geloof is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet, ' Hebr. 11:2. Een waar geloof is een bewijs der zaken, die men voor waar houdt, en dat bewijs ligt in Gods onfeilbaar Woord. 'Er is een God, een Christus, een hemel, ' zegt het geloof, en met recht, want het Woord Gods getuigt zulks. Zo ik niet door Christus tot God ga, zal de hemel nimmer mijn deel worden, want het Woord Gods zegt zulks. Dit geloof derhalve brengt den mens tot Christus, en door Hem tot God. Zulk een geloof keert hem dus van de wereld af, doet hem de wereld verachten en geeft hem de overwinning over de wereld. 'Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld, en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof. Wie, is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God? Deze is het, die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus de Christus, niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, die getuigt, dat de Geest de waarheid is', 1 Johannes 5:4-6.

2. Indien het nu waar is, dat het geloof, het ware geloof zo sterk is, dat het enen mens er toe brengt, zijn gemakkelijke rust te verlaten en door Christus tot God te gaan, volgt dan hieruit niet, dat degenen, die niet door Christus tot God gaan, dat geloof missen? Want, zou het mogelijk zijn, dat een mens iets gelooft, en er niet naar tracht? aan de hoge waarheid van iets te geloven, en er zich toch niet om te bekommeren? Wie loopt met bewustzijn over ene parel, en acht het de moeite niet waard ze op te rapen? Geloof dat gij zijt wie gij zijt, houd de hel voor wat zij is, heb een recht begrip van den dood en het oordeel, ken God en Christus, gelijk de Heilige Geest Hen in Gods Woord heeft beschreven, en blijf in uwe zonden, zo gij kunt. Gij zult het niet vermogen, want het geloof is een sterke kracht. Het geloof rust op Gods stem in Zijn Woord, op Gods onderwijs in Zijn Woord. En het behaagt Gode, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken die geloven, want het geloof verenigt hen nauw met de waarheid en doet hen die omhelzen, wijl zij de werkelijkheid daarvan inzien.

Zal God tot eens mensen ziel spreken, en de mens niet geloven? Zal iemand geloven wat God zegt, en er verder geen acht op slaan? Dat is onmogelijk. 'Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods, ' Romeinen 10:17. En wij weten, dat, wanneer het geloof gekomen is, het hart gereinigd wordt van alles wat zich tegen God verheft, en de ziel zalig wordt gemaakt.

Zo dan: degenen, die in hunnen zondigen weg volharden, en niet door Christus tot God gaan, hebben het ware geloof niet en zullen derhalve als ongelovigen verloren gaan, Openbaring 21:8.

De ganse wereld wordt in twee groepen verdeeld: gelovigen en ongelovigen. De Godzaligen worden gelovigen genoemd, en waarom gelovigen, dan omdat zij geloof hechten aan de grote dingen, die in Gods Evangelie verkondigd worden? De gelovigen heten in onzen tekst degenen, die door Christus tot God gaan, want hij, die gelooft, gaat tot Hem, wijl dat gaan ene vrucht is des geloofs, of, zo gij wilt, het werkdadige geloof, derhalve moet het geloof in de ziel aanwezig zijn, voordat het zich in daden kan uiten. Gelijk wij reeds opmerkten: zij, die niet door Christus tot God gaan, hebben geen geloof, zij zijn gene gelovigen, behoren niet tot de huisgenoten des geloofs, en moeten omkomen: want 'die niet gelooft, is alrede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den Naam des eniggeboren Zoons van God, ' Johannes 3:18.

Nu baat het in het minste niet te zeggen: 'Ik geloof dat er een God en Christus is, ' want uw stilzitten bewijst, dat gij of liegt in hetgeen gij zegt, of een geloof bezit, noch erger dan vals. 'Maar het voorwerp mijns geloofs is waarachtig'. Ik antwoord: zo is het ook met der duivelen geloof, zij geloven eveneens, dat er een God en een Christus is, en toch is hun geloof in zijn grond en uitwerking, geen zalmakend geloof, gelijk onze tekst bedoelt, door hetwelk men tot God gaat. Daarom, gij trage mens, gij bedriegt u zelf! Dat gij niet door Christus tot God gaat, bewijst duidelijk, dat uw geloof het ware niet is, dat gij u dus 'met as voedt, het bedrogen hart heeft u ter zijden afgeleid, zodat gij uwe ziel niet redden kunt, noch zeggen: 'is er ene leugen in mijne rechterhand?' Jesaja 44:20.

Ten derde: Zo iemand door Christus tot God gaat, dan leid ik daaruit ook af, dat de toekomende wereld beter is dan de tegenwoordige, ja, zoveel beter, dat vaak alles op het spel wordt gezet om door Christus ene plaats in die toekomende wereld te erlangen. Al is er een toekomende wereld, zo ze niet beter is dan de tegenwoordige, dan zou iemand wijzer doen, zo hij met deze tevreden ware en naar gene andere streefde. En al ware ze beter dan de tegenwoordige, zo de moeite en last om die toekomende te verwerven, gelijk stond met haar meerdere waarde, dan zou ze toch niet te verkiezen zijn boven de tegenwoordige. Maar de mens, die door Christus tot God gaat, verkiest ene wereld, die oneindig heerlijker is, waarmee de tegenwoordige in gene vergelijking komt. Dit blijkt duidelijk daaruit, dat hij, die door Christus tot God gaat, gezegd wordt de beste keuze te hebben gedaan, ja, de stad te verwachten, die fondamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is', Hebreëen 11:10. Er zijn een aantal bewijzen, die aantonen, dat degene, die door Christus tot God gaat, den veiligsten weg en de beste wereld gekozen heeft.

1. De toekomende wereld is die, welke God roemt, de tegenwoordige die, welke Hij veroordeelt, 2 Thessalonicenzen 1:5-6. Daarom wordt ook gene Gods Koninkrijk, maar deze 'ene boze wereld' genoemd, Galaten 1:5. Welnu, God, die beide werelden heeft geschapen, is ook in staat, ja het best in staat te oordelen, welke van de twee de beste is. Ik verwijs u te meer naar het oordeel Gods in dit opzicht, wijl niemand anders in staat is het onderscheid tussen beide werelden te bepalen. Maar ik hoop, dat gij gelooft, dat God het weet, en daarom wijs ik u op Zijne uitspraak, die gij in de Schrift der Waarheid vindt: 'De hemel is Zijn troon, en de aarde de voetbank Zijner voeten', Ik hoop, dat gij hier een onderscheid zult opmerken. De Heere is de God van gene, de duivel de god en vorst van deze. Ook in dit opzicht bestaat er verschil.

2. De toekomende wereld en zij, die harer waardig geacht worden, zullen eeuwig zijn, maar de tegenwoordige en hare bewoners zullen een einde nemen. 'De aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden, ' 2 Petrus 3:10, en zij, die van de aarde zijn, zullen hetzelfde lot ondergaan. 'Maar Israël wordt verlost door den Heere met ene eeuwige verlossing, gijlieden zult niet beschaamd noch tot schande worden, tot in alle eeuwigheden, ' Jesaja 45:17. Deze wereld en hare liefhebbers gaan ene brandende hel tegemoet, maar de toekomstige is onverwelkelijk, 1 Petrus 1:4.

3. De wereld, in welke wij thans verkeren, heeft gene genoegens, die niet met kruis of vloek vergezeld gaan, maar de toekomstige kent alleen onvermengd genot. Daar bestaat geen vloek meer, daar zal God alle tranen van de ogen afwissen. Daar wordt niets gekend dan heilige en heerlijke genoegens, daar neemt de blijdschap geen einde en wordt nooit gestoord. 'Verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht, liefelijkheden zijn in Uwe rechterhand, eeuwiglijk, ' Psalm 16:11.

4. Daar zullen de mensen zijn gelijk engelen Gods, daar kunnen zij niet meer sterven, Lukas 20:35-36. Daar zullen zij zien het aangezicht Gods en Zijns Zoons, en zich eeuwig in Hem verblijden.

5. Daar zullen de mensen boven alle ellende verheven zijn, en erkennen, dat het onmogelijk is, dat enige smart, of pijn, of ziekte, of jammer hen meer genake.

6. Daar zullen zij door God beloond worden voor wat zij overeenkomstig Zijnen wil voor Zijnen Naam gedaan en geleden hebben, daar zullen zij rusten van hunnen arbeid en eeuwigen vrede genieten.

7. Het zijn allen koningen, die de toekomstige wereld binnengaan, daar zullen ze als zodanig worden uitgeroepen en met kronen gekroond, kronen des levens en der ere, kronen der eeuwige vreugde, der goedertierenheid en der barmhartigheden, Hebr. 2:7, Jesaja 28:5, 35:10, Psalm 103:4. Al kon er nu niet meer gezegd worden, dan ik in deze paar regelen heb neergelegd, dan toch zou de toekomstige wereld oneindig verre boven de tegenwoordige te verkiezen zijn. Maar de mens, die door Christus tot God gaat, vindt wat hij begeert, hij weet wat hij doet, en al ware zijn ganse weg met vurige kolen bestrooid, toch zou hij met Gods hulp liever dien weg betreden, dan deel hebben met hen, die verloren gaan.

Ten vierde. Indien er ene toekomstige wereld bestaat, en er een veilige, goede weg is om door Christus tot God te gaan, in wiens tegenwoordigheid wij ons verblijden mogen, dan volgt hieruit de grote dwaasheid der meeste mensen, dwaasheid, zeg ik, in den hoogsten graad, omdat zij niet door Christus tot God gaan, die hen tot erfgenamen der toekomstige wereld zou maken. Salomo geeft ene juiste verklaring van hen, als hij zegt: 'Het hart der mensen-kinderen is vol boosheid, en in hun leven zijn onzinnigheden in hun hart, en daarna moeten zij naar de doden toe, ' Prediker 9:3. Een dwaas let op alles, behalve op hetgeen zijne aandacht waardig is, zo is het ook met hen, die niet door Christus tot God gaan. Een dwaas heeft noch oren om te horen, noch een hart om op te merken wat voor goeden raad verstandigen en wijzen hem geven, evenmin degenen, die niet door Christus tot God gaan. Een dwaas slaat meer acht op stro en hanenveren, dan op alle paarden en juwelen der wereld. Zo ook letten degenen, die niet door Christus tot God gaan, meer op de haast uiteenspattende zeepbellen van dit leven, dan op de eer, die de wijzen zullen beërven. 'De wijzen zullen eer beërven, ' zegt Salomo, 'maar elk der zotten neemt schande op zich, ' Spreuken 3:35. Is het gene schande te bespeuren, dat men Gods juwelen onachtzaam heeft versmaad, en daarbij niemand voor wijzer gehouden dan zich zelf?

Ik weet, dat de wijzen dezer wereld den man zullen uitlachen, die hen voor dwazen verklaart, maar het is inderdaad zo: hoe wijzer naar deze wereld, des te dwazer in Gods oordeel, en hoe hardnekkiger zij in dien weg volharden, des te zotter. Salomo zelf zegt: 'En ik begaf mijn hart om wijsheid en wetenschap te weten, onzinnigheden en dwaasheid, ' Prediker 1:17, 2:12. En toen hij wilde onderzoeken wat de mens na zijn val geworden is, 'keerde hij zich om, en zijn hart, om te weten en na te sporen, en te zoeken wijsheid en ene sluitrede, en om te weten de goddeloosheid der zothed, en de dwaasheid der onzinnigheden', 7:25. En lezen we niet, dat de Joden, toen zij Jezus bij herhaling op de sabbatdagen genezingen zagen verrichten, vervuld werden met uitzinnigheid, Lukas 6:11? Indien het nu uiterst dwaas is, zo te handelen, hoe velen zullen er dan in den jongsten dag als dwazen tentoongesteld worden, die zich hier onder de wijzen rangschikken? Zij zijn hun eigen vijanden, zij staan zich zelve in het licht, zij

verwoesten hun eigen geluk, zij liefkozen en voeden ene slang aan hun eigen boezem, zij kiezen voor zich die paden, waarop met grote letters geschreven staat: 'Deze zijn wegen des doods en der verdoemenis.' Zij achten zich beledigd door degenen, die hen uit den poel hunner ellende trachten te bevrijden, en blijven liever daarin liggen en sterven, dan dat zij door Christus tot God gaan om zalig te worden. Ja, zo dwaas zijn zij, dat zij degenen, die matig, Godzalig en heilig leven, voor dwaas houden, hoe ernstiger iemand het leven opvat, des te zotter noemt men hem, hoe meer vervuld met den geest, hoe onzinniger, hoe begeriger, anderen op den rechten weg te brengen, hoe gekker. Maar is zulk een oordeel geen teken van dwaasheid, van het grootste onverstand? En toch zo dwaas is menigeen, en dwaas zijn allen, die, terwijl het heden genoemd wordt, terwijl de enge poort nog open staat, terwijl de gouden scepter van Gods algenoegzame genade hun toegereikt wordt, in hun eigen licht willen blijven wandelen en niet door Christus tot God gaan, Johannes 10:20, Handelingen 26:

Ten vijfde. Een laatste gevolgtrekking, die ik uit het behandelde afleid, is deze: het lot, dat God den mens eindelijk zal toewijzen, hangt af van zijn al of niet komen tot Hem door Christus. Zij, die door Christus tot God gaan, vinden ene toevlucht en schuilplaats, zij daarentegen, die niet door Christus tot God gaan, stellen zich zelve bloot aan den storm, waartegen in dien dag niets bestand zal zijn. En die storm zal heftig zijn over degenen, die in zich zelve hun vertrouwen hebben gesteld. 'Onze God zal komen en zal niet zwijgen: een vuur om Zijn aangezicht zal verteren, en rondom Hem zal het zeer stormen. Hij zal roepen tot den hemel van boven, en tot de aarde, om Zijn volk te richten, Psalm 50:3-4. En nu, wat zal in dien dag het deel zijn dergenen, die in dezen tijd niet door Christus tot God zijn gegaan? Niemand weet het dan God, bij wie de loon der ongelovigen is.

Maar schrijven en spreken is voor dezulken te vergeefs, laat iemand zeggen wat hij wil, wat hij kan, om hen over te halen tot God te gaan, om hen te waarschuwen tegen verzuim of weigering, zij zijn vast besloten niet van hun plaats te wijken. Zij willen de trouwe Gods aan Zich zelve en aan Zijn woord beproeven, of Hij inderdaad hen tot de hel veroordelen zal, die niet hebben willen luisteren noch horen naar de stem, die hen van den hemel gewaarschuwd heeft.

Doch het is een ijdel waagstuk! Een aantal dingen bewijzen, dat Gods besluit te dezen opzichte onwrikbaar staat:

1. De galg is gemaakt-de hel is bereid voor de goddelozen.
2. Reeds zijn er in de hel geworpen en overgegeven aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden, en wel wezens hoger dan de mensen, namelijk de engelen, die gezondigd hebben, 1 Petrus 2:4. Laat de zondaars dus op zich zelve acht nemen.
3. De Rechter is bepaald en Hij bereidt zich, het is juist Degene, door wie gij niet tot God hebt willen gaan, en dat voorspelt u niets goeds, want dan zal Hij van al dezulken zeggen: 'Deze Mijne vijanden, die niet hebben gewild, dat Ik over hen Koning zou zijn, breng ze hier, en sla ze hier voor Mij dood, ' Lukas 19:27.

Maar, welk ene verrassing zal het zijn voor degenen, die hier door Christus tot God gaan, wanneer ze eens werkelijk in den hemel werkelijk zalig zullen zijn, werkelijk het eeuwige leven zullen beërfd hebben! Want wat is het geloof in vergelijking met het aanschouwen? Het geloof is nog gemengd met velerlei vreze, wordt aangevallen door velerlei twijfel, en schijnt soms geheel bezwaken te zijn, ik vraag: wat is dit in vergelijking met den hemel? Daarom staat er geschreven, dat 'Hij zal komen om verheerlijkt te worden in Zijne heiligen, en wonderbaar te worden in allen, die geloven, ' 2 Thessalonicenzen 1:10, dan zullen zij de beschikking Gods aanbidden die hen hier leerde geloven om ginds te zien. Zij zullen opgetogen staan, als ze zien en horen, waartoe het geloof hen heeft gebracht, terwijl de overigen, omdat ze niet door Christus tot God gekomen zijn, in den poel des vuurs zullen geworpen worden.

Berouw zal er in den hemel onder hen, die door Christus tot God gekomen zijn, niet gevonden worden, neen, de hel is de plaats voor een te laat berouw, daar zal zijn wening en knersing der tanden, als zij erkennen moeten, hoe dwaas en slecht ze waren, toen zij niet door Christus tot God wilden komen.

‘Heere, doe ons open!’ Maar het antwoord zal zijn: ‘Gaaf weg van Mij, gij vervloekten! in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijnen engelen bereid is. Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij niet te eten gegeven, enz. Bovendien hebt gij geweigerd door Mij tot den Vader te gaan, en nu wordt gij door Mij van Zijne bruiloft uitgeworpen, Mattheus 25.

Zij, die niet door Christus willen zalig gemaakt worden, moeten door Christus verdoemd worden, een derde is niet mogelijk. Het eerste weigeren kunnen zij, maar het andere ontlopen niet. En nu, degenen, die niet door Christus tot God gaan, zullen tijd-indien ik het tijd mag noemen-en gelegenheid te over vinden, om te bedenken wat zij hebben gedaan, toen zij weigerden door Christus tot God te gaan. Dan zullen zij al hun aandacht en hun denkkraft op dat ene punt richten, dan zullen hun gedachten branden binnen in hen, en het ‘te laat’ zal hun bij elke gedachte een angel zijn, die hen onophoudelijk pijnigt.

Dan zullen zij degenen benijden, die zij vroeger veracht, en rechtvaardigen, die zij vroege veroordeeld hebben. Dan zal de rijke man gaarne zijne plaats met die van Lazarus willen verwisselen, hoewel hij in deze wereld zijne eigene omstandigheden liever had. De dag des oordeels zal tonen, dat degenen, die zij voor het dwaast gehouden hebben, inderdaad de wijsten zijn geweest, dan zullen ze recht oordelen. Na dien dag zullen ze geen bitter meer met zoet, gene duisternis met licht, noch kwaad met goed verwarren, dan zal hun dwaasheid en verblinding geweken zijn. De hel zal eens voor de ongelovigen een krankzinnigengesticht zijn, waar God hen tot zelfbewustzijn zal terugbrengen, en waar ze alle dwaze keuzen en daden zullen inzien, maar niet tot hun voordeel of baat, de kloof, die zich tussen hemel en hel bevindt, is onoverkomelijk, Lukas 16:23-26.

Maar welk ene vreugde zal het voor de ware Godzaligen zijn, te bedenken, dat zij op de wereld door Christus tot God zijn gegaan! Het was genade, dat zij aanvankelijk kwamen, het was hun zaligheid, te mogen blijven komen, naar het is hun eeuwige heerlijkheid, dat zij gekomen zijn, gekomen door Christus tot God! Want Hij is alles! al wat goed, werkelijk goed, eeuwig goed is. Tot God! den onmetelijken oceaan van alles goeds. Tot God! als vrienden, door Christus’ verzoeningsdood, want de anderen zullen Hem ontmoeten in Zijnen toorn, omdat zij niet door Christus tot Hem gegaan zijn. O! dat ik mij kon voorstellen, o! dat ik kon indenken, dat ik u krachtiger mocht kunnen beschrijven, den heerlijken toestand van hen, die hier door Christus tot God gegaan zijn. Zo hebben we dan drie hoofdpunten behandeld, namelijk:

1. De voorspraak van Christus,
2. De uitwerking van Christus’ voorspraak,
3. De personen, die aan Christus’ voorspraak deel hebben. We komen dus nu tot het laatste hoofdpunt, namelijk:

4. DE ZEKERHEID, DAT ZIJ DAARAAN STEEDS DEEL HEBBEN

Thans wil ik u aantonen de zekerheid van hun deelgenootschap aan de uitwerking van Christus' voorspraak. 'Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.' Dat Christus eeuwig leeft, is de waarborg voor hen, die door Hem tot God gaan. De zekerheid, dat zij de vruchten van Christus' voorspraak genieten zullen, wordt uitgedrukt in deze woorden: 'also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.' De voorspraak van Christus, en de bestendigheid daarvan, is een zeker bewijs, dat zij, die door Hem tot God gaan, zalig zullen worden.

Wat Zijne voorspraak is, voor wie ze geschiedt, en wat ze uitwerkt, hebben wij reeds gezien, maar de reden van die heerlijke en altijddurende uitwerking zij nu het onderwerp onzer bespreking. En die reden ligt, gelijk de Apostel opmerkt, in hare bestendigheid. 'Also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.' De Apostel wijst dikwijls op die bestendigheid van Jezus' hogepriesterlijk ambt: 'Hij blijft Priester in eeuwigheid, Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek.' 'Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk priesterschap, 'Hebreeën 7:3, 17, 21, 24. En hier. 'also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.'

In onzen tekst nu wordt aangewezen, om welke reden de Apostel hier zo vaak op terug komt: wijl wij door de bestendigheid van dit priesterschap zalig worden, ja, klaarblijkelijk zalig worden, het is duidelijk dat dit zo is. 'Hij kan volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.' Want:

Ten eerste. De bestendigheid Zijner voorspraak bewijst, dat het verbond, waarin zij, die door Hem tot God gaan, begrepen zijn, niet wankelt, noch gebroken, noch opgeheven is door hun zwakheden en overtredingen.

Christus is een Priester krachtens het verbond, en in al Zijne voorspraak als Middelaar houdt Hij Zich aan dat verbond, zolang dit verbond zijne kracht behoudt, blijft Christus' voorspraak van waarde. Daarom, toen God de hogepriesterlijke waardigheid van het Oude Verbond ophief, gaf Hij deze reden: 'Want zij-namenlijk priesters en volk- zijn in dit Mijn verbond niet gebleven.' Daarom werd het aloude priesterschap vernietigd, en de gemeente bleef niet langer tot Israël als volk beperkt, Hebreeën 8:6-9. In het tweede verbond nu, naar hetwelk Christus Hogepriester is, vervult Hij wat wij behoorden te doen, wijl Hij inderdaad het Hoofd en de Middelaar des lichaams is. Daarom acht God het verbond niet gebroken, hoewel wij zondigen, dewijl Jezus Christus, onze Heere, doet wat volgens de wet door ons moest volbracht worden. Daarom zegt Hij: 'Indien zijne kinderen Mijne wet verlaten, en in Mijne rechten niet wandelen, indien zij Mijne inzettingen ontheiligen, en Mijne geboden niet houden, zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen.' Maar hun zonden zullen Mijn verbond met Mijne beminden niet vernietigen, noch oorzaak zijn, dat Ik hen ooit verwerpe. 'Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijne lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen.' 'Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, ' Psalm 89:31-37. Daaruit volgt duidelijk en klaar, dat wij in het verbond blijven, zolang Christus onze Middelaar bij God is en voor Zijn aangezicht staat, want Hij is niet alleen onze Middelaar krachtens het verbond, maar in Hem ligt ook onze gehele zaligheid, waarom wij in Jesaja 42:6 lezen: 'Ik zal U geven tot een verbond des volks, ' dat is tot een Volbrenger van datgene, wat de heilige God door de wet van ons eist. Om dezelfde reden wordt ook gezegd, dat Christus onze Rechtvaardigheid is, namelijk de vervulling der wet in onze plaats. Dat is Hij ons van God gemaakt, Hij stelt in onze plaats aan God Zich zelf voor. Zo dan: indien iemand mij vraagt, waardoor Christus' priesterschap bestendig wordt, dan antwoord ik: door het verbond, want het verbond, krachtens hetwelk Christus Priester is geworden, blijft zijn volle kracht behouden. Wanneer iemand vraagt, of de gemeente in dat verbond begrepen is, dan antwoord ik: ja, en wel in dien

zin, dat alles wat op eeuwig leven en eeuwigen dood betrekking heeft, op Zijne schouders gelegd, en Hij alleen de Uitvoerder daarvan. is. Hij is de Heere, onze Gerechtigheid, Hij is de Behouder des lichaams, zodat mijne zonden het verbond niet verbreken, ondanks dezelve, blijft Gods verbond met ons in Christus vast tot in eeuwigheid. En wel om deze reden: wijl gene zonde gevonden is in Christus, die in het verbond van den Vader met ons als onze Borg optreedt, namelijk om datgene te doen, waarmee wij alleen voor den Vader mogen verschijnen. En het is duidelijk, dat God zelf het also bedoelt, omdat Hij, door Zijne eigenmachtige daad, ons het goede toerekent, dat wij nooit gedaan hebben, die gerechtigheid, die wij nimmer volbrachten, ja, Hij legt onze zonden op Christus, die niet alleen voor al onze zonden voldaan, maar ze ook zover en van God en van ons verwijderd heeft, dat ze den daders in der eeuwigheid niet weer kunnen toegerekend worden ten dode en ter verdoemenis, Romeinen 4:1-5. De Schriften getuigen van deze waarheid zo duidelijk, dat men een Turk, of Jood, of Atheïst zou moeten zijn om ze te loochenen. Bovendien Gods gebod, dat de mens geloven moet in den naam Zijns Zoons ter rechtvaardigheid, toont het helder genoeg aan, en de reden van dit gebod noch krachtiger, namelijk: ‘Want dien, die gene zonden gekend heeft, heeft Hij zonde, voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem, ‘ 1 Corintheërs 5:19-21. Daarin heeft dan ook Gods proclamatie bij de opstanding Zijns Zoons van de doden, zijnen grond: ‘Zo zij u dan bekend, mannen broeders! dat door Dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt, en dat gij van alles, waarvan gij niet kondt gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Dezen een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt, ‘ Handelingen 13 38, 39.

Indien dit zo is, gelijk we reeds zagen, dan ligt er ene uitgestrekte betekenis in deze woorden: ‘Hij leeft altijd om voor hen te bidden, ‘ ja, de waarborg der zaligheid voor allen, die door Hem tot God gaan. Want zo Christus een Priester is krachtens het verbond, en Priester blijft zolang het verbond stand houdt, en wanneer, gelijk het verbond eeuwig is, ook Zijn priesterschap eeuwig en onveranderlijk is, dan kan het niet anders, of de mens, die door Hem tot God gaat, moet zalig worden, want zolang het verbond, het verbond der genade, van kracht blijft, kan niemand een reden aanvoeren, waarom hij, die door Christus tot God gaat, verdoemd worden, of Christus’ priesterschap ophouden zou. Daarom, nadat de Apostel gesproken heeft over de voortreffelijkheid van Zijn persoon en Zijn priesterschap, toont hij aan, dat de zegen van Gods verbond bij ons blijft, namelijk, dat de genade ons voortdurend wordt geschonken uit kracht van Zijn priesterschap, en dat God onze zonden en onze ongerechtigheden geenszins meer zal gedenken, Hebréeën 8:10-12, 10:16-22. Gelijk ik reeds met een enkel woord aanhaalde, indien dit verbond, waarvan de Heere Jezus Middelaar en Hogepriester is, niet alleen genade en vergeving der zonden behelst, maar tevens de belofte, dat wij deelgenoten daarvan zullen zijn en blijven, door het bloed Zijns priesterschaps-want dat is de pleitgrond-waarom zouden wij dan niet vrijmoedigheid hebben, niet alleen om door Hem tot God te gaan, maar ook om ‘in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op enen versen en levenden weg, welken Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is: door Zijn vlees’?

Ten tweede. Voorts is de onveranderlijkheid Zijns priesterschaps bevestigd geworden ‘met eedzwering, door Dien, die tot Hem gezegd heeft: de Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, ‘ Hebréeën 7:21. Deze eed schijnt mij toe, de bevestiging des verbonds te zijn, gelijk Paulus te voren aan de Galaten (3:15-17) schreef, toen hij daarvan sprak ten opzichte der wet, die met het verbond der genade geen tegenspraak vormt, ja, hij spreekt daar van de wederzijdse bevestiging door den Vader en den Zoon. Nu, zeg ik, wijl Hij krachtens dit verbond Priester is en blijft, en wijl ‘de Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, ‘ worden wij nog vaster overtuigd van de gewisheid, dat zij, die door Christus tot God gaan, de zaligheid beërven zullen.

Bij ede verzekert de Heere aan Christus, en door Hem aan ons, dat zijn raad onveranderlijk is, Hebreëen 6:16-18, en dat Zijn besluit ‘volkomenlijk zalig te maken degenen, die door Christus tot Hem gaan, ‘ ten enenmale onwankelbaar vaststaat. Dit bewijst tevens, dat het verbond en de belofte van vergeving der zonden, eveneens hecht en onwrikbaar is. En het is uwe aandacht waardig, Gods eed nader te overdenken: ‘De Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen.’ Het is, als of er geschreven stond: ‘Wat Ik gezworen heb, verbind Ik Mij eeuwig te houden, ‘ of: ‘Ik zal dien eed nimmer verbreken, ‘ en die eed luidt: ‘Gij zijt Priester in der eeuwigheid.’ Daar nu, gelijk reeds te voren werd opgemerkt, Zijn priesterschap uit het verbond voortvloeit, en deze priesterlijke waardigheid bij ede bevestigd is, kan het niet anders of hij, die door Hem tot God gaat, wordt aangenomen, want zou zo iemand afgewezen worden, dan moest het zijn, of wegens de grootheid zijner zonden of wegens de onvoldoendheid van des Middelaars zoenverdiensten in het door Hem gebrachte offer. Doch laat de reden zijn wat zij wil, het komt in ieder geval voornamelijk op Christus’ offerande, dan op het verbond, en eindelijk op God zelf neer, die gezworen heeft, en het zal Hem niet berouwen, dat Christus Priester is in der eeuwigheid. Ik bespreek dit om u aan te tonen, welke gevaarlijke gevolgtrekkingen ontstaan uit de dwaling, dat sommigen, die door Christus tot God gaan, niet worden aangenomen, hoewel ‘Hij altijd leeft om voor hen te bidden.’ En ik moet voorts nog dit opmerken, dat des Heeren eed, wijl deze een zodanige is, als wij reeds hebben opgemerkt, die Christus’ priesterschap als eeuwig en onwankelbaar vaststelt, verklaart: dat God voor eeuwig voldaan is met de verdiensten des Middelaars, dien Hij nooit iets zal weigeren, dat Deze Hem om Zijner verdiensten wil zal vragen. Want deze eed bewijst niet alleen Gods vast besluit, om van Zijnen kant het verbond te houden, door aan Christus te geven waarom Hij krachtens Zijne zelfofferande bidt, maar tevens, dat volgens Gods oordeel Christus’ bloed elke zondaar kan zalig maken, en dat God Zijne voorspraak nimmer zal verhinderen of afwijzen, voor hoe grote zondaars zij ook pleiten moge, zodat deze waarheid immer duidelijker en helderder wordt: ‘Hij kan volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.’

Ten derde. De onveranderlijkheid van Christus’ priesterschap berust op Zijn eigen bestaan: ‘Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk priesterschap’, Hebreëen 7:24. En hoewel men in dezen tekst bij het eerste gezicht veel onopgemerkt laat, toch rusten daarop de woorden, die den grond onzer overdenking vormen. ‘Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk priesterschap, waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken namelijk om Zijns onvergankelijken priesterschaps wille-degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden.’

Christus’ leven is dus de grond van de onveranderlijkheid Zijns priesterschaps, en also de grond der behoudenis voor degenen, die door Hem tot God gaan: ‘Wij zullen behouden worden door Zijn leven’: Romeinen 5:10. Op ene andere plaats wordt dan ook Zijn leven hoog verheven in de woorden: ‘de kracht des onvergankelijken levens’, ‘Die niet Priester is geworden naar de wet eens vleselijken gebods, maar naar de kracht des onvergankelijken levens’, Hebreëen 7:16. Een onvergankelijk leven is dus iets krachtigs, en in tweeërlei opzicht is het inderdaad hoogst belangrijk:

1. Het is boven den dood verheven, en dus ook boven degene, die het geweld des doods heeft, dat is: den duivel.

2. Het stelt Hem in staat, in Zijne eigene zaak de laatste te zijn en voorkomt also, dat Zijne voorspraak eens ophoude.

1. Wij willen over het eerste punt spreken, en tot beter verstand aantonen, van welk leven de Apostel hier spreekt, en dan, waarom het, zowel ten opzichte van Zijn priesterambt, als in ons belang, zo voortreffelijk is.

Wat voor een leven is also de grondslag Zijns priesterschaps? Het is een hernomen leven, Zijn eigen leven, aan de macht des grafs ontruikt, een leven, dat wij verbeurd hadden, wijl Hij in onze plaats getreden is, een leven, dat Hij weer aangenomen heeft, als de overste Leidsman onzer zaligheid. 'Ik leg Mijn leven af, opdat Ik hetzelve wederom neme. Dit gebod heb ik van Mijnen Vader ontvangen', Johannes 10:17, 18. Het is dus een leven, dat weer werd aangenomen als een bewijs en zeker teken, dat de verzoening door dit sterven volbracht en aangenomen was, waarom andermaal geschreven staat: 'Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven, en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode', Romeinen 6:10. Hij leeft, wijl Hij God door Zijn sterven voor onze zonden voldaan, wijl Hij door Zijn zoendood Zijn leven Zich verworven heeft. Indien nu Zijn leven, krachtens Zijnen kruisdood, een zelf verworven leven is, gelijk Handelingen 2:24 duidelijk aantoon, en indien dit leven de grondslag is van de onveranderlijkheid van Zijn aanvankelijk priesterschap, gelijk wij zagen, dan volgt hieruit, dat de voleinding van Zijn priesterschap, Zijn middelaarschap, rust op de bevestiging der verdiensten Zijner offerande, hetwelk is Zijn weer aangenomen leven. Derhalve ligt de grondslag Zijns middelaarschaps niet in de kracht eens vleselijken gebods, maar in die Zijns eeuwigen levens, in de kracht van een leven, dat den dood ontworpen en eeuwig verheven is boven al wat het in enigerlei wijze zou kunnen aantasten, want 'Christus, opgewekt zijnde van de doden, sterft niet meer, de dood heerst niet meer over Hem', Romeinen 6:9. Daarom wees Christus op Zijn leven, het leven, dat Hij Zich zelf door Zijnen dood verworven had, om Johannes te troosten, toen deze als dood aan Zijne voeten viel op het gezicht Zijner overstelpende heerlijkheid: 'En Hij leide Zijne rechterhand op mij, zeggende tot mij: vrees niet, Ik ben de Eerste en de Laatste, en Die leef, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen', Openbaring 1:17, 18. Waarom zou Christus Johannes op Zijn leven hebben gewezen om hem te troosten, indien dat leven hem niet ten goede kwam? Maar toch lag de waarde van dat leven niet daarin, dat het bestond, maar veeleer, dat het gegeven was om zijne zonden en hernomen tot zijne rechtvaardigmaking, een leven, afgelegd tot een rantsoen voor hem, en weer aangenomen om hen zalig te maken, gelijk onze tekst aanwijst: 'Hij kan volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden'.

Nog eens: nog klaarblijkelijk wordt het dat Christus, door Zijn leven wederom te nemen, den vijand Zijns volks dood en verderf heeft bereid, wanneer wij lezen, dat Hij aan de zo-even genoemde geruststelling Zijns dienstknechts: 'Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen', nog toevoegt: 'En Ik heb de sleutels der hel en des doods. Ik heb ze in Mijne macht, Ik heb ze overwonnen. Ik vertreed ze als Overwinnaar en Veroveraar onder Mijne voeten, als Een, die heerschappij voert over het leven (want Hij is de Vorst des levens), als Een, die eeuwig leeft. Amen.' Daarom wordt op ene andere plaats gezegd: 'Hij heeft den dood te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het Evangelie', 2 Timotheus 1:10. Hij heeft den dood te niet gedaan door Zijnen dood, door Zijnen dood heeft Hij te niet gedaan degene, die het geweld des doods had, dat is: den duivel, en het leven aan het licht gebracht (verhevene uitdrukking). Vanwaar? Van God, die Hem uit de doden heeft opgewekt. En het leven aan het licht gebracht, zo. dat wij het zien en aanschouwen, door het Woord der waarheid des Evangelies.

Zo dan: het leven, dat Hij nu heeft, is een leven, eens opgeofferd als rantsoen voor onze zonden, een leven, dat Hij zich verworven en weer aangenomen heeft krachtens de verdienste Zijns stervens, een leven, door welks kracht èn dood, èn zonde, èn vloek zijn overwonnen, en dus een leven, dat eeuwig boven deze machten is verheven. Zulk een leven leeft Christus: een leven van verdienste, van verzoening, van heerlijkheid-en dat leven besteedt Hij, wijl Hij altijd leeft om voor ons te bidden.

Alzo is Zijn leven een voortdurend pleiten en bidden voor Gods aangezicht ten gunste dergenen, die door Hem tot den Vader komen, al zou ook Zijn voorspraak zich daartoe bepalen, dat Hij den Vader slechts op Zijn leven wijst, want Zijn tegenwoordig leven getuigt, dat Hij de zonden verzoend heeft van hen, die door Hem tot God gaan. Het bevestigt bovendien, dat dood en hel door Hem te hunnen behoefte zijn overwonnen, omdat Hij werkelijk leeft en de sleutels van dood en hel heeft. Maar nu, voeg bij dit leven, dit leven van verdienste, Zijne voorspraak, Zijn pleiten op dit leven van verdienste, Zijn bidden vóór hen, en tegen allen, die hen trachten te verderven, wijl zij zelven ook reeds in de macht des doods waren, en welk ene bemoediging licht hen voor, die in de hope eens eeuwigen levens door Christus tot God gaan. Want,

2. En zo komen wij tot ons tweede punt, namelijk, dat Zijn eeuwig leven Hem in staat stelt, in Zijne eigene zaak de laatste te zijn en ene beslissende stem te hebben, en, buiten het zo even besprokene, is dit het grootste nut Zijns onsterfelijken levens.

Zijne zaak, wat is Zijne zaak? Wat anders, dan dat de dood, dien Hij stierf toen Hij in de wereld was, genoegzaam was en is om allen, die door Hem tot God gaan, van de hel te bevrijden, of, gelijk onze tekst zegt, volkomenlijk zalig te maken. Indien nu deze zaak gene rechtvaardige was, wat zou Zijn leven baten? Ja, Hij leeft door de kracht Gods, door de kracht Gods voor ons, of ten nutte van ons welzijn, want Hij leeft om voor ons te bidden, te bidden vóór ons tegen Satan, onzen beschuldiger, 2 Corinthiërs 13:4. Daarenboven, Hij leeft voor God en met God, en zulks nadat Hij zijn leven gegeven heeft tot een rantsoen voor ons. Wat volgt hieruit duidelijker, dan dat betaald is geworden voor degenen, wier zonden Hij heeft gedragen op het hout? Daarom, wijl Zijn Vader Hem leven en goedertierenheid heeft gegeven, nadat Hij voor onze zonden gestorven was, moet noodzakelijk het leven, dat Hij thans leeft, een leven zijn, dat Hij ontving als de bezegeling Zijner zoenverdiensten voor ons.

God is rechtvaardig, en toch leeft Christus, ja, leeft Christus in den hemel! God is rechtvaardig, en toch leeft Christus, ons Pascha, daar, ondanks al wat onze vijanden daartegen beproefd hebben.

Merk dit in het voorbijgaan op, dat, hoewel de toelag des duivels tegen ons, door ons bestendig voor Gods aangezicht te beschuldigen en onze zaligheid tegen te werken, hiermede schijnt te eindigen, zijn woeden toch bovendien gericht is zelfs tegen Christus' leven, opdat Zijn priesterschap eindelijk moge vernietigd worden, en bijgevolg, opdat God onrechtvaardig bevonden worde, als Hij dezulken aanneemt, voor wier zonden niet voldaan is, en die dus nog onder Satans macht verkeren. Want die zich stelt tegen hen, wier Middelaar Christus is, verzet zich tegen Christus en Zijne verdiensten, en hij, die zich tegen Christus' voorspraak verzet, staat tegen God op, die Hem ten eeuwigen Hogepriester heeft gemaakt. Ziet gij dus wel, hoe Gods zaak, Christus' zaak, en de belangen der ziel, die door Christus tot God gaat, dooreen gewezen zijn, zij zijn alle in een bodem geworteld. Raak ene aan, en gij raakt ze alle aan, overwin die ziel, en gij overwint Haren Middelaar, overwin Dezen, en gij overwint zelfs Hem, die Christus ten eeuwigen Hogepriester maakte. Want onze tekst kent gene beperking: 'Hij kan volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan'. Hij zegt niet: nu en dan enen, of, zondaars, die niet te diep gevallen zijn, maar degenen, die door Hem tot God gaan, hoe groot ook hun zonden geweest zijn, gelijk blijkt uit deze bijvoeging: volkomenlijk: 'Hij kan volkomenlijk zalig maken'. Maar indien hij zulks niet kan, waarom heeft Hem dan de Koning gezonden, ja, waarom kwam de Koning Hem verlossen en liet Hem vrij uitgaan, ja ontving Hem in Zijne tegenwoordigheid en maakte Hem enen Heere over al Zijn volk en gaf alle dingen in Zijne handen over?

Maar Hij leeft, leeft in der eeuwigheid, en Zijne voorspraak wordt aangenomen, ja, Hij is van God daartoe gesteld, daarom 'kan Hij volkomenlijk zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan.' Dit dus, dat Hij leeft, leeft voor het aangezicht Gods en des oordeels, en zulks in

rechtmatigheid, heeft vooral betrekking op Zijn leven als Middelaar voor dengenen, wie Zijne voorspraak geldt. En dat Hij altijd leeft, wat betekent dit anders dan dat Hij moet leven en al Zijne vijanden overleven, want 'Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijne voeten zal gelegd hebben, ' 1 Corinthiërs 15:25. Ja, zelfs Zijne voorspraak duurt langer dan een dier vijanden. Want duivel en zonde zullen niet eeuwig bestaan, noch immer beschuldigingen inbrengen. De tijd genaakt, dat het recht zijn loop zal gehad hebben, en alle beschuldigers afgewezen worden. Maar nog dan en daarna zal Christus, onze Hogepriester leven, en Zijne voorspraak bestaan, ja en eveneens zij, voor wie Hij bidt, also zij door Hem tot God gaan.

Nu, wijl Hij leeft en al Zijne vijanden overleeft, en wijl Zijne voorspraak ten laatste alleen geldt, wijl Hij in Zijn gebed op Zijne algenoegzame verdiensten voor een rechtvaardig God pleit, tegen een leugenachtigen, boosaardigen, nijdigen en woedenden vijand, moet Hij Zijne zaak eindelijk winnen, Zijne zaak en die Zijns volks, tot heerlijkheid Gods en tot hun zaligheid. Zijn leven en voorspraak moeten dus de overhand behouden, er is gene macht, die zulks beletten kan. Is dit dan niet ene waarheid, zo klaar als de zon, dat zij, die door Hem tot God gaan, zalig zullen worden, wijl Hij altijd leeft om voor hen te bidden?

Ten vierde: De onveranderlijkheid van Christus' middelaarschap is gegrond op het verbond tussen God en Hem, op enen eed, op Zijn eigen leven, maar ook de waardij Zijner verdiensten. Reeds in het voorbijgaan is daarop gewezen, maar wijl dezelve een werkelijke grondslag voor de onveranderlijkheid Zijns middelaarschaps is, wil ik er afzonderlijk een paar woorden over spreken.

Christus' middelaarschap ten bate van hen, voor wie Hij stierf, ten einde hen volkomenlijk zalig te maken, mag gerangschikt worden onder het erfdeel, dat Hij hun gekocht heeft. Daarom kan Zijne voorspraak niet verder reiken dan Zijne verdiensten, want Hij bidt dan niet voor degenen, voor wie Hij niet stierf. Inderdaad, zo wij de kracht Zijns doods in de grootste uitgestrektheid nemen, dan zien wij, dat Zijn sterven voldoende is om de ganse wereld zalig te maken. Maar Zijn middelaarschap is binnen enger grenzen beperkt. Het brandofferaltaar was veel groter dan het reukaltaar, dat Christus' middelaarschap voorbeeldde, Exodus 27:1, 30:Openbaring 8:3. Maar ik zeg, Zijn middelaarschap geldt degenen, voor wie Hij stierf met het vaste voornemen, ze zalig te maken, waarom het op de waardij Zijns levens moet gegrond zijn. En werkelijk, Zijn middelaarschap is, zover ik weet, niets anders dan een voorstellen van hetgeen Hij in de wereld voor God tot onze redding gedaan heeft en een pleiten daarop tot onze zaligheid. Het bloed der besprenging is dat, hetwelk uit eigen verdienste spreekt, Hebréeën 12:24, naar de waarde van dat bloed meet God af en geeft Hij ons genade en eeuwig leven, waarom Christus' Middelaarschap ook zijne kracht ontleent aan Zijne verdiensten: 'Door Zijn eigen bloed is Hij eenmaal ingegaan in het heiligdom, (te voren) ene eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende, ' Hebréeën 9:12.

Indien Hij, nu door bloed daarin gegaan is, zo moet Hij ook op bloed Zijne voorspraak gronden. Zijn bloed baande Hem den weg om het heiligdom binnen te treden, Zijn bloed moet ook ons den weg daarheen banen. Toch moeten we ook hier op onze hoede zijn, want Zijn bloed was de voorwaarde om als Priester van Zijn volk op te treden, Zijn bloed is de voorwaarde voor ons als Zijne verlostten, om zalig te worden. Dit toont voldoende de waardij van Christus' bloed aan, zelfs van Zijn altijd leven om voor ons te bidden, want Zijne zoenverdiensten duren zo lang Hij leeft, en komen allen ten goede, voor wie Hij eeuwig leeft om voor hen te bidden. O, dierbaar bloed! O, eeuwige verdiensten!

Op Zijn bloed moet Christus als Middelaar pleiten, om der gerechtigheid wille, en om des vijands mond te stoppen, als ook om ons aan te moedigen om door Hem tot God te gaan. Gerechtigheid, wijl ze tot Gods wezen behoort, is in de zaligmaking van zondaren niet buitengesloten. Maar hoe is dat mogelijk, daar in den beginne gezegd is: 'ten dage als gij

daarvan eet, zult gij den dood sterven, ‘ tenzij een volkomen voldoening geschonken is, die door God wordt aangenomen. Anders zou ook de vijand nimmer ophouden, onze zaligheid tegen te staan. Maar nu heeft God verklaard, dat onze zaligheid steunt op gerechtigheid, wijl deze door bloed verworven is. En hoewel God Zijnen Zoon niet behoefde over te geven om voor ons te sterven, opdat wij zalig, en des duivels mond gestopt zou worden, toch is beide in dit verlossingswerk geschied, en zo wordt duidelijk, dat wij ‘om niet gerechtvaardigd worden, uit Zijne genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is, welken God voorgesteld heeft tot ene verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot ene betoning van Zijne rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn, onder de verdraagzaamheid Gods tot ene betoning van Zijne rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd, opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende degene, die uit het geloof in Jezus is, Romeinen 3:24, 25. Dit is dus eveneens een pleitgrond: zijn voor ons vergoten bloed.

En opdat gij het tot uwe vertroosting nog duidelijker moogt zien, wilde God bij Christus’ opstanding tonen, welk ene waarde Hij aan het bloed Zijns Zoons hechtte, daarom zei Hij: ‘Eis van Mij, en Ik zal de Heidenen geven tot uw erfdeel, en de einden der aarde tot uwe bezitting,’ Psalm 2:8. Zijn bloed heeft alsoo waarde genoeg om tot grondslag Zijner voorspraak te dienen, ja, het is meer dan voldoende voor Christus om ten behoeve der mensen bij Zijnen Vader als pleitgrond aan te voeren. Ik twijfel niet of Christus’ bloed is vermogend om, zo God Almachtig het wilde, de zielen der ganse wereld zalig te maken. Maar het is Christus’ bloed, en Hij mag doen wat Hij wil met wat Zijn eigen is. Ook is het Gods bloed, en Hij mag dus evenzo des zelfs verdiensten aanwenden naar Hij verkiest. Maar de, ziel, die komt, zal de kracht van dat bloed ervaren en gevoelen, namelijk de ziel, die door Christus tot God gaat, want voor haar is die waarde verworven, en Christus leeft altijd om voor haar te bidden. Nu, aangezien Christus’ middelaarschap op een verbond, een eed, een leven, en ook op de waarde Zijner verdiensten rust, moet het noodzakelijk allen tegenstand overwinnen en zegevieren. Dit is dus het laatste gedeelte van onzen tekst: dat hij, die door Christus tot God gaat, volkomenlijk zalig zal worden, alsoo ‘Hij altijd leeft om voor hem te bidden.’

Ten slotte wil ik uit het behandelde weer enige gevolgtrekkingen afleiden.

Vooreerst dan volgt daaruit, dat de zielen, die door Christus zalig gemaakt worden, in zich zelf in een hoogst beklagenswaardigen toestand verkeren. O, wat valt er niet te doen, als ik mij zo mag uitdrukken, alvorens een zondaar voor eeuwig zalig gemaakt is! Christus moest sterven, maar dat is niet alles, de Geest der genade moet ons gegeven worden, maar dat is evenmin alles, Christus moet altijd leven om voor hem te bidden. En, gelijk Hij dit voor allen doet, zo doet Hij het voor elkeen in het bijzonder. Hij was mijne Voorspraak voor ik geboren werd, opdat ik ter gezetter tijd tot Hem mocht komen. Ook daarna was Hij mijne voorspraak, dat ik in mijn onwedergeboren staat voor de hel mocht bewaard blijven, tot op den tijd mijner roeping en bekering. Wederom is Hij mijne voorspraak, opdat het werk, in mijne ziel begonnen, moge volmaakt worden niet slechts tot den dag mijner ontbinding, maar zelfs tot den dag van Christus, dat is, tot den dag, dat Hij komen zal om te oordelen, Filippenzen 1:6. Zo dan, gelijk Hij mijne zaligmaking begon alvorens ik was, zo gaat Hij daarmee voort wanneer ik gestorven en heengegaan zal zijn, en Hij houdt nimmer op, mij zalig te maken, totdat Hij mij voor eeuwig voor Zijn aangezicht gesteld zal hebben.

Maar, zeg ik, in welk een betreurenswaardigen toestand moet ons onze zonde gebracht hebben, dat dit alles nodig is om ons zalig te maken! O, hoe moeilijk wordt het hart van de zonde gereinigd, wanneer deze er eens binnengedrongen is! Bloed neemt de schuld weg, inwonende genade vermindert de besmetting, maar het graf is de plaats, in welks mond eindelijk de volkomen scheiding tussen het wezen der zonde en den gezaligde tot stand komt, Jesaja 38:10. Niet, dat het graf zelf macht bezit om van de zonde te reinigen, maar God volgt Satan tot aan de deur zijner eigene woning, (want het graf is de deur of poort der hel) en zal juist daar, waar

Satan meent ons voor goed in zijne macht te hebben, door de kracht Zijner genade ons doen schijnen als de zon en als engelen ons bekleden. Intussen leeft Christus altijd om voor ons te bidden.

Ten tweede leid ik er uit af, dat, gelijk Satan meende ons den genadeslag te geven, toen hij onze natuur verontreinigde en onze ziel ten dode voerde, hij thans alle krachten inspant om ons in zijne macht te houden en zijne gevangenen niet gemakkelijk laat ontsnappen. Hij is vol vuur tegen ons, vol van een boosaardig vuur, hetgeen blijkt

1. Niet slechts uit zijn eersten aanval op onze stamouders, maar vooral uit zijne woede, toen de Verlosser in de wereld verscheen. Hij zocht Zijnen dood reeds in Zijne kindsheid, hij haatte Hem in Zijne kribbe, hij vervolgde Hem, toen Hij nog maar een knaap was, Mattheus 2. Toen de Heiland toenam in jaren en Zijne heerlijkheid begon te openbaren, hoe behendig ging de oude slang, die genaamd wordt duivel en Satanas, te werk, opdat Hij de wereld niet voor Zich won! Hij overreedde het volk, dat Jezus den duivel had, dat Hij uitzinnig en een verleider was, dat Hij Zijne wonderen verrichtte door den duivel en duivelse kunsten, dat de profeten niets van Hem hadden gezegd, en dat Hij enen erediens omver zocht te werpen, die op Gods verordeningen rustte. En, met dit alles niet tevreden, vervolgde Satan Hem ten dode toe en rustte niet, voordat hij Zijn bloed als water vergoten had. Ja, zo onverzadelijk was zijne wraakzucht, dat hij de Romeinse soldaten omkocht om het wonder Zijner verrijzenis te loochenen, en deze leugen zulk een algemenen ingang wist te verschaffen, dat zij nog tot op den huidigen dag het struikelblok der Joden gebleven is, Johannes 10:20, 7 12, Mattheus 9 34, Johannes 7:52, Lukas 23 2, Mattheus 28:11-15.

2. Toen Jezus ten hemel gevaren en zo buiten het bereik des duivels gekomen was, maakte deze zich op om op leven en dood met Zijn volk te strijden, Openbaring 12. Ja, wat al verschrikking en gruwelen, ellende en verleiding heeft Gods kerk tot op onzen tijd getroffen! Maar niet voldaan met vervolgingen en algemenen tegenstand, kwelt hij den geest van menige Christen met godslastering en schandelijke gedachten, met duisternis, vrees en afschuw, soms trekt hij Gods volk daardoor af, en een ander maal begint het luide tot den Heer te schreeuwen.

3. Als ook deze pogingen mislukken, tracht Satan in zijnen overmoed bij God zelf te doen wat hij kan, door Hem te bewegen, of Zijns Zoons voorspraak of hen, die door Zijn Zoon tot Hem komen, te verwerpen. En dit is ene der vele redenen, waarom ‘Christus altijd leeft om te bidden voor degenen, die door Hem tot God gaan.’

4. En, als ook dat ten enenmale onmogelijk blijkt, gelijk hij maar al te goed weet, dan werpt hij zich opnieuw op de verlost en martelt hen en brengt ze in verwarring, gelijk hij eens hunnen Heer trachtte te doen, van den dag hunner bekering af tot den dag hunner heerlijkheid toe.

Ten derde maak ik de gevolgtrekking, dat de liefde van Christus tot de Zijnen ene eindeloze liefde is en noodzakelijk zijn moet, ene onuitputtelijke liefde is en niet anders kan wezen. Wie, behalve Jezus Christus, zou ene taak op zich hebben genomen, gelijk de verlossing der zondaars? Met waarheid wordt van Hem gezegd: ‘Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld, enz.’ Indien Hij ‘Zijn aangezicht niet had gesteld als enen keisteen’, gewis, de ontzaglijkheid van dit werk zou Zijnen geest overstelpt hebben, Jesaja 42:4, 50:6-7.

Want overdenk slechts wat de zonde is, waarvan zij verlost moeten worden, overpeins wat de duivel en de vloek zijn, van welke zij ontheven moeten worden, en gij zult spoedig tot het besluit komen, dat Jezus ten volle den naam van WONDERLIJK verdient, en dat Zijne liefde inderdaad alle kennis te boven gaat.

Herinner u bovendien door welke middelen die zielen verlost worden: ten koste van Christus’ leven, ja, ten koste van de nabijheid Zijns Vaders. Ik ga dit punt voorbij en spreek niet over de alles te boven gaande tegenspraak, welke Hij van de zondaars heeft verdragen, en waardoor

niet slechts Hij gegriefd, maar, naar Zijn eigen woord, Zijne ziel geheel bedroefd is geworden tot den dood toe. En toch, dit alles, alles, kon Hem van Zijn voornemen niet afbrengen.

Voeg bij al het opgenoemde nog: Zijne eeuwigdurende voorspraak voor ons, de heerlijke uitwerking daarvan bij God, en bovenal het oneindig aantal malen, dat wij door onze zonden Hem tarten ons uit Zijnen mond te spuwen, in plaats van onze Middelaar te zijn. Hoe dikwijls wordt Zijne herhaalde voorspraak gevolgd door de hernieuwing onzer overtredingen, en toch blijft Zijne liefde alle kennis te boven gaan, ver verheven boven onze grootste en diepste bewondering. Wat zag of ziet de Heere Jezus in ons, om zoveel moeite, smart en kosten ten offer te brengen, ten einde ons zalig te maken? Wat verwerft Hij zich door dezen koop, dan een weinig dank en liefde onzerzijds? Want zo is het en zal het eeuwig zijn in vergelijking met Zijne onmetelijke en onuitsprekelijke liefde en goedertierenheid jegens ons.

O, hoe zeer zijn wij deze liefde onwaard! Hoe weinig denken wij er aan! Hoe zullen vooral de engelen verbaasd staan, als zij opmerken, hoe luttel de indruk is, dien zulk een onvergelykelijke grootheid, welke wij toch menen te kennen, op ons maakt. Maar ook dat kan Hem er niet toe brengen, onze namen uit te schrappen van de rol dergenen, voor wie Hij bij Zijnen Vader bidt. Laat ons daartoe roepen: Genade, genade!

Ten vierde maak ik daaruit op, dat zij, die door Christus tot God gaan, zalig zullen worden, nadat duivel en zonde alles gedaan hebben om dit te verhinderen. Dit is duidelijk, want de strijd betreft de vraag, wie heer zal zijn: Satan, de vorst dezer wereld, of Christus Jezus, Gods Zoon, of wie de meeste rechten op Gods uitverkorenen kan doen gelden: hij, die hun zonden tegen hen inbrengt, of Hij, die Zijn hartenbloed gaf als een rantsoen voor die uitverkorenen. Wie zal dan verdoemen, nu Christus gestorven is en ook voor ons bidt? Staat stil, engelen! en aanschouwt, hoe de Vader Zijnen Zoon 'een deel geeft van velen, en hoe Hij de machtigen als een roof deelt, omdat Hij Zijne ziel heeft uitgestort in den dood, en met de overtreders is geteld geweest, en Hij veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft', Jesaja 53:12. Gods genade en Christus' bloed zullen voor het einde der wereld ontzaglijke dingen volbrengen onder de kinderen der mensen! Zij zullen als wonderen door Christus tot God gaan, en door een wonderwerk om Christus' wil zalig worden: 'Ziet, deze zullen van verre komen, en ziet, die van het noorden en van het westen, en genen uit het land van Sinim', Jesaja 49:12.

Ziet! dezen, en dezen, en dezen zullen komen, en ziet! genen, en genen uit het land van Sinim! Dat betekent den overvloed dergenen, die door Christus tot God zullen ingaan, tot op den jongsten dag, namelijk, totdat de Antichrist in den put des afgronds geworpen wordt, dan zullen de volken ingaan en zalig worden en wandelen in het licht des Heeren. Maar ik vraag: wat zou den zondaars moed kunnen geven. dat te doen, indien de Heere Jezus niet machtig ware, door Zijne voorspraak 'volkomenlijk' zalig te maken degenen, die door Hem tot God gaan?

Ten vijfde volgt er uit, dat hier voor degenen, die door Christus tot God gaan, een grond van vertrouwen ligt. Een volkomen en voortdurend vertrouwen betaamt ons, die zulk een Hogepriester, zulk een Middelaar hebben als Jezus Christus, wie zou zulk een Jezus door twijfel willen onteren, als alle duivels der hel met hun listen en strikken niets tegen Hem vermogen? Hij is een beproefde hoeksteen, een onwrikbaar fundament, de mens kan vol vertrouwen zijne ziel in de hand diens Verlossers wagen en behoeft niet te vrezen, dat ze niet veilig thuis gebracht zal worden. Zijne macht, Zijne liefde tot den mens, en Zijne onwankelbare trouw staan voor alles borg, en dat alles bezit Hij in oneindige volkomenheid. Reeds vier duizend jaren is Hij een Zaligmaker geweest-twee duizend vóór de wet, twee duizend tijdens de wet, behalve nog de zestien honderd jaren, dat Hij sedert Zijne terugkeer naar den hemel niet opgehouden heeft de Voorspraak te zijn van allen, die door Hem tot God gaan. Ja, de dag moet nog komen en zal nimmer aanbreken, dat men een vlek in Hem bespeuren zal, of bemerken, dat Hij de zaligheid heeft veronachtzaamd van een dergenen, die door hem tot God

gaan. Welk een grond bestaat er dus niet om vast te geloven, dat Christus mij ene heerlijke toekomst zal bereiden, nu ik door Hem tot God ga, en Hij eeuwig leeft om voor mij te bidden! Laat mij dus Zijnen Naam grootmaken, en op Zijn hoofd de kroon van Zijn verlossingswerk plaatsen, door te geloven, dat Hij mij zalig kan maken, ja, 'volkomenlijk zalig maken, wijl Hij altijd leeft om voor mij te bidden.'

Ten zesde eindelijk maak ik de gevolgtrekking, dat Christus voor eeuwig de ere onzer zaligheid moet toegebracht worden. Hij heeft ze tot stand gebracht, Hij heeft ze gewrocht. 'Geef den Heere, gij geslachten der volken! geeft den Heere eer en sterkte', Psalm 96:7. Roemt niet op eigen uitvindingen, verheerlijkt niet het werk uwer handen. Uwe hervormingen, uwe werken, uwe goede daden en al uw roem en glorie, legt ze neer aan de voeten dezes Hoge priesters en erkent, dat alle ere Hem alleen toekomt: 'Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging', Openbaring 5:12. 'En men zal aan Hem hangen alle heerlijkheid van het huis Zijns Vaders, der uitspruitelingen en der afkomelingen. Ook alle kleine vaten, van de vaten der bekers af, zelfs tot al de vaten der flessen', Jesaja 22:24. O, het verlossingswerk van Christus is een werk, dat gene aanmoediging behoeft om ons op te wekken, Jezus Christus te zoeken, groot te maken en te verheerlijken. Heiligen! gaat aan het werk om Hem te verheerlijken in uw lichaam en in uwen geest, Hem, die ons duur heeft gekocht, en verheerlijkt God den Vader in Hem', 1 Corinthiërs 6:20.

TOEPASSING

Thans wil ik nog met een paar toepassingen besluiten, en wel ten eerste vermaan ik u, de ontvouwde waarheid, gelijk elke andere waarheid onzes Heeren Jezus Christus, te overpeinzen. Het priesterschap van Christus is de eerste en grootste zaak, die het Evangelie ons verkondigt-namelijk hoe Hij voor onze zonden gestorven is en Zichzelf aan het kruis heeft opgeofferd, opdat de zegening van Abraham tot ons mocht komen in Hem 1 Corinthiërs 15:1-6, Galaten 3:13-16. Maar wijl nu dit Zijn priesterschap tweeledig is, en het tweede deel van Zijn ambt, namelijk Zijn middelaarschap, binnen het voorhangsel voor ons volbracht wordt, gaat het er mede, gelijk men zegt: uit het oog, uit het hart, en wij vergeten het maar al te zeer. Wij stellen ons met Zijne offerande tevreden, wij zien te weinig op onzen Aäron, als Hij in het heilige der heilige binnengaat om daar voor ons het bloed op het verzoendeksel te sprengen. God verhoede, dat het minste mijner woorden zo door mij bedoeld zij, of door anderen geduid worde, als wilde ik de waarde verkleinen van den prijs, dien Christus voor de verzoening der wereld eens betaald heeft. Doch, aangezien Zijn sterven in het betalen van het rantsoen, en Zijn middelaarschap in het pleiten op de waarde van dien losprijs voor God, tegenover den duivel, bestaat, zo wordt Hij ook hierin verheerlijkt, en behoren wij Hem in de heilige plaats na te staren. Het tweede deel van het hogepriesterlijk ambt onder de wet was met grote heerlijkheid en heiligheid bekleed, voor zover Aäron de heilige klederen alleen aantrok om binnen het voorhangsel den dienst te verrichten, daar stond het wierookaltaar, daar stond de arke des verbonds met het verzoendeksel en bevonden zich de Cherubs, die de engelen moesten voorstellen, welke onophoudelijk op de uitoefening van dit tweede deel van Jezus' verlossingswerk in Gods tegenwoordigheid staren. Want hoewel de engelen niet zulk een onmiddellijk belang hebben bij dat grootse werk, toch is het ook voor de hemelingen een hemel, zoveel genade, zoveel heerlijkheid, en zoveel wijsheid te aanschouwen. O! welk een onuitsprekelijk genot geven de welriekende reuk, de liefelijke gebeden en de hartverheffende wierook, die zonder ophouden van het verzoendeksel opstijgen naar 'boven, ' waar God is, en hoe verrukkelijk is het, te zien met welk een heerlijken uitslag die voorspraak en voorbeding bekroond wordt. Hij, die niet door Gods genade iets daarvan heeft leren verstaan, bezit nog een hoogst onvolkomen geloof en mist menige zoete ervaring, die hij anders zou genieten. Daarom, zeg ik, vermaan ik u dit deel van Christus' verzoeningswerk voor ons te overdenken. En daartoe kunnen u de plechtigheden der wet, hoewel ze thans buiten gebruik zijn, zeer te stade komen, want derzelver betekenis is rijk, en menig Christen heeft er grote schatten uit geput. Daarom raad ik u, de vijf boeken van Mozes te lezen, ja, lees ze dikwijls en herhaaldelijk, en wanhoop niet, of gij zult geholpen worden om iets van Gods geest en wil, daarin neergelegd, te leren verstaan, al moogt gij menen, dat ze voor u geheel toegesloten zijn. Bekommer u er evenmin om, dat gij geen verklaring of uitlegging bezit, bid en lees, lees en bid, want een weinig van God is beter dan veel van mensen. Bovendien, wat van mensen afkomstig is, mist onfeilbaarheid, en wordt door anderen vaak nog meer verduisterd, maar wat van God afdaalt, is even gewis als een nagel in hard hout. Ik weet dat er tijden van bijzondere verzoeking zijn, maar ik heb nu het oog op de Christenheid in het algemeen. Niets blijft ons zo zeer bij, als hetgeen wij van God ontvangen, en de reden, waarom vele Christenen thans met sommige dingen zo verlegen staan, ligt daarin, dat zij tevreden zijn met hetgeen zij uit mensenmonden vernomen hebben, zonder zelf te onderzoeken en voor God neer te knielen, om van Hem de waarheid te mogen leren. Wat wij uit Gods hand ontvangen, gewordt ons van de munt, hoezeer oud in zich zelf, is het toch nieuw voor ons. Oude waarheden zijn immer nieuw voor ons, indien zij met den adem des hemels bedauwd tot ons komen. Ik zeg dit niet uit verlangen, dat men zijne leraars lere verachten, maar om aan te tonen, dat er thans onder' de Christenen zoveel traagheid heerst, die hen van een naarstig onderzoek der dingen terughoudt

en hen tekort doet schieten ten opzichte van datgene, wat door den Geest der getuigenis voor hun gewetens verzegeld is. Aanschouw den groten afval onzer dagen, en het schier onverklaarbare verzet tegen eens beleden waarheden.

Ten andere: Gelijk ik er bij u op aandrang, deze grote waarheid ernstig te overwegen, zo wens ik u ook te vermanen, om er voor u zelven en anderen winste mede te doen. De waarheid te kennen, alleen om wille der wetenschap verraadt, dat de ziel niets of weinig van genade verstaat, en de waarheid te verkondigen uit begeerte naar lof en ijdele eer bewijst evenzeer, dat men vreemd is aan Goddelijken eenvoud, maar wat ik weet aan te wenden tot heil van mij zelf en anderen, is inderdaad een waar Christendom. Nu kunnen ontvangen waarheden ten opzichte van mij zelf en van anderen op verschillende wijzen ten goede komen, en wel:

1. Ten opzichte van mij zelf, zo ik de kracht onderzoek, die er gelegen is in de door mij verkregene kennis der waarheid. Elke rechte kennis der waarheid bezit in zich ene kracht, de kennis is de vorm, maar de kracht is de kern en het leven. Zonder dit laatste baat mij de waarheid niet, noch nut zij dengenen, wie ik ze mededeel. Daarom zei Paulus tot de Corinthiërs: 'Maar ik zal haast tot u komen, zo de Heere wil, en ik zal dan verstaan, niet de woorden dergenen, die opgeblazen zijn, maar de kracht. Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht', 1 Corinthiërs 4:19, 20. Onderzoek alzo naar de kracht van hetgeen gij weet, want het is de kracht, die u ten zegen zal verstrekken. En dit wordt niet verkregen dan door ernstig gebed en veel op God te letten (Psalm 25), ook moet gij niet toelaten, dat uw hart onder het stof van de bekommernissen dezer wereld begraven wordt, want dat verhindert alle onderzoek.

Neem u in acht, het weinige dat gij hebt, niet te veronachtzamen, een goed gebruik van weinig is de weg om dat weinige te doen gedijen en te doen toenemen: 'Die getrouw is in het minste, die is ook in het grote getrouw, en die in het minste onrechtvaardig is, die is ook in het grote onrechtvaardig', Lukas 16:10.

2. Tracht er ook anderen mede wel te doen, namelijk:

a. door mede te werken om hun die waarheden door gepaste, gezonde en op de Schrift gegronde woorden in te prenten,

b. Streef er naar, dit onderwijs te gereeder ingang te verschaffen door hun den vrede en de heerlijke uitwerking daarvan op uwe eigene ziel aan te tonen.

Ten slotte: laat deze leer u vrijmoedigheid inboezemen om tot God te gaan. Is Jezus Christus uw Voorspraak in den hemel? Wees dan gij een bidder op aarde, ja, vat moed om te bidden. Denk aldus bij u zelf: 'Ik ga naar God, naar God, voor Wiens aangezicht de Heere Jezus gereed staat mijne smeekgebeden aan Hem te overhandigen, ja, Hij leeft eeuwig om Zelf voor mij te bidden.' Hierin ligt ene kostelijke aanmoediging om met gebeden en smekingen voor ons zelven, voor onze bloedverwanten, voor onze naasten en voor onze vijanden, tot God te naderen. Vaarwel!